

*Bazen bir kalbi kazanmak bir savaşı
kazanmaktan daha zor olabilir."*

GÖKYÜZÜNÜN CENNETİ

YILDIZLARIN LANETİ
4. KİTAP

SENA NUR ISIK

"Bazen bir kalbi kazanmak bir savaş
■'kazanmaktan daha zer olabilir." ..

G ö k y ü z ü n ü n C E N N E T İ

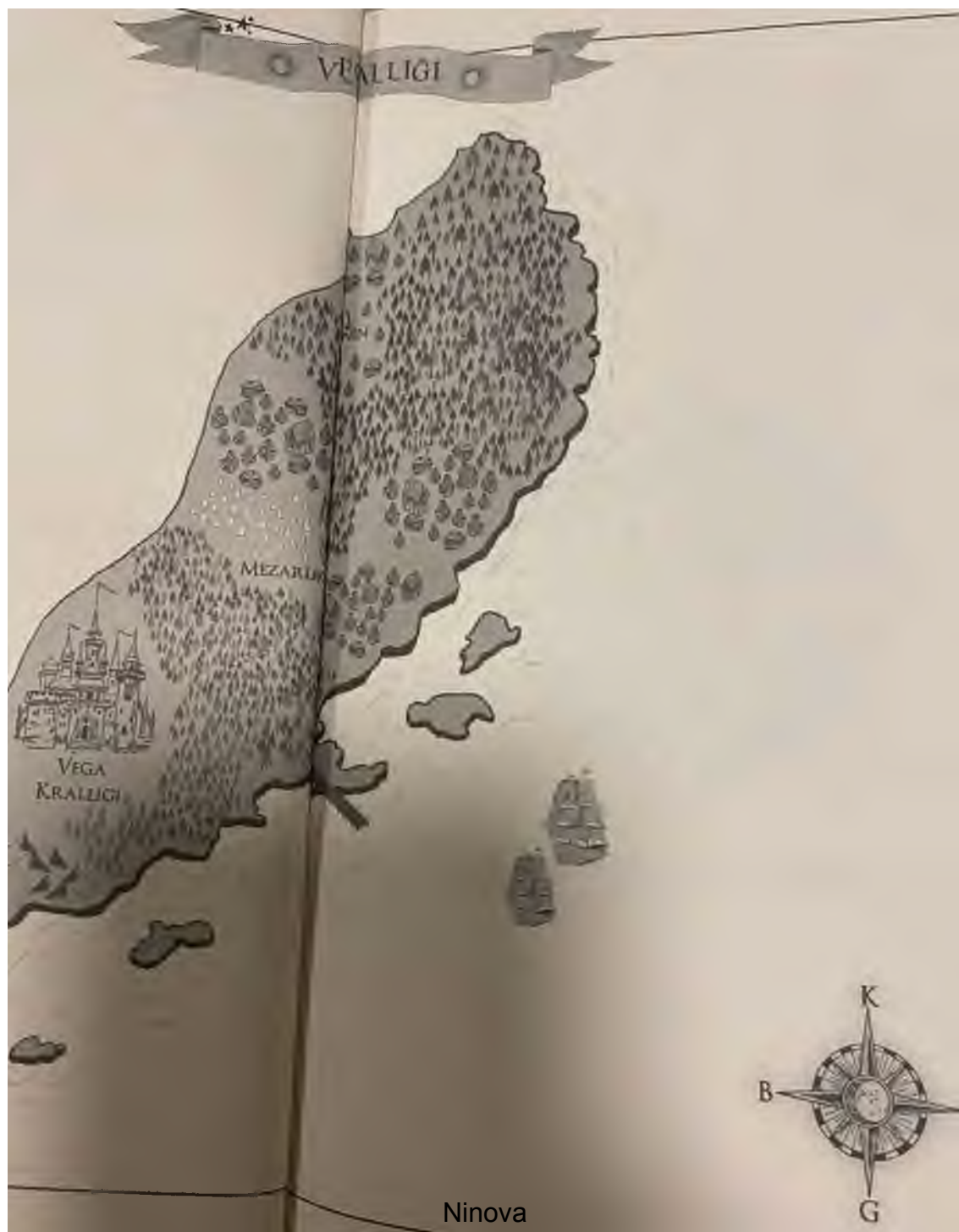

SENA NUR ISIK

Düzenleme
Ny.ozlem

Her daim yolumu aydınlatan teyzem Zeynep için...

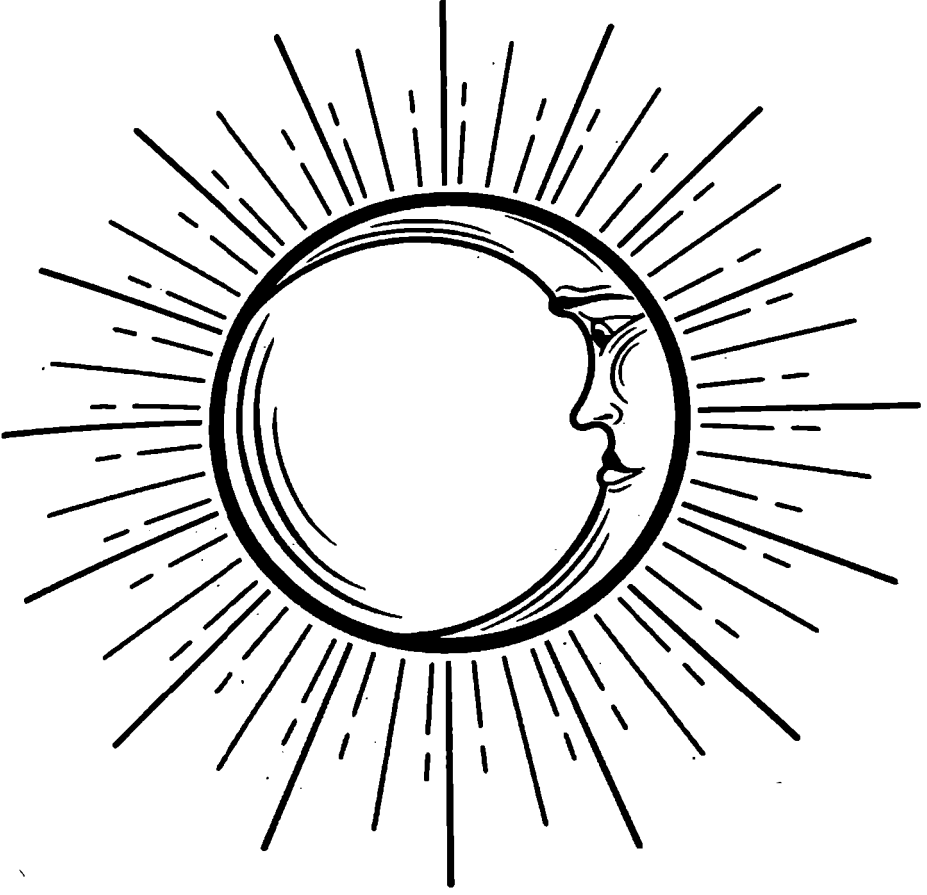

“Yıldızlar ağladı. Sizler yeşerdiniz.”

Young Taşı

Vega Krallığı

GİRİŞ

Oscar mezar taşının kenarında otururken ben mezarın ayak ucunda ellerim bağlı şekilde ayakta duruyordum. Mezar taşının üstünde yazan ismi defalarca kez okumama rağmen yaşadıklarımızın gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordum. Sanki her an arkamdan gelecek ve bana sarılacak gibi hissettiğim arkadaşımın, toprağın altında yatan cansız bedenini düşünmekte zorluk çekiyordum.

Oscar, sevdiği kadının gömülü olduğu toprağı avuçlarına aldı. Toprağı yüzüne yaklaştırıp kokladığında benim de gözümde biriken yaşlar dökülmeye başladı. Oscar kokladığı toprağı öptükten sonra yerine bırakıp yavaşça ayağı kalktı. Mezarın her yerini saran rengârenk çiçekleri incitmemek için büyük bir özenle hareket edip yanıma geldi.

Ellerini benim gibi önünde birleştirirken, “O nerede?” diye sordu. Parmağımı bileğimdeki kırmızı ipin içinden geçirirken Oscar’ın benim de günlerdir aradığım Victoria’dan bahsettiğini

*biliyordum. Sevdığım kadın o gün sarayın bahçesinde bana sırtını dönüp Aaron'la beraber giderken ben kollarını bana dola-
yan Adelina'yı bırakıp onun peşinden gidememiştim. Şimdiyse
her yerde onu arıyordum.*

Sadece on yedi gün olmuştu ama bana bir ömür gibi gelmişti.

*Gözlerimi mezar taşından ayıramazken Oscar'ın sorusunu,
"Onu bulamadık," diye cevapladım. Tanıdığım askerleri ülke-
nin dört bir yanına gönderip her yerde Victoria'yı aramıştım
ama on yedi gündür hiçbir yerde karşımıza çıkmamıştı.*

*Oscar, "Pes etmeyeceksin," diye fısıldadığında tebessüm et-
tim. Victoria'nın gidişi yaptığı seçimi gösteriyordu ama ben
onun dudakları arasından çıkacak kelimeleri duyuncaya kadar
beni seçmediğine inanmak istemiyordum.*

*Sessiz kaldığımda Oscar, "Onunla beraber kurduğum hayal-
lerin hiçbirini yaşayamayacağım," diyerek yeniden Diana'dan
bahsediyordu. "Diana artık yok ve benim birkaç anıya tutun-
mak dışında elimde hiçbir şey kalmadı."*

*Başımı sola doğru çevirip yanağından yaşlar akan arkada-
şıma baktım. Oscar yarısı kızarmış burnunu sildikten sonra,
"Victoria'ya âşık olduğumu biliyorum," diye fısıldadı. "Kendi-
sinden duyuncaya kadar onun peşini bırakma. Gerekirse, seni
istemediğini haykırса bile yanından ayrılma."*

*"Bunu yapabilmek için önce onu bulmam gerekli," dediğim-
de Oscar gözlerini mezar taşından bana doğru çevirdi. "Ülke-
nin dört bir yanında, her yere baktık."*

"Bu ülkedeki tüm toprak parçalarını gezdiniz mi?"

*Oscar'ın sorusunda ve bakışlarında ima ettiği bir şey oldu-
ğunu anladığımda tek kaşımı kaldırdım. Sirius İmparatorlu-
ğu'nun haritasını gözlerimin önüne getirdim. Sirius, Vega ve*

Hamal bölgelerinin tamamına bakılmıştı. Eksik kalan bir yer düşünürken bir ada parçası aklıma geldi.

Ben, "Menkar Adaları," diye fısıldadığımda Oscar yanağından akan yaşları hızlıca silerek yarım bir gülümsemeyle bana baktı. Sadece adaya gidilmemişti çünkü orada yaşamın olmadığı biliniyordu.

Oscar, "Rose'la sohbet ettiğim bir gün, benim yanıma gelebilmek için gemide yolculuk yaptığını söylemişti," dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Aaron orada bir yaşam kurmuş olabilir."

Diana'nın mezar taşına son kez bakıp başımı aşağıya eğerek ona selam verdikten sonra yürümeye başladım. Oscar'ın, "Bekle," dediğini duymama rağmen ilerlemeye devam ettim.

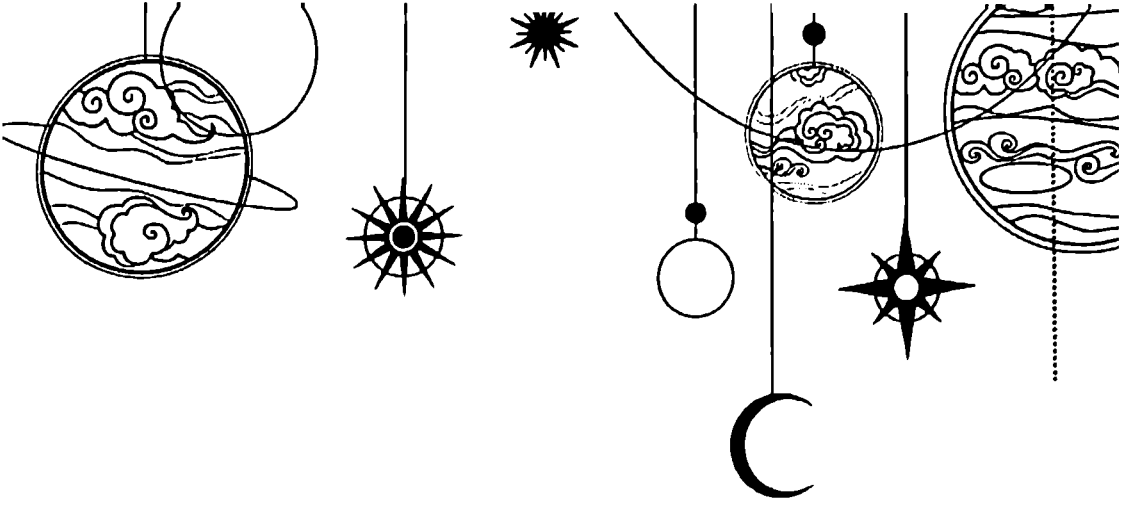
Oscar peşimden gelip kolumdan tutarak beni durdurduğunda, "Oraya gidemezsin," dedi. Kaşlarımı çatıp nedenini sormak istediğim sırada konuşmama müsaade etmeden, "Sen artık bu ülkenin kralısın. Oraya bir elçi ve mektup gönder ve Victoria'dan buraya gelmesini iste," dedi.

"Bir kral hiç kimsenin ayağına gitmez. Oraya gitmen seni zayıf gösterir. Ayrıca burada halletmen gereken işler var. Yolculukla vakit kaybedemezsin."

Oscar'ın söylediklerini birkaç saniye düşündükten sonra başımı onaylarcasına salladım ve "Onu çağırdığıma dair bir mektup yazılsın," diye emrettim.

Arkadaşımı Diana'yla yalnız bırakmak için tekrar arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim. Oscar mezarın başına giderken yolun yarısında durdum ve arkadaşıma seslenip mektubun sonuna yazmalarını istediğim ismi söylediğimde Oscar'ın yüzünde anlam veremediğim bir gülümseme oluştu.

"Kral William."

BÖLÜM 1

Aaron'ın bana verdiği pelerinin içinde sakladığım Young taşının bir parçasıyla beraber önce atın üzerinde sonra da denizde bir yolculuk yaptık-
tan sonra Menkar Adaları'na ulaşmıştık. Yolculuk boyunca konuşmayı, ağlamayı ve acılarımı dindirmeyi reddettim. İçimde patlamaya hazır bir volkan gibi bekleyen duyguları-
mı bastırmak gittikçe zorlaşırken Menkar Adaları'nda uzun süredir bizi bekleyen insanların alkış sesleri eşliğinde karaya adımımı attım.

Ölen insanlardan oluşan uzun bir listem vardı ve sevdikle-
rimi kaybetmenin acısını henüz hafifletememişken buradaki insanların neyi alkışladığını anlamaya çalıştım. Bakışlarımı topluluğun üzerinde gezdirirken Maddy ve Seth'in sırayla Aaron'a sarıldığını gördüm. Ondan sonra tüm ada halkı birer birer ona sarılmaya devam ederken ben sadece yaşananları izledim.

Gökyüzünün Cenneti

Drew yanıma gelip, “İyi gözükmüyorsun,” dediğinde sadece tebessüm ettim. Bu çok kibar bir tabir olmuştu çünkü berbat bir halde olduğumun farkındaydım.

Yanıma koşan ve beni gören ilk kişi olan Drew’e yarısı kapalı haldeki gözümle bakarken ona okuma yazmayı öğreteceğime dair verdiğim söz aklıma geldi. Artık ona ve ülkedeki diğer çocuklara verdiğim sözleri tutabilirdim. Bu düşüncenin bana iyi gelmesi gerekirken kendimi çok kötü hissediyordum.

Aaron’ın bakışları ara ara beni bulurken Maddy yanıma yaklaşıp hasar kontrolü yaptı. “Buraya yaralı gelme olasılığınızı düşünerek şifacıları odanızda hazır bekletiyordum.”

Dünyanın en bilgili şifacısının ve en güçlü büyücüsünün geçiremeyeceği kadar derin yaralar oluşmuştu kalbimde. Bu yaraların acısını dışarıya nasıl akıtacağımı bilmiyorken ayakta durmak bile zordu.

Maddy’nin bahsettiği şifacıların yanına gitmek için bir adım attığımda tökezledim ve sola doğru düşmeden önce Drew kolumdan tuttu. Drew’in tutuşu sayesinde dengemi sağladığımda Maddy, “Gemide sürekli sallandığınız için karaya çıktıktan sonra adım atmak ilk başta zordur,” dedi.

Başımı anlayışla sallarken Drew, “Seni taşımamı ister misin?” diye sordu. Tek başıma yürüyebileceğimi söylemek üzereyken Drew’in omzunun tam arkasından sert bir ses geldi.

“Ben hallederim.”

Drew ve Maddy başlarını saygıyla aşağıya eğerek kenara çekildiler. Aaron yanıma yaklaşıp beni kucağına almak için eğildiğinde, “Yürüyebilirim,” diye fısıldadım. Sesim kulağa korkunç gelirken bu söylediğime ben bile inanmıyordum.

Aaron bir kolunu belime dolarken diğer kolunu dizlerimin altından geçirdikten sonra beni göğsüne doğru kaldırdı. İnsanların içinde böyle bir hamle yaptığı için utanarak gözlerimi kapattım ve başımı onun boynuna gömerek saklanmaya çalıştım.

Menkar Adaları'nda yaşayan çocukların, Aaron'la benim adımızı haykırarak yaptıkları tezahüratlar eşliğinde Aaron'm evine doğru ilerledik. Evden içeri girdiğimizde Aaron'a selam veren şifacıların sesini duydum ama onlara bakmadım. Aaron odasına geçip beni yatağa yatırmak istediğinde, "Hayır," diye fısıldadım.

Aaron bir an durduğunda başımı göğsünden çekip gözlerimi araladım. "Bu halimle yatağa uzanmayacağım," diye fısıldadım. Baştan aşağıya Diana'nın, Richard'ın ve askerlerin kanıyla kaplıydım. Bu halde Aaron'm yatağına yatarak çarşafı kirletmek istemiyordum.

"Beni küvete götür," diye fısıldadığımda Aaron cümlemin bitmesini beklemeden harekete geçti ve banyonun kapısını ayağıyla açıp beni boş küvetin içine yatırdı. Pelerinimin içinde gizlediğim Young taşının parçasını Aaron'a doğru uzattım. Aaron taşı aldıktan sonra pelerinimi çıkarmam için bana yardımcı olmaya çalıştı.

Aaron'ın boynumdaki iplere uzanan elini tuttum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadığımda balrengi gözleri gözlerime kilitlendi. Bakışlarındaki endişeli ifadeyi fark ettiğimde gülümsedim.

"Kendim halledebilirim," diye fısıldadığımda elini boynumdan çekti. Onu daha önce görmediğim şekilde böyle çekingen davranmasına şaşırmıştım. Üzerime titriyordu ve her

an bana bir şey olacakmış gibi, beni incitmekten korkarak hareket ediyordu.

Aaron yalnız kalmam ve toparlanmam için bana biraz süre tanıyarak, “İstediğin zaman beni çağırabilirsin,” dedi ve başımla onayladığımda banyodan çıktı.

Küvetin kenarlarından destek alarak yavaşça ayağa kalktım. Boynuma dolanan ipleri açtım ve pelerinimi küvetin kenarına bıraktım. Belimdeki kemeri ve bıçakları da pelerinin üstüne attım. Ayağımdaki botlardan ve çoraplardan da kurtulduktan sonra günlerdir üstümde olan ve kirden dolayı neredeyse tenime yapışan üniformayı çıkarmaya çalıştım. Sürekli ıslanıp kuruduğu için kumaş sertleşmişti.

Banyoya iki şifacı kadın girdiğinde pelerininim üstüne bıraktığım bıçaklardan birini aldım. Şifacılardan biri endişeyle bana doğru yaklaşırken bacağımanın kenarından bir kesik atıp kumaşı kestim.

Şifacılara, “Sorun yok,” diye fısıldadığımda endişeyle kapının önünde bekliyorlardı. Nasıl gözüktüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beni izleyen şifacılar durumumun iyi olmadığını bakışlarıyla anlatıyorlardı.

“Biraz su getirir misiniz?”

Şifacılar hızlıca hareket edip banyonun bir kenarındaki kovaları küvetin yanına doğru getirmeye başladılar. O sırada ben de üniformamın tamamından kurtuldum ve ardından iç çamaşırlarımı çıkardım.

Üç kova su boşalttıktan sonra sarı saçlı olan şifacı kadın, “Su soğuk,” diye beni uyardı. Onu umursamayarak soğuk suyun içine doğru uzanıp başımı küvetin kenarına yasladım. Şifacılar birkaç kova daha su boşalttıktan sonra

ellerinde kumaş parçalarıyla vücudumdaki kirleri temizlemeye başladılar.

Kolumda ve bacağımda askerlerin attığı bıçakların açtığı yaralar vardı. Ben soğuk suyun yanan tenimin acısını azaltmasına izin verirken şifacılar da benimle ilgilenmeye devam ettiler. İkisi tenimdeki lekeleri temizlerken biri saçlarımı temiz bir kova suya daldırıp yıkamaya başladı.

Bir süre sonra küvetin içindeki suyun rengi artık siyaha dönmüştü. İşlerinin bittiğini söylediklerinde ayağa kalktım ve kirli suyu arkamda bırakarak bana verdikleri havluyu bedenime sardım.

Banyodan çıktığımda Aaron'ın boş odasındaki aynanın karşısına geçtim. Şifacılardan biri saçlarımı kurularken diğeri önce nemli sonra kuru bir bezle vücudumu sildi. Tenimin renginin açıldığını fark ettiğimde acıyla tebessüm ettim.

Biraz önce yanımdan ayrılmış olan şifacı ellerinde merhemlerle geri döndü. Bacağımda ve kolumdaki bıçak izinin derin olmadığına karar verip sadece merhem sürdüler. Birkaç merhemi birbiriyle karıştırdıktan sonra dudağımla ve şiş gözümle de ilgilendiler. Alnımda William'la çarpıştığım zamandan kalan şişlik geçmişti ama ben hâlâ orada olduğunu hissediyor gibiydim.

Saçlarımı kurulayan şifacı, beyaz renkte ince kumaştan yapılan bol kıyafetleri giymeme yardımcı oldu. Merhem getiren orta yaşlı kadınsa bana bir şişe uzattı. "İçmelisin," dediğinde elindeki şişeyi aldım ve içeceğin acı tadına rağmen hızla bitirdim.

Saçlarımı taradıktan ve neredeyse her yerime kremler sürdükten sonra işlerini bitirdikleri için odadan çıkıp beni

yalnız bıraktılar. On kişinin rahatlıkla sığabileceği kadar büyük olan yatağa doğru ilerledim. Çıplak ayaklarım soğuk zeminde üşürken yorganı bir kenara çektim ve yatağa oturdum. Yastığı belimdeki boşluğa koyup yatak başlığına yaslandım. Nemli saçlarımı önüme aldıktan sonra gözlerimi kapattım.

Diana'nın cansız bedeni zihnimde canlandığında çok geçmeden gözlerimi yeniden açtım. Beyaz çarşafı izlerken bacaklarımı kendime doğru çektim ve kollarımı bacaklarıma dolayıp çenemi dizime koyduktan sonra yaşadıklarımızı düşündüm.

Sevdiğim insanların söylediği yalanlar ve arkamdan çevirdiği işler yüzünden ihanetin nasıl bir duygu olduğunu artık çok iyi öğrenmiştim. Dilimin üstünde duran acı bir tadın her yutkundüğümde boğazımı yakarak geçmesi gibi hissettiren ihanet, her fırsatta yaşadıklarımı hatırlatıyordu.

Alice'in ihanetiyse daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Çünkü arkadaşlarıma ona güvenmememiz gerektiğini söylemiş ve her defasında bizi sırtımızdan vuracağını ima etmiştim. Asıl düşmanımızın gözümüzün önünde olduğunu defalarca kez dile getirmiştim.

Arkadaşlarımdan Alice'e olan saygısını hiçe saymamak için ve küçük bir ihtimal bile olsa onun bize ihanet etmeyeceğini düşündüğümünden, yaptığım hata artık dilimin üstünde duran acı tattan daha fazlasıydı.

İçimde yanan ateşe rağmen iliklerime kadar üşüyor ve titreyen çenemi durduramıyordum. Alice'in bıçağının başımın üstünden geçerek Diana'nın kalbini bulduğu an Adelina'nın çığlığı ve Diana'nın aldığı son nefesin sesi kulaklarımda çınılıyordu. Diana'nın gözlerindeki şaşkınlık ve yere devrilmek

üzere olan bedenini ayakta tutmaya çalışırken verdiği çaba gözlerimin önünden gitmiyordu.

Ayaklarımı yere vurarak, “Ben size söylemiştim,” diye çığlıklar atıp bağırmak istiyordum. *Alice’in bize ihanet edeceğini size defalarca kez söylemiştim ama beni dinlemediniz. Yaptığımız bu hata yüzünden dostumu kaybettim ben. Tek bir hata yüzünden...*

İnsanların beni mecbur bıraktığı her şeyi yapmıştım. On sekiz yılımı bir kafesin içinde geçirmiştim. Benimle bir kukla gibi oynamalarına izin vermiştim. Anlattıkları yalanlara inanmıştım. Savaşmam gerektiğini söylediklerinde savaşmıştım. Katil olmuştum. Ülkeyi kurtarmış, laneti ortadan kaldıracılabilecek güce ulaşmıştım. Artık hayatımı istediğim şekilde yaşayabiliirdim ama şimdi de kendimi kaybetmiştim.

Her şeyi yapmıştım ama tek bir hata *her şeyimi* elimden almıştı.

“Sevgilim.”

Odadan içeri girdiğini duymadığım Aaron yatağa doğru yaklaştı. Benim kıyafetlerime benzer beyaz kıyafetler giymişti ve nemli saçları omuzlarına dökülüyordu. Ormanın içinde dolaşırken aldığım toprak gibi kokuyordu.

Çocukluk arkadaşım yavaşça yatağın kenarına otururken sessizdi. Hiçbir zaman çok konuşan bir adam olmamıştı ama konu ben olduğumda her zaman söyleyecek bir şeyler bulurdu. Sol elini yüzüme doğru uzatıp önüme düşen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra parmaklarını tenimde gezdirdi.

Aaron, “İyi misin?” diye sorduğunda başımı hafifçe salladım. “İçtiğin ilaç çok kuvvetli, sevgilim. Yakında kendini daha iyi hissedeceksin.”

Yağmur yağmaya başladığında Oscar'ın koşarak Diana'nın cansız bedeninin yanına gitmesi ve onun çok üşüyeceğini söyleyerek yağmurdan korumaya çalışması aklıma geldiğinde tuttuğum nefesimi bıraktım.

“Hiçbir ilacın bana artık kendimi iyi hissettiremeyeceği kadar derin yaralara sahibim.”

Aaron, “Çok üzgünüm,” diye fısıldadı. “Eğer mümkün olsa bir an düşünmeden tüm acını senden alırdım. Seni üzgün görmeye dayanamıyorum, sevgilim.”

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra derin bir nefes alıp Aaron'ın gözlerinin içine baktım. Kendime bile söylemekten korktuğum gerçeği söylemek için çok büyük bir çaba harcadım.

“Benim hatamdı.”

Aaron bunu söylememi beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla baktığında onun bu tepkisinden güç aldım. Çenemi dizimden çekip sırtımı dikleştirdim ve bağdaş kurduktan sonra ellerimi kucağıma koyup sözlerime devam ettim.

“Taşın parçası annemin elinden düştüğünde taş parçalanmadan yakalamak istedim ve yere eğildim.” O an aklıma geldiğinde gözlerimi utançla Aaron'dan kaçırdım. “Ben taşı yakaladığıma mutlu olurken Alice'in bana fırlattığı bıçak arkamda duran Diana'nın kalbine saplandı.”

Aaron şaşkınlığı bir kenara bırakıp dudaklarını araladığında konuşmasına izin vermedim. Kendimi daha iyi hissetmem için beni savunacağını biliyordum ama iliklerime kadar suçlu hissederken bunu başarması mümkün değildi.

“Benim hatamdı,” diye tekrarladım. “Alice bıçağı bana fırlatmıştı. O an yere eğileceğimi öncesinde tahmin edemezdi.

Diana'yı hedef almamıştı ve ben her şeyi mahvettim. Ben..." derken bir an nefes alamadım ve cümlem yarım kaldı.

Gözyaşlarımın akmasına izin vermediğim için göğsümde başlayan sızı boğazımda bir düğüme dönüştü. Nefes almak gittikçe zorlaşırken çenem titriyordu. Aaron elini elime uzattığında, "Size söylemiştim," diye fısıldadım. "Alice'e güvenmediğimi ve bize ihanet edeceğini söylemiştim."

Ama hiç kimse beni ciddiye almamıştı. Yaşadığı dünyadan haberdar olmadan on sekiz yılını geçiren ve her konuda bilgisiz olan bir kıza güvenmemişlerdi. Beni küçümseyerek fikirlerimi hor görmüşlerdi.

"Tam göğsünün ortasına üç bıçak," derken öfkeyle başımı salladım. Gözlerim Aaron'm gözlerini bulurken, "Annemi de öldürdü," diye fısıldadım.

Annemin alnına bir öpücük kondurup onu sevdiğimi söylediğim an gözlerimin önünde canlandığında itiraf ettikleri aklıma geldi. Düşüncelerimi Diana'dan uzaklaştırarak, "Oscar'm kardeşim olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

Aaron, "Evet," dediğinde alaycı bir tavırla gülümsedim. Çünkü Aaron Owen her şeyi bilirdi ama o dudaklarını aralayıp bir şeyler söylemeye zahmet etmezdi. Onun kadar iyi sırt tutan başka bir insanla tanışmamıştım.

"Nereden öğrendin?"

"Kadim büyücü Quinn'den."

Sorduğum her soru gibi bu sorunun cevabı da çok basitti. Ama ben, düşüncelerimi bir araya getirip konuları birleştiremeyecek kadar aciz hissediyordum. Başımdaki ağrıya zamanla alışsam da şiddetini gittikçe artırıyordu.

Gökyüzünün Cenneti

Elimi Aaron'ın elinden uzaklaştırıp şakaklarıma götürdüm. Parmaklarımin ucuyla ağrıyan bölgeye masaj yaparken, “Benim hatamdı,” diye fısıldadım.

“Senin hatan değildi, sevgilim.”

“Diana'yla beraber arka odada durmaya devam edebildik. William'ın sesini duyduğum için koşarak taht odasına girdim ve onu her şeyden koruyacağımı söylediğim arkadaşımı geride bırakıp taht odasına daldım.” Ellerimi başımdan çekip bakışlarımı Aaron'a çevirdim. “Alice ve Grace arasında yaşananlara öyle odaklanmıştım ki onun bizden birine isteyerek zarar verebileceğini düşünemedim.”

Aaron, “Senin suçun değildi,” dediğinde yerimden kalkıp yatağın kenarında volta atmaya başladım. “Oscar'ın ve Rose'un kardeşim olduğunu öğrenmenin üstüne bir de Alice'in babama âşık olduğunu duymak beni şaşırttı. Sadece bir an yelkenleri suya indirdim ve her şey yerle bir oldu.”

Hissettiğim yorgunluk sadece fiziksel değildi, ruhum da yorulmuştu. Eskisi gibi hissedebilmek için her şeyi yapmaya hazırdım ama kaderin beni zorla ittiği yoldan geriye dönemiyordum. Bir çıkmaz sokağa girmiştım ve arkama bakma şansım yokmuş gibi çaresizdim.

“Diana'yı öldüren ben değilim ama neden böyle hissediyorum?” Bir an yürümeyi bırakıp Aaron'ın tam karşısında durdum. Ellerini uzun saçları arasından geçiren Aaron oturduğu yerden beni izliyordu. “Hançeri fırlatan kişi ben değilim ama benim ellerime de kan bulaştı.”

Diana'nın dudaklarından akan kanı temizlediğim sırada kirlenen ellerim zihnimde canlandığında ellerimi havaya kaldırıp baktım. Şu an temiz olmalarına rağmen sanki kan

lekelerini görmeye devam ediyordum. O anın her gece rüya-
ma gireceğinden emindim ama beni asıl korkutan uyanıkken
de peşimi bırakmayacak olmasıydı.

Ellerim titremeye başladığında, “Diana’nın ölümüne se-
bep olan herkes öldü ama içimdeki yangın sönmüyor. Ya-
pacağım hiçbir şey içimin soğumasını sağlamayacak,” diye
fısıldadım.

Aaron yerinden kalkıp ellerime uzandı ve beni hızla ken-
dine çekip başımı göğsüne yasladı. Bir elini saçlarımın ara-
sından geçirip diğer eliyle sırtımı okşadı. “Senin suçun de-
ğildi, Victoria. Eğer kendine bu şekilde davrandığını bilseydi
Diana çok üzülürdü.”

Beni savunduğu için çocukluk arkadaşıma kızarak, “An-
nemden taşı almak için acele etmeseydim bunların hiçbiri
yaşanmayabilirdi,” diyerek suçumu kabul ettirmeye çalıştım.

Aaron söylediğime cevap vermediğinde kendimi oldu-
ğumdan daha yorgun hissettim. Kollarım iki yanımda hare-
ketsizce dururken, “Çok yorgunum,” diye fısıldadım. Uzun
süredir hiç bu kadar çok konuşmamıştım. Susmayan zihnim-
le baş etmek yeterince zorken hissettiklerimi dile dökmeye
çalışmak beni iyice mahvetmişti.

“İlaç uyumana ve hızla iyileşmene yardımcı olacak.”

Aaron bana sarılmayı bırakıp bir kolunu belime doladı ve
beni yatağa doğru sürükledi. Onun yardımıyla pelteye dön-
müş vücudumu yatağa yatırmayı başardım. Dev gibi olan
yatağın tam ortasına uzandığımda Aaron yanıma yattı ve sağ
kolunu başımın altından geçirdi. Ben başımı göğsüne yasla-
dığımda o da sol elini yüzüme yaklaştırdı ve göğsüne düşen
saçlarımla oynamaya başladı.

Konuşamayacak kadar yorgun hissettiğimi fark ettiğim sırada Aaron, “Diana’nın ölümünde suçlu olan herkes cezasını çekmiş olsa da kalbin soğumadığı için acını birinden çıkarmak istiyorsun. Bu yüzden de acımasızlık ederek kendini suçluyorsun,” dedi.

“Seni anlıyorum.” Aaron’ın başparmağı çenemi buldu ve tenimi okşamaya başladı. “Hiçbir suçun olmamasına rağmen insanın kendisini suçlaması tüm seçeneklerden en kolay olanı. Acını dindirmek için birine zarar vermek gerekiyor ve sen en kolay hedefi seçiyorsun.”

Aaron’ın öldüğünü öğrendiğim ilk zaman da kendimi suçlamıştım. *Eğer yanıma gelmeseydi ve benimle bahçede dolaşmak istemeseydi ölmezdi*, diye düşünmüştüm. Yakın arkadaşımı kaybetmenin suçlusu her zaman ben olmuştum ama onu öldüren asıl kişi Richard ve Alexander’dı.

Parmakları yanağımda gezinmeye devam ederken Aaron, “İsteddiğini söyle, kendini kandırmak için her yolu dene ama hiçbir zaman suçlu olmayacaksın, Victoria,” dedi.

Bir yanım Aaron’ın söyledikleriyle aynı şekilde düşünüyordu. İnsanların seçimleri ve davranışları benim elimde değildi ama sevdiklerimi öldüren kişiler cezalarını alsa da içimdeki öfke ve acı dinmiyor, kaybettiklerimi geri getirmiyordu.

“Doğduğun günden beri bu ülkede olan hiçbir şey doğru değil. Toplumun bebekleri ve çocukları katletmesi, bir imparatorun çocuklar üstünde deneyler yapması ve her çocuğu ölüme sürüklemesi senin suçun değil.” Ben gözüm-den akmak isteyen yaşlara engel olmaya çalışırken Aaron konuşmaya devam etti. “Bir kafesin içinde yaşarken senden istenenler dışında bir şey yapmadın sen. Onlar sen yaşarken

hayatını elinden aldılar ama sen sevdiklerin için her şeyi kabullendin.”

Aaron’ın sesindeki sadelik ve kendinden emin ton beni ikna etmek için değildi. Sıradan bir sohbet eder gibi, sadece gerçekleri dile getiriyordu. Söylediklerinde samimi olduğunu ve yalan söylemediğini hissedebiliyordum.

Çünkü ben, beni kandırmak isteyen insanların nasıl konuştuğunu iyi bilirdim.

“Bir gün birileri gelip seni kafesten çıkardığında ve savaşmanı söylediğinde sen buna mecbur değildin. Yetmiş iki yıldır süren bu acıyı dindirmek seni görevin değildi ama sen buna rağmen çıktığın yoldan geri dönmedin. Kendini bir savaşta buldun ve insanları öldürmek istememene rağmen savaştın.”

Tenimde gezinen eli kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olurken Aaron, “Yıllardır ülkedeki her eve ateş düşüren bir imparatorluğu yıktın. Hiç kimse senin yaşadığın acıları dindirmeye çalışmazken son koca bir ülkenin acıları için savaştın. Sadece kendini düşünmen gerekirken sen sevdiğin insanları kendinden daha fazla düşündün. Hayatına dair planlar listesinin ilk sıralarına hiçbir zaman kendini koymadın,” diye devam etti.

Aaron parmaklarını çenemin altında gezdirdikten sonra başımı yavaşça yukarı doğru kaldırdı. Yüzüm onun dudaklarına yaklaşırken göz göze geldik ve, “Victoria,” diye fısıldadı. “Sen savaştın ve kazandın.”

Aaron’ın söylediği gibi, Sirius İmparatorluğu’nu Richard Sirius’tan kurtarmış ve yeni bir çağı başlatacak ilk adımı atmıştım ama savaşan ve kazanan tek kişi ben değildim.

Gökyüzünün Cenneti

“Kazanmak için çıktığın yolda kaybettiklerin canını yakacak. Bir gün bu acının geçeceğini söylemek istiyorum ama bu bir yalan.” Aaron alnıma yapışan saçları geriye doğru çekti. “Kaybettiklerinin acısı hiçbir zaman geçmeyecek ama zamanla azalacak. Acını kendine yöneltip birilerini cezalandırmak zorunda değilsin. Acını sadece yaşayabilirsin. Zamana bırakmalı ve soğumasına fırsat vermelisin.”

Aaron söylediklerinde haklı bile olsa bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bir kafesten çıkıp gerçek hayata yeni adım atmıştım. Yaşamayı yeni yeni öğrenirken bunca acıyla yaşamayı nasıl öğrenecektim?

“İzin ver, bu süreçte senin yanında olayım.” Aaron şiş gözüme parmak ucuyla hafifçe dokundu. Hasar kontrolü yaparken gözleri yüzümün her bir zerresinde geziniyordu. “Kendine haksızlık etmeni ve kendine zarar vermeni istemiyorum. Gerekirse seni kendinden bile koruyacağımı biliyorsun, sevgilim.”

Onun benim için her şeyi yapacağından emindim ama beni asıl korkutan da buydu.

Aaron, “Sadece istemen ve izin vermen yeterli. Her zaman, her yerde senin yanında olacağım. Son nefesime kadar senin için yaşayacağım,” dedi.

Bakışlarımı ondan kaçırıp çenemde duran parmaklarına rağmen başımı aşağı eğdim ve yanağımı Aaron’ın göğsüne yasladım. Benim için hissettiklerini düşündüğüm sırada Aaron kulağıma doğru, “İzin ver,” diye fısıldadı.

İlk zamanlar benden izin istemek yerine aklına koyduğunu hemen yapardı. Bana sormadan beni öptüğünde ve korumacı davranarak beni Menkar Adaları’nda tutmak

istediğinde ona çok kızmıştım. Kendi duygularıyla hareket ediyor ve benim hislerimi görmezden geliyordu. Sınırı aştığı zaman ona verdiğim tepkiler sayesinde sevgisinin onu yanlış yere yönelttiğini fark etmiş ve davranışlarını düzeltmişti.

Benim için davranışlarına çekidüzen vermesi ve sınırlarımı gözeterek bana olan saygısını açıkça göstermesi beni mutlu ediyordu. Eskisine göre daha sakin olmasının sebebi onu bırakacağıma dair güvensizliğinin ortadan kalkmış olmasıydı.

Ona izin vermek ve acımı yaşarken bana yardımcı olmasını istiyordum ama bunu itiraf etmeye hazır değildim. Bu yüzden söylediklerine cevap vermeyip uzun bir süre sessiz kaldım. Aaron'ın benim uyuduğumu düşünceği kadar zaman geçtikten sonra yeniden konuştum.

“Bir şey oldu.”

Başımı göğsünden kaldırıp Aaron'a baktığımda tek kaşını kaldırıp merakla beklediğini gördüm. Konuşmak yerine sağ elimi ona doğru uzattım ve işaretparmağımı yavaşça oynattım. Elimin etrafındaki hava benim istediğim şekilde hareket etti ve Aaron'ın yüzüne düşen saçlar bir esintiyle geriye doğru çekildi.

Aaron'ın dudakları şaşkınlıkla aralandığında, “Diana,” diye fısıldadım. “Kalbi durmadan hemen önce onun yanındaydım ve sonrasında havaya hükmedebildiğimi fark ettim.”

“Sen bunu...” derken Aaron bir an etrafına bakındı. “Ateş gücünün yanında havaya da mı hükmedebiliyorsun artık?” diye sordu.

Başımı hafifçe sallayarak cevap verdiğimde Aaron düşüncelere daldı. Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yasladım ve

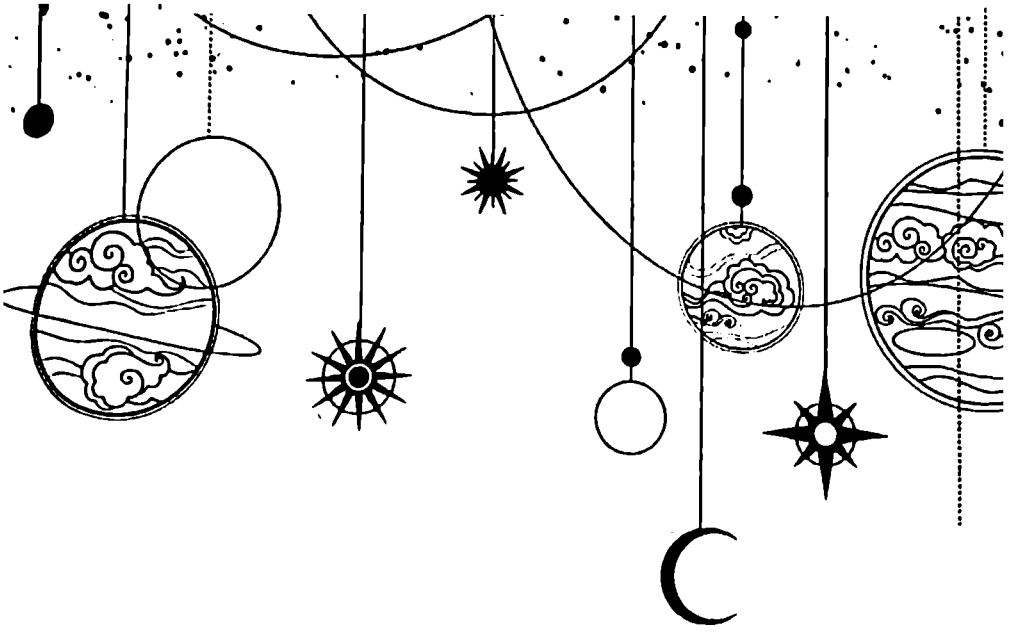
Gökyüzünün Cenneti

ilacın etkisine direnmeyi bıraktım. Bir süre sonra Aaron, “Bir kara delik olduğun için onun gücünün tamamını kendine çekmiş olmalısın,” dedi. “Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. Sen bir mucizesin.”

Aaron’a bir cevap vermek istesem de uykunun beni ele geçirmesine izin verdim ve bilincim kapandı.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 2

Sabah olduğunda yataktan zar zor çıktım. Dün içtiğim ilacın beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu ama üstümde fiziksel yorgunluktan daha fazlası vardı. Omuzlarımdaki yüke rağmen yatağımdan çıkmış ve benim için hazırlanan kahvaltı masasına oturmayı başarmıştım. Seth'in bakışları eşliğinde karnımı doyurmak için büyük bir çaba sarf ediyordum.

Önümdeki tabakta duran meyveleri bir sağa bir sola iterken tam karşımda oturan Seth sessizliğini bozarak, “Çok yorgun görünüyorsun,” dedi.

Bakışlarımı bir an ona çevirip, “Öyle hissediyorum,” dedikten sonra tekrar tabağıma baktım. İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Attığım her adım benim için büyük bir mücadeleydi âdeta.

Evin kapısı açıldığında içeriye giren kişiye bakmak için dönmedim. Masanın yanına gelip beni bir süre inceledikten

sonra, “İyi misin?” diye sorduğunda gelen kişiyi sesinden tanıdım.

Ben bir cevap vermediğimde Maddy, “Kendini sıkmanın anlamı yok, Victoria,” dedi. Bakışlarımı masadan çektim ve elimdeki çatalı tabağın kenarına bıraktıktan sonra Maddy’ye baktım. Samimi bir ifadeyle, “Eğer ağlarsan rahatlarsın,” diye ekledi.

Her zaman ağlayan biri olmuş, hiçbir zaman gözyaşlarından kaçmamıştım. Sevdiklerimin yasını tutmuş ve acılarının gözyaşlarımla birlikte akmasına izin vermiştim. Sarayda olanlardan sonraysa hayatımda ilk defa içimden ağlamak gelmiyordu. Gözyaşlarımın akmaması için bedenimdeki her bir hücreyle savaş içerisindeydim.

Gözlerimi Maddy’nin vücudunda gezdirirken ufak tefek gözükmesine rağmen çok güçlü olduğunu fark ettim. Çenesinin hizasındaki sarı saçları ve gözünün üstüne düşen kâkülü onu yaşından daha küçük gösterirken kendinden emin duruşu istemediği tecrübeler edindiğini belli ediyordu.

Maddy’nin dudakları hareket ederken ona bakmaya daldığım için söylediklerini duymadım. Cümlesini tekrarlama-sını isteyeceğim sırada Maddy başını sola çevirdi ve birinin daha yanımıza geldiğini fark ettim.

Aaron, Maddy’nin yanında durduğunda gözleri benim üzerimdeydi ve bir şeyler anlatıyordu. Onu dinlemek istesem de gözlerimi Maddy’nin bakışlarından alamıyordum. Aaron’a bakışlarında daha önceleri de farklı bir şeyler hissetmiş olsam da ilk defa bu kadar net bir şekilde görüyordum.

Maddy, Aaron’a çok âşıktı.

Genç kız hiç konuşmasa bile bakışlarıyla her şeyi anlatıyordu. Aaron’ın üzerimde olan bakışlarını kendine çekmeye

çalışıyordu. Maddy, Aaron tarafından fark edilmek, görül-
mek istiyordu.

*Bazen birinin sadece size bakmasını değil sizi gerçekten gör-
mesini isterdiniz.*

Gözlerimi Aaron'a çevirdiğimde bana bir şeyler söylediği-
ni gördüm ama o an orada değildim. Eğer Aaron bana âşık
olmasaydı ve Maddy'nin kendisine karşı ilgisini görseydi ara-
larının nasıl olacağını merak ettim. Bir ilişki yaşasalardı bun-
dan rahatsızlık duyar mıyım, diye düşünmeden edemedim
ve hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. Aaron'm bana olan
ilgisini sevsem de onun bir imkânsızın peşinden koşmak ye-
rine kendisini seven biriyle mutlu olmasını isterdim.

Aaron bir elini yüzüme doğru uzatıp bana dokunduğun-
da daldığım düşüncelerimden sıyrılıp onun gözlerinin içine
baktım ve "İyi misin?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Beni duyuyor musun?"

"Sadece dalmışım."

Aaron ve Maddy arasında gidip gelen bakışlarımın
Maddy'yi rahatsız edeceğini düşünerek gözlerimi Seth'e çe-
virdim. Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi bana bakıp gü-
lümseğinde tebessüm etmek için büyük bir çaba harcadım.
Ben Seth'in siyahi teninin kusursuzluğuna bakarken o mavi
gözlerini bir çileğe odakladı ve meyveyi hızlı mideye indirdi.

Aaron, "Neden kendini kasıyorsun?" diye sorduğunda
gözlerimi devirdim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Aaron."

Sesimin bıkkın ve umursamaz çıkmasına dikkat ettim
çünkü neden bahsettiğini biliyordum ama bu konuyu onun-
la konuşmak istemiyordum.

“Bundan kaçamazsın.”

Ona meydan okuyarak gülümsedim. Eğer istersem hayatımın sonuna kadar bundan kaçabilirdim. Bundan sonra tüm çabamı sadece bunun için harcardım.

Aaron, “Seni ağlarken görmekten nefret ediyorum,” dedi. Düşünceli bir şekilde arkadaşlarına baktıktan sonra, “Ama ilk defa ağlamamı istiyorum, Victoria. Bu halin beni korkutuyor,” diye ekledi.

“Bu konuyu konuşmak istemiyorum,” diyerek söylediğini kestirip attım. İnsanların beklentilerini değil kendi isteklerimi karşılamalıyım. Ne de olsa özgür bir hayat için çok fazla bedel ödemiş, sevdiklerimin elimden kayıp gitmesini izlemiştim.

Aaron bu konuyla ilgili bir şeyler söylemek istese de zorlukla kendini tuttu ve pelerininin içinde sakladığı şeyi çıkardı. “Taşları birleştirmeliyiz,” dediğinde iki elinde tuttuğu taşlara baktım.

Kehanete göre ismini Tina Young’dan alan Young taşının iki ayrı parçası birleştirildiğinde lanet ortadan kalkacak ve çocuklar bir daha özel güçlerle doğmayacaktı. Diğer pek çok kehanetin doğru olduğu ortaya çıkmıştı, bu nedenle taşla ilgili söylenenler de gerçek olmalıydı.

bir dost ölür, yükselir mavi alevler
güç gömülür, kül olur her yer

Dostum Diana’nın gözlerimin önünde ölmesini izlemiştim. Mavi alevlerim Richard’ı sarmıştı ve gücü ortadan kalkmıştı. Saraydan geriye bir enkaz kalmış, her yer kül olmuştu.

Kehanetin her satırını birer birer yaşadığımızı fark ettiğimde irkildim.

açıldı yaralar, çalındı parçalar
yandı karalar, buluştu taşlar

parçalandı yıldızlar, kırıldı ışıklar
yaşadı doğrular, kavuştu âşıklar

Defalarca kez okuduğum ve neredeyse ezberlediğim bu sözler *Lanetin Tarihi* kitabında geçiyordu. Kitabın yazarı Magnus Owen, Aaron'ın babasıydı ve Richard tarafından idam edilmişti.

Çok fazla şeyden pişmanlık duyabilirdim ama hayatım boyunca pişman olmayacağım tek bir şey vardı: Richard Sirius'u öldürmek.

Aaron masanın boş tarafına doğru ilerleyip iki taşı masanın üstüne bıraktığında yerimden zorlukla kalkıp taşların tam önünde ayakta durdum. Sol parçadaki Ay ve sağ parçadaki Güneş sembollerini izlerken onların etrafını saran bulutlara parmaklarımın ucuyla dokundum.

“Bunu yapacak mıyız?”

Başımı yukarı kaldırıp karşımda duran Seth ve Maddy'ye baktım. Beni endişeli bir şekilde izlediklerini fark ettiğimde Aaron'a döndüm. Çocukluk arkadaşım, “Taşı birleştirdiğinde lanet ortadan kalkarsa biz de güçlerimizi kaybedebiliriz,” dedi.

Doğduğum andan itibaren içimde yaşayan ve bir organım gibi vücudumun parçası olan gücümün artık orada olmayacağını düşünmek bile beni endişelendiriyordu. Maddy ve

Gökyüzünün Cenneti

Seth'in hislerini artık anlayabiliyordum. Hayatım boyunca bana zarar verdiğini düşünerek iyileştirmek istediğim zamanlardan, gücümden vazgeçmenin zor olacağı bu anlara geçmek hayret vericiydi.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken elim titremeye başladı. Arkadaşlarıma bir kez daha bakıp sorumu tekrarladım. “Bunu yapacak mıyız?” Maddy ve Seth düşüncelerini söylemek yerine bakışlarını Aaron’a çevirdiler. Onun karar vermesini istediklerini ve kararı ne olursa olsun kabul edeceklerini anladım.

Aaron, “Ben lanetin ortadan kalkacağına inanmıyorum,” diye fısıldarken gözleri gözlerimi buldu. “Biz bu güçlerle doğduk ve taşın güçlerimizi bir anda yok edeceğini sanmıyorum. Belki bundan sonra yılın ilk ayının on yedinci gününde doğan yeni çocuklar bir güce sahip olmaz ama bizler gücümüzle yaşamaya devam ederiz.”

Seth, “Bu çok iyimser bir yaklaşım,” dediğinde ona katıldığımı belli ederek başımı salladım. Eğer taş kehanette bahsedildiği kadar etkiliyse hepimiz güçlerimizi kaybederdik.

Ne yapacağıma karar veremediğim sırada bakışlarımı taşların üstünde gezdirip, “Yapılması gereken özel bir şey var mı?” diye sordum.

Maddy, “Nasıl bir şey?” dediğinde sorusunu, “Taşları birleştirmeden önce söylemem gereken özel bir söz ya da taşlar birleştikten sonra yapmam gereken bir şeyler,” diye cevapladım.

Seth telaşla, “Taşları birleştirmeye mi karar verdik yani?” diye atıldığında gülümsedim. O anı komik bulduğum için değil çaresizliğin getirdiği sınırdan dolayı gülüyordum.

Aaron, "Ateşe hükmetmek vazgeçmek istemediğim bir güç ama ülkenin iyiliği için bu gerekliyse yapılmalı," dedi.

Bir an zihnimde küçük yaşta kafeste olduğum bir anı canlandı. Ailesiyle beraber aynı yemek masasında oturmak isteyen minik bir kız çocuğu, bir kafesin içinde tek başına yemek yemek zorunda bırakılmıştı ve ona sırtını dönerek kafesin dışında bekleyen askerleri izliyordu. Çatalını dudaklarına doğru götürdüğü her seferde bileklerine takılmış göktaşlarını taşımakta zorluk çekiyordu. Gözünden akan yaşları hiç kimse umursamazken yalnız kaldığı her bir günün kalbini ezmesine izin veriyordu.

Sadece bu güçle doğduğu ve o gücün bir lanet olduğuna inandırıldığı için on sekiz yıl boyunca yalnızlıkla arkadaş olmak zorunda bırakılan çocukları düşünürken gözlerim doldu. Sevdiği bir insanla beraber sadece bir kez bile aynı masada yemek yemenin değerini öğrenmek zorunda kalmaları acımasızcaydı.

Gözlerimin önünden bahçede koşarak bana yardım etmek isteyen Aaron ve sarayda saklandığını gördüğüm diğer çocukların görüntüsü geçti. Bileklerine göktaşından yapılan bileklikler takılmış, kolları iğneler yüzünden delik deşik olmuştu. Bazılarını iyileşmek için bir şans bile tanınmadan yakarak öldürmüşlerdi.

Ailem bu lanet yüzünden başka insanlara dönüşmüş ve çocukları katlederek topluma büyük zararlar vermişti. Ben de bu lanet yüzünden ailemi, arkadaşlarımı ve tanımadığım binlerce insanı kaybetmiştim.

Yıldızların laneti hayatımın on sekiz yılını benden almıştı.

Artık sadece ateşi değil havayı da kanımda hissederken bu iki gücün yokluğuyla nasıl baş edeceğimi düşünerek geçirdiğim zaman doğru değildi. Geçmişte ve gelecekteki tüm çocukları düşünmek zorundaydım. Hiç kimsenin tekrardan bu acıları yaşamayacağından emin olmalıydım. Şu an sadece kendi hislerimi düşünmek bencillikten başka bir şey değildi.

Taşlara mümkün olduğunca yaklaşıp anılarımın içimde biriktirdiği öfkeden güç aldım. Yaşadığım tüm kötü anıların yok olmasına dileyerek parçaları ittirip birbirine yaklaştırdım. Titreyen ellerim yüzünden parçalar tam oturmadı ve arada minik bir boşluk kaldı. O boşluğu kapatacak son hamleyi yaptığımdaysa taşın parçaları tamamen birleşti.

Yıllar önce ikiye bölünen Young taşı artık bir olmuştu.

Arkadaşlarım nefeslerini tutarken benim ellerim taşın iki yanında hareketsiz duruyordu. Bir şeyler olmasını bekledim ama kanımda gezinen gücü hissetmeye devam ettim. Hiçbir şeyin değişmediğini anladığımda parmak uçlarımdan minik alevler çıkararak gücümü denedim.

Ellerim titrediği için parmaklarımdan çıkan alevler taşa değdi ve o an taş tutuştu. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken ellerimi taştan uzaklaştırdım. Gücümü geri çekmek için bir hamle yapacağım sırada taştan bir ışık yükseldi. Kör edici beyaz ışık önce bana ve arkadaşlarıma, sonra da odanın duvarlarına çarptı.

Gözümü yakan ışıktan kaçmak istercesine sol kolumu yüzüme götürdüm ve gözlerimi sıkıca kapattım. Birkaç adım geriye çekilip masadan uzaklaştım. Koluma rağmen ışık gözümü yakmaya devam ederken Seth'in bir küfür savurduğunu duydum.

Bir süre sonra ışığın azalmaya başladığını fark ettiğimde kolumu yüzümden çektim. Gözlerimi açtığımda taştan çıkan ışığın yavaşça geri çekildiğini gördüm. Arkadaşlarım da benim gibi şaşkınlıkla taşa bakarken masayla aramdaki mesafeyi kapattım ve taşın etrafında cılız bir şekilde yanan ışığa doğru parmaklarımı uzattım.

Işık tenime değdiği an daha da soluklaştı ve sadece taşın üstündeki şekillerin içinde kaldı. Güneş, Ay ve bulutların çizgileri beyaz ışıkla parlıyordu. Taşın rengi açık renkten koyu griye dönüşmüştü ve beyaz ışıkla beraber büyüleyici gözüküyordu.

Maddy, “Gücümü kullanmaya devam edebiliyorum,” dediğinde o ana kadar gözlerimi taştan ayırmamıştım. Başımı yavaşça yukarı kaldırdığımda Seth’le göz göze geldim. Endişeli bir şekilde bir bana bir taşa bakıyordu. Aaron, “Hiçbir şey değişmedi,” diye fısıldadığında bakışlarım ona çevrildi. Gözlerini taştan ayırmadan konuşmuştu.

Aaron’ın omuzlarının düştüğünü ve hüznle baktığını fark ettiğimde gücünü aslında hiç istemediğini anladım. O güç bugüne kadar hem kendisine hem de sevdiği herkese zarar vermişti. Ateşe hükmetmek onu güçlü gibi gösterse de aslında içinde ateşten kurtulmak isteyen kırılgan bir çocuk vardı.

Young taşında bir hareketlilik olmasını beklerken dakikalar birbirini kovaladı ama hiçbir şey olmadı. Güçlerimizi kullanmaya devam ediyorduk. Her şey eskisi gibiydi. Tek fark, taşın artık bir bütün olması ve desenlerinde bir ışık yanmasıydı. Bir sarayda sergilenebilecek bir heykel gibi hem naif hem de sertti.

“Tek bir şeyin bile kolayca olup bitmesini dilerdim.”

Bugüne kadar istediğimiz her şey için zor kullanmak ve savaşmak zorunda kalmıştık. En azından taşın kehanette geçen sözler gibi laneti ortadan kaldırmasını ve bizim için bir şeyleri kolaylaştırmasını istiyordum.

Seth, “İtiraf etmem gerekirse, taşın işe yaramadığını görmek içimi rahatlattı,” diye fısıldadı. Maddy suçlayıcı bir bakışla Seth’e döndüğünde göz göze geldiler ve Seth teslim olur gibi kollarını havaya kaldırdı. “Bu güçle doğdum ve onsuz nasıl yaşanacağını bilmiyorum.”

Ona, “Haklısın,” dediğimde Seth kollarını aşağıya indirdi. Maddy’nin öfkeli bakışlarının hedefi bu sefer ben oldum. “Kendimi bildim bileli bu güçle yaşıyorum ve bir anda ortadan kaybolması bedenimden bir parçayı kaybetmek gibi hissettirirdi.”

Maddy bir şey söylemek için dudaklarını aralarken ben, “Bir anda elini kaybettiğini düşün,” dedim. “Belki aylarca belki de senelerce onun yokluğunu hissedeceksin. Uzun bir süre elinle yaptığın her işte elinin olmadığını unutup kolunu uzatacaksın. Bu çok acımasızca.”

Maddy, “Bu şekilde doğmamız da acımasızca,” dediğinde sesi beklediğim gibi sertti. “Çocukların acılar çekmesi, bebeklerin doğduğu an öldürülmesi ve yıllarca kafesin içinde deney fareleri olmaları da acımasızca!”

Aaron yanıma doğru yaklaşırken Maddy’ye, “Tüm bunların suçlusu Victora’yımış gibi konuşmayı keser misin?” diye sordu. “Tanrıların bizim için seçtiği hayatı yaşamaktan başka çaremiz yok.”

Kendimi savunurcasına, “Taşın parçalarını birleştirdim,” dedim. “Savaştım ve kazandım. Elimden gelen her şeyi yaptım.”

Maddy söylediğime cevap vermediği sırada Aaron tam yanımda durup elimden tuttu. Arkadaşlarına bakmadan, “Çıkabilirsiniz,” derken elimi kaldırıp parmaklarımın üstüne minik bir öpücük bıraktı.

Maddy ve Seth evden çıkmak için masanın etrafında dolanırken Maddy bana bakarak, “Özür dilerim,” diye fısıldadı. Gözlerimi kapatıp başımı eğdiğimde Seth’in arkasından evden çıktı.

Aaron masayla arama girdi ve tam karşımda durdu. Ellerini ellerime dolarken alnını alnıma yasladı. Onunla olan yakınlığımın eskisinden daha çok can yakmasının sebebi her dokunuşunun bana William’ı hatırlatmasaydı. Mantiğım Aaron’la birbirimize yakın olmamızın beni rahatsız etmemesi gerektiğini söylerken kalbim, William dışında herhangi biriyle bu anları yaşamamanın haksızlık olduğunu haykırıyordu.

Aaron, “Taş işe yaramadığı için kızgın,” diye fısıldadı. “Maddy, güçlerinin ailesine zarar verişini izlemek zorunda kaldı. Adaya ilk geldiğimizde, bu güçle yaşamaktansa ölmek istediğini söylerdi. Seth ve ben yanında olmasaydık bunu çoktan yapmış olacağına eminim.”

Maddy dışarıdan çok güçlü duran bir kadındı. Zor zamanlar geçirdiğini ve çok ağır şeyler yaşadığını biliyordum ama kendi hayatına son vermek isteyecek kadar neler yaşadığından haberdar değildim. Onun güçlü duruşunun ardında kırılğan bir kalbin olduğunu hissetmek kolaydı. Ben bunun Aaron’a olan zaafından dolayı olduğunu tahmin etmiştim ama konunun sadece bu olmadığı açıkça belliydi.

Aaron’ın ellerini bırakmadan bir adım geriye gidip birbirine değen alınlarımızı ayırdım. Nefesinin ve gözlerinin

yakınlığı altında konuşmak zordu. Başımı yukarı kaldırıp göz göze geldiğimizde, “Belki de ilerleyen günlerde işe yarar,” dedim ve taşın bir daha lanetli çocuklar dünyaya getirmemesi için tanrılara dualar ettim.

Aaron, “Hiçbir zaman bizim üzerimizde işe yarayacağını düşünmemiştim ben zaten,” diye fısıldadı. “Tanrılar tarafından bahşedilen bir gücün geri alınacağına inanmıyorum ama belki de bundan sonraki yıllarda birinci ayın on yedinci gününde lanetli çocuklar doğmaz.”

Başımı anlayışla sallarken elimden, “Belki de,” demek dışında bir şey gelmedi. Aaron aramızdaki mesafeyi kapatıp alnıma bir öpücük bıraktıktan sonra, “Yanma Drew’u gönderceğim,” dedi. Ellerimi bıraktıktan sonra yavaş adımlarla evden dışarı çıktı.

Aaron gittikten sonra bir süre boyunca aynı yerde kalıp masanın üstündeki taşı izlemeye devam ettim. Işıkların taşın oyulan şekilleri arasında yanmaya devam ettiğini gördüğümde ağlamak istedim. Günlerdir biriken yaşları özgür bırakmak ve çılgınlık atarak isyan etmek istiyordum. Bunların hiçbirini hak etmemiştik ama tüm bu olanları yaşamak zorunda kalmak canımı yakıyordu.

Evin kapısı açılıp içeri biri girdiğinde ağlamaktan vazgeçtim ve gözlerimi taştan ayırıp yanıma yaklaşan Drew’a baktım. Elinde çerçeveleri siyah renkte olan şeffaf, ince bir kutu tutuyordu. Drew bana selam verdikten sonra bakışlarını taşa çevirdi ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. Kutuyu masanın üstüne bıraktıktan sonra taşa dokunmak için elini uzattı ama parmaklarını değdirmedi.

Onun yanına doğru ilerledim ve parmaklarımı taşın kenarına sürerken, “Dokunabilirsin,” diye fısıldadım. Sanki

yüksek sesle konuşursam taş a bir zarar gelecekmiş gibi his-
sederken bunun çok saçma olduğunu fark edip gülümsedim.

Drew hayranlık dolu bakışlarla taşın şekillerindeki ışık-
lara dokunup, “Bu büyüleyici,” dedi. Gözlerinin içi parlar-
ken, “Çok güçlü gözüküyor,” diye ekledi. Taş için bu kadar
heyecanlanması beni şaşırtırken ann tadını çıkarıp Drew’u
izledim.

Birkaç dakika sonra parmaklarını taştan çekip hızla bana
dönünce irkildim. “Ama...” derken çok telaşlı gözüküyordu.
“Ama gücümü kullanmaya devam ediyorum.” Dudaklarım
düz bir çizgi olurken yavaşça başımı salladım.

“Güçlerimizi kaybetmedik.”

Seth ve ben gibi ilk anlar şaşırsa da bu durumun Drew’un
da içini rahatlatıldığını fark ettim. Savaşın yorgunluğu ve kay-
bettiklerimizin acısı üzerimizdeyken bir de bize ait olan güç-
leri kaybetmek dengemizi hepten bozabilirdi.

Drew yanında getirdiğı, kenarları çok kalın olmayan kü-
çük kutuya döndü. Kutuyu taşın yanına koyup kapağını aç-
tığında beklenti dolu bir şekilde bana baktı.

“Taşı kutuya koyar mısın?”

Bir an bahsettiğı şeyi anlamamış gibi ona bakmaya de-
vam ettiğimde Drew gülümsedi. Ondan güç alarak taşın iki
yanından tuttum ve bir daha ayrılmamasına dikkat ederek
kutunun içine yerleştirdim. Drew kutunun kapağını kapa-
tıp taşın tam ortada durmasını sağlayacak şekilde kapağı sı-
kıştırdı. Kutu camdan yapıldığı için taşı her açıdan görmek
mümkündü.

Kutunun kenarlarından tutup havaya kaldırdığında ön
açıdan taş, siyah bir çerçevenin içine konulmuş bir resim gibi

gözüküyordu. Drew, “Sence nereye asmalıyız?” diye sorduğunda Aaron’ın evinin içinde gözlerimi gezdirdim.

Aklıma bir an Hamal Birliği’ndeki toplantı odasında, masanın karşısındaki duvarda duran Young taşının resmi geldiğinde gülümsedim. William’la Young taşı hakkında sohbet ederken onu yakmış ve çok korkmuştum. O kadar çok şey yaşamıştık ki bu anılar çok uzak bir zaman önceye aitmiş gibi hissettiriyordu.

Drew’a masanın başındaki duvarı göstererek, “Kesinlikle oraya asılmalı,” dedim. Drew elindeki kutuyu masaya bırakıp arka cebinden bir çivi ile çekiç çıkardı. “Tam olarak nereye?” diye sorduğunda çiviye duvara sürterek bir hiza belirlemeye çalışıyordu.

“Masanın tam karşısına, sandalyenin arkasına,” diye tarif ettiğimde çiviye söylediğim yerde tuttu.

“Oldu mu?” diye sorduğunda hızlı adımlarla masanın diğer ucuna gittim ve tam karşıdan baktım. “Biraz sağa kaydırmalısın,” dediğimde çok fazla kaydırdı. “Hayır, biraz sola.”

“Biraz kelimesinin ikimiz için aynı şeyi ifade etmediği yeterince açık değil mi?” dediğinde sesindeki eğlenmiş tonu duydum. Yüzünü göremesem de güldüğünün farkındaydım.

Daha iyi tarif edebilmek için bu kez, “İki parmak sola,” dedim. Drew söylediğimi yaptığında masanın tam orta hizasında durmuş oldu.

“Tam burası!”

Drew çekici çiviye vurarak söylediğim noktaya çiviye taktıktan sonra geri çekildi. “Eğer tam ortada değilse Aaron’a suçlu kişinin sen olduğunu söyleyeceğim.” Drew’a alaycı bir şaşkınlıkla baktığımda gülerek, “Aaron bu konularda takıntılı,” diye açıkladı.

Drew, Young taşının olduğu kutuyu eline alıp duvara asmaya çalışırken ben, “Neden suçlu ben oluyorum? Bu işi ikimiz yaptık,” diyerek onun yanına doğru ilerledim.

Drew kutuyu duvara astıktan sonra bir adım geri çekildi ve taşı izlemeye başladı. İkimiz de koyu renkteki taşın içinden geçen beyaz ışığa hayran hayran baktık.

Bir süre sonra Drew bana dönerek, “Eğer ben bir yanlış yapsam Aaron beni öldürür ama sana hiçbir şey yapmaz,” diyerek planını itiraf etti.

Tek kaşımı kaldırıp ellerimi belime koydum ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “O zaman bunun senin işin olduğunu söylersem Aaron bana inanır,” dedim.

Drew’un gözleri şaşkınlıkla açıldı ve bir adım geri atarak, “Çok masum gözüküyorsun ama çok tehlikelisin, Victoria,” dedi.

“Senin kadar değil,” derken kendimi savundum. Drew kahkaha atmaya başladığında gülmemek elimde değil.

Son kez duvara bakarak, “Bence tam ortada oldu. Bu yüzden Aaron’ın kızacağını sanmıyorum,” dedim.

“İyi iş çıkardık.”

Drew’la beraber kahvaltı masasına dönüp karşılıklı sandalyelere oturduk. Önündeki meyveleri yavaş yavaş bitirirken adada olmadığımız zamanlarda neler yaptıklarını anlatmaya başladı. Sanki hiçbir şeyden eksik kalmamı istemiyormuş gibi, en ufak detayına kadar yaşadıkları her andan bahsetti.

Drew, “Artık okuyabiliyorum,” dediğinde tek kaşımı kaldırıp tereddüt ederek baktım. “Hatta yazabiliyorum da,” diye eklediğinde çok ciddiye.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, “Nasıl?” diye sordum.

Ağına attığı bir çileği hızlıca çiğneyip yuttuktan sonra, “Sana gösterebilirim,” dedi.

Ona şüpheyle bakmaya devam ettiğimde elindeki çatalı masaya bırakıp yerinden kalktı. Aaron’ın çalışma odasına doğru koşarak gittiğinde hâlâ şaşkındım. Adada birlikte olduğumuz zaman ona okumayı öğretmiştim ama daha yolun çok başındaydı. Okurken zorlanıyordu ve bir sayfayı bitirmesi çok uzun sürüyordu. Yazmaya geçmesi içinse biraz daha vakti vardı.

Drew elinde bir kitap, kâğıt ve kalemle odaya girdiğinde gülümsedim. “Sen ciddisin?” diye sorduğumda sessiz kaldı ve solumdaki sandalyeyi çekip oturdu. Elindekileri masanın üstüne bıraktıktan sonra getirdiği kalın tarih kitabını bana doğru uzatarak, “İstediğin sayfayı aç,” dedi.

Ondan şüphe etmemin Drew’un duygularını incittiğini fark etsem de tepkilerimi gizlemek konusunda başarılı değildim. Yüzüme bir tebessüm yerleştirip kitabın üç yüz on yedinci sayfasını açtım.

Drew kitabı kendine yaklaştırıp ilk cümleyi zar zor ve kekeleyerek okudu. Bazı heceleri yanlış okuyordu ama onu üzmemek için sessiz kaldım. Bu kadar kötü okurken yazmaya nasıl geçtiğini sormak bile istemiyordum.

Drew ilk cümleden sonra durup yüzüme bakarak, “Victoria,” dedi. Kahkahaları arasından, “Yüz ifadeni görmelisin,” diyerek gülmemek için kendini tutmaya çalıştı.

Ona bu okumayı düzeltebileceğimizi ve yakında çok daha iyi olacağını söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki Drew gülmeyi kesti. Sayfanın en başından tekrar okumaya başladı ve beşinci cümleye geçtiğinde benim dudaklarım şaşkınlıkla,

gözlerimse hayretle açılmıştı. Tek bir hata yapmadan kusursuz bir şekilde okuyordu.

Okumayı kısa sürede bu kadar geliştirdiğine mi yoksa en başında bana şaka yaptığına mı şaşırdığımı bilemiyordum. Galiba ikisi de eşit derecede şaşırtıcı olmuştu.

Sayfayı kısa sürede bitirdiğinde okuduğu sayfada neden bahsedildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benden anlatmamı istese hiçbir şey söyleyemezdim. Drew'a hayranlıkla bakarken, "Sen bunu nasıl yaptın?" diye sordum.

"Geri döneceğin gün için fırsat bulduğum her an çalıştım."

"Sen..." Dilim tutulmuştu. "Sen gerçekten inanılmazsın."

"Sen harfleri öğrettikten sonra kendi başıma çalışmaya başladım ama çok zorlandım. Seth ve Maddy'yi her fırsatta rahatsız edip geri döndüğünde seni şaşırtmak istediğimi ve bana yardım etmeleri gerektiğini söyledim. Başta istemediler ve çok işleri olduğunu söylediler. İkisini de işlerine yardım etme karşılığında ikna edebildim."

Hayret içinde, "Çok çalışmış olmalısın," dediğimde getirdiği kâğıdı önüne yerleştirip kalemi kâğıdın üstünde oynatmaya başladı. Büyük harflerle adımı yazmaya başladığını gördüm. Yazmayı bitirdiğinde kâğıdı bana doğru kaldırdı ve cümlesini gösterdi.

VICTORIA, TEŞEKKÜR EDERİM.

El yazısı çok güzel değildi ama kısa bir sürede bu kadar ilerlemesi inanılmazdı. Bunun için kendisinin ve arkadaşlarının işlerini yapması, kalan vakitlerinde okuma yazma alıştırmaları yapması bunu başarmayı ne kadar çok istediğini gösteriyordu.

“Sen mükemmelsin,” derken Drew’un elindeki kâğıdı aldım ve yazdığı kelimelerin üstünde parmaklarımı gezdirdim. “Bu kadar kısa sürede bunu başardığına inanamıyorum.”

“Her zaman meraklı bir çocuk oldum ve bu yüzden bir şeyleri öğrenmek benim için daha kolay ama sen teklif edinceye kadar bunu gerçekten istediğimin farkında bile değildim.”

“Nasıl yani?”

“Bana okuma yazma öğretebileceğini söylediğinde çok şaşırmıştım çünkü bugüne kadar hiç kimse benim için böyle bir şeyi yapmayı teklif etmemişti. Bana inanan ve benim için çabalayan bir arkadaşımın olması benim de kendime inanmamı sağladı.”

Bakışlarımı yazdığı satırlardan çekip Drew’a çevirdiğimde gözlerinin dolduğunu gördüm. Gözyaşlarının akmaması için dudaklarını birbirine bastırıp sıktağında elimdeki kâğıdı masaya bırakıp onu kendime çektim. Birbirimize sıkıca sarıldığımızda benim de gözlerim dolmuştu.

Geri çekildiğimde Drew, “Bugüne kadar hiç kimse benim için böyle bir şey yapmadı ama sen her akşam bu senin bir işin olmamasına rağmen beni çalıştırdın. Sana sorduğum yüzlerce sorunun hepsine sabırla cevap verdin ve her bir harfi tek tek öğrettin,” dedi. “Kendime inanmama yardımcı olduğun için çok teşekkür ederim, Victoria. Eğer sen olmasaydın her zaman hayalini kurduğum bu ana yaklaşılamazdım bile.”

Onun söylediklerine katılırken ağlamak istemediğim için gülümsemeye karar verdim. Gözlerimde bir hüznün olmasına rağmen dudaklarım tebessüm ediyordu.

Sena Nur Işıık

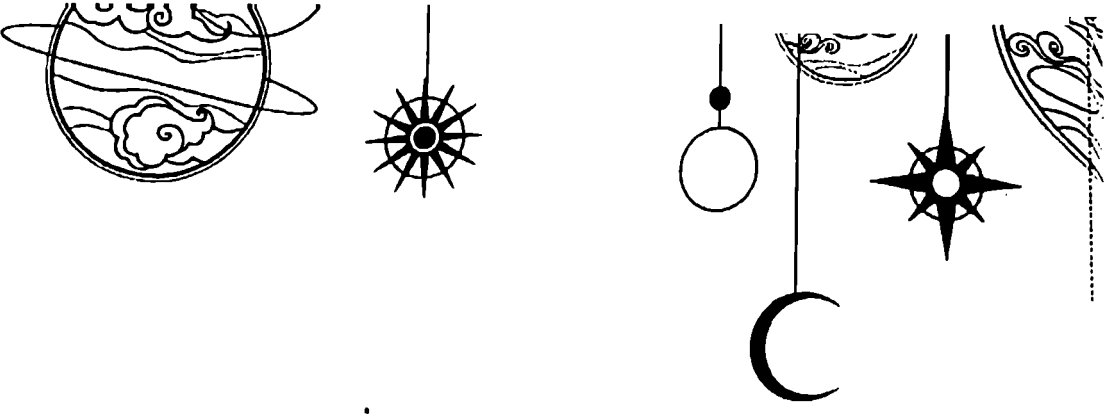
Samimi bir ifadeyle, “Bazen birilerinin çıkıp hayallerimize doğru ışık tutması yolumuzu bulmayı kolaylaştırır,” dedim.

“Sen hayallerime giden yolu aydınlatan bir yıldız gibisin,” dedi Drew. Elimden sıkıca tutarken, “Sen benim yıldızım-sın,” diye de ekledi.

Birbirimize minnettar bir ifadeyle bakmaya devam ederken elimi ondan çektim ve kaleme doğru uzandım. Kâğıda hızlıca bir cümle yazıp ona gösterdiğimde Drew’un gözünden bir damla yaş aktı. Kalemi elimden alıp benim cümlemin aynısından yazarak bana son kez teşekkür etti.

“İyi ki varsın.”

“İyi ki varsın.”

BÖLÜM 3

Menkar Adaları'ndaki mezarlığı bir tepede oturarak izliyordum. Ellerimi çimlerin üstüne koymuş ayaklarımı karşıya doğru uzatmıştım. Bu tepeye ilk çıktığım gün Maddy ve Aaron da yanımdaydı. Rengârenk ağaçların yetiştiği mezarlığı gösterdiklerinde tüylerimin diken diken olduğunu hatırlıyordum.

O günün üstünden çok zaman geçmemişti ama çok şey değişmişti. Buna rağmen kendimi yine de ilk günkü gibi hissediyordum. Hayatını kaybeden çocukların bedenini birer çöpmüş gibi adaya atan bir imparatorluktan kurtulmuştuk ama bu geçmişi değiştirmiyordu. Bu güçle doğmak onların seçimi olmamasına rağmen hayatını kaybeden çocukların acısını alman hiçbir intikam dindirmiyordu.

Savaş bittikten ve biz Menkar Adaları'na geldikten sonra yirmi beş gün geçmişti. Yirmi beş gündür uyanmak, kahvaltı yapmak, biraz dolaşmak, uyumak, yemek yemek ve tekrar

uyumak dışında hiçbir şey yapmıyordum. Aynı döngünün içine sıkışıp kalmıştım âdeta.

Aaron, Maddy, Seth, Drew, hatta gül bahçesinde çalışan kızlar ve çocuklar da dahil olmak üzere herkes bir şeyler yapmam ve kendimi iyi hissetmem için beni oyalayacak işler vermek istese de ben hepsini reddetmiştim. Düşüncelerimle baş başa kalarak kendime acı çektirmek, bu acıyla baş etmenin en zahmetsiz yoluydu.

Bundan bir hafta önce Vega Krallığı'ndan Menkar Adaları'na bir mektup gelmişti. Kral William mektubunda beni Vega Krallığı'na çağırıyordu. Hatta bu bir emirdi.

Kral William.

Bu iki kelimenin gerçekliğine hâlâ inanamıyordum. En başından beri onun çok iyi bir kral olacağını ve bu ülkeye ihtiyacı olan her şeyi vereceğini bilsem de âşık olduğum adamı başında bir taçla görmeye hazır değildim.

Günün birinde onunla beraber bir çiftlik evinde mutlu ve mütevazı bir hayat yaşayacağımızı hayal ederken onun başında bir taçla ülkeyi yönetiyor olması ve yanında Adelina'nın durması canımı yakıyordu.

William'ın benim için tahtından vazgeçmeyeceğinden ve benim de ondan böyle bir şeyi istemeyeceğimden emindim. O bir prensti ve hayatını bir kral olmak için çalışarak geçirmişti. O tahtı katledilen ailesi adına hak ediyordu ve durduğu yer onun için doğruydı.

Benimse o tahtta hiçbir yerim yoktu. Herkes Richard Sirius'un kızı olduğumu düşünse de ben onun soyundan gelmiyordum ve taht hakkım değildi. Eğer gerçekten orada oturmamı isteseler bile bunu yapamazdım. Yıllarca bir

kafesin içinde yaşamıştım. Özgürlük dolu bir hayat isterken bir tacın ağırlığı altında ezilip onun beni saraya kapatmasına izin veremezdim.

Ben kraliçe olabilecek kalbe ve kana sahip değildim.

William'ı her şeyden çok sevsem de onun sevdikleri için geri adım atmayı ve aramıza mesafe koymayı kabul ediyordum. Onu uzaktan sevmeye devam edebileceğime inansam da her geçen gün bunun beni mahvettiğini görmemek için kör olmak gerekirdi.

“Kardeşim.”

Arkamdan gelen bir ses beni daldığım düşüncelerden çıkarırken başımı yukarıya doğru kaldırdım. Yüzüme çarpan yakıcı güneş yüzünden gözlerimi kısıtım. Tam arkamda ayakta duran kişiyi gördüğümde hızla yerimden kalktım ve ellerime yapışan çimleri üstüme silerek temizledim.

Gördüğüm kişiye şaşkınlıkla bakarken bir an orada öylece durmamın mantıksız olduğunun farkına varıp hareket ettim. Kollarımı havaya kaldırıp Oscar'ın boynuna dolarken resmen üstüne atlamıştım.

Oscar kollarını belime dolayıp ayaklarımı yerden kestiğinde gülümsedim. Onu görmenin verdiği şaşkınlığı üstümden atarak tanıdık kokusunu içime çektim. Oscar kulağıma doğru yeniden, “Kardeşim,” diye fısıldadığında gözlerim doldu.

Eğer ona “abi” diyerek karşılık verirsem ağlamaya başladım ve bir daha hiç kimse beni durduramazdı. Bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırıp sessiz kaldım ve o anın tadını çıkararak ona sıkıca sarılmaya devam ettim.

“Seni çok özledim.”

Bir süre sonra dudaklarımdan dökülen tek şey bu oldu. Kollarımı gevşetip ona sarılmayı bıraktığımda ellerimden

tuttu ve ondan bir adım bile geri çekilmeme izin vermedi. “Ben de seni çok özledim,” dediğinde bakışlarım telaşla Oscar’ın arkasında gezindi.

“Tek başına mı geldin?”

Oscar, “Evet,” diye cevaplarırken tek kaşını kaldırdı. “Beklediğin başka biri daha mı vardı?”

William’ı kastettiğini fark ettiğimde gözlerimi devirdim. Oscar, “Abine gözlerini devirmen çok saygısızca bir hareket,” dediğinde kahkaha attım.

“Rose’u sormuştum.”

“Rose da gelmeyi çok istedi ama onu William’ın yanında bıraktım. Uzun bir kara ve deniz yolculuğu yapmasını istemedim.” Oscar bir elimi sıkıca tutmaya devam ederken diğer elimi bıraktı ve yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Kardeş olduğumuza inanamıyorum,” derken tebessüm etti.

“Eğer annemden duymasaydım ben de inanmazdım,” diye cevap verdim.

Oscar sanki beni ilk defa görüyormuş gibi yüzümdeki her bir noktayı tek tek incelerken, “İyileşmişsin,” diye fısıldadı.

Onun yanından ayrılmadan önce alnım ve gözüm şişti. Her yanımda kanlar içindeydi ve vücudumda bıçak yaraları vardı. Aaron’ın şifacıları sayesinde on gün içinde hiçbir yara izim kalmadan iyileşmiştim. Gözlerimin altında kalan morluklar dışında bedenimde hiçbir hasar yoktu.

“Kardeş olduğumuzu sana kim söyledi?”

Oscar, “Bunları oturabileceğimiz bir yerde konuşabilir miyiz?” diye sorduğunda onu başımla onayladım. Aaron’ın evine doğru giderken yol üstünde gördüğümüz her şeyi ona

anlattım. Oscar benim gibi meraklı gözlerle her yeri inceliyor ve sürekli sorular soruyordu. Ben de hevesle adadaki yaşamın nasıl ilerlediğinden ve bildiğim her şeyden bahsettim.

Aaron'ın evinden içeri girdiğimde, "Buraya nasıl geldin?" diye sordum.

Oscar evin içini incelerken, "William ülkenin dört bir yanında seni aradı ama hiçbir yerde bulamadı," dediğinde kalbimin atma hızında bir değişiklik oldu. Ben nefesimi tutarken o, "En sonunda, bakmadığımız tek yerin Menkar Adaları olduğunu fark ettik ve Rose'un bir keresinde yanıma gelebilmek için gemiyle yolculuk yaptığını söylediğini hatırladım," dedi.

Oscar sehpanın üstündeki tahtadan yapılmış bir atı eline alıp incelerken, "Sana gönderdiğimiz mektuplara cevap vermediğinde kralın elçisi olarak ben geldim," dedi.

"Tek başına mısın?"

"Kralın muhafızları geminin yanında beni bekliyor. Tanıdığın tek kişi benim."

Oscar'ı salona doğru götürüp camın önündeki tekli koltuğa bağdaş kurarak oturdum. O da beni taklit edip karşımdaki tekli koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

"Burada bir yaşam kurmak çok zekice," derken evin duvarlarına ve tavanına bakıyordu. "Aaron'ı bunun için takdir ettim. Gemiden indiğim an çocukların ona hayranlık dolu bakışlarını gördüm. Hepsini kurtarmak ve onlara ikinci bir şans vermek çok zor bir iş olmalı."

Ben, "Çocukların ona hayran olma sebebi de bu," diye açıkladığımda Oscar'ın bakışları evden bana doğru döndü. Uzun bir süre bakışlarımızı kaçırmadan sadece birbirimizi

izledik. Sakladığımız duyguları anlamak ister gibi kalplerimizi görmeye çalıştık.

“Neden?”

Oscar’ın sorduğu soruyu anlamadığım için kaşlarımı çatı-tım. Birçok şeyden bahsediyor olabilirdi ve şu an hangisini kastettiğini anlamıyordum. Ona bir cevap vermediğimde ve beklenti dolu bir şekilde baktığımda gözlerini üstümden ayırmadan tekrar sordu.

“Neden mektuplara cevap vermedin?”

Saklamaya çalıştığım duyguların aksine tamamen dürüst bir şekilde, “Hazır değilim,” dedim.

Oscar bu kez, “Neye?” diye sorduğunda sessiz kaldım. Bunun üzerine, beni teşvik etmek ister gibi, “Neye hazır de-ğilsin, Victoria?” dedi.

“Yaşadığımız şeylerden sonra sizleri tekrar görmeye,” diye cevapladım.

Oscar bacağını yere indirip dirseklerini dizlerine yasladı ve bana doğru eğildi. “William’ı tekrar görmeye,” dedi.

Onun adını her duyduğumda olduğu gibi kalbim tekle-di. Gözlerimi Oscar’dan kaçırdım ve camdan dışarı baktım. Duygularımı birine açmak ve yaşadıklarımı anlatmak istemi-yordum çünkü kabullenemediğim seçimlerimi dile getirme-ye hazır değildim.

“Neden onu seçmedin?”

Oscar’ın sorduğu soru bakışlarımı hızla ona çevirmeme sebep oldu. Göz göze geldiğimizde gözlerinde derin bir hü-zün vardı.

“Ona âşık olduğunu görmemek için kör olmak gerekir,” dedi. “Onu bu kadar çok seviyorken ve o da aynı şekilde seni çok seviyorken neden gittin?”

Yaşlar gözümde birikirken boğazım düğümlendi. Konuşabilmek ve sorusuna cevap verebilmek için sertçe yutkundum. Boğazım acırken yanaklarımın kızardığını hissettim. Göğsümde başlayan yangın her yanıma sarıyordu.

“Ben...” derken konuşamadım. Dudaklarımı birbirine bastırıp içime derin bir nefes çektim. “Ben bir seçim yapmadım.”

“Peki neden bir seçim yapmışsın gibi gözüküyor?” diye sordu ve ellerini havaya kaldırıp etrafımı göstererek nerede olduğumuzu hatırlattı. “Neden Aaron’ın yanındasın ve William’in mektuplarına cevap vermiyorsun?”

“Ben Aaron’ı seçmedim, Oscar,” derken fısıldadım. “Ben hiç kimseyi seçmedim. Neden bir seçim yapmak zorundaymışım gibi davrandığını anlamıyorum. Aaron’ın yanında olmam onu seçtiğim anlamına gelmiyor.”

“William’a sırtını dönmen de onu seçmediğin anlamına gelmiyor mu?”

Yüzüm yanmasına rağmen sorduğu soru yüzünden ürperdim ve kollarımı kendime dolayarak koltuğun içine gömüldüm. “Bunu yapmak zorundaydım,” diye açıkladığımda Oscar tek kaşını kaldırdı.

“Onun için.”

Oscar kimden bahsettiğimi düşünürken kaşlarını çattı. Bir süre sonra, “Diana için mi?” diye sorduğunda başımı sallamakla yetindim. En yakın arkadaşımı kaybettikten sonra onun adını bile ağzıma almak ağır geliyordu. Eğer dudaklarımın arasından ismi çıkarsa kendimi kontrol edemeyeceğimi biliyordum.

“Diana için William’a neden sırtını dönmüş olabilirsin ki?”

Oscar'ın üst üste gelen ve beni köşeye sıkıştıran sorularından kaçmak için ayağa kalktım. Koltuğumun arka tarafına geçip kollarımı koltuğun sırtına yaslayarak öne doğru eğildim.

“Adelina'nın bu hayatta William'dan başka hiç kimsesi kalmadı,” dediğimde anlaması için ona biraz zaman tanıdım ama bahsettiğim şey bir saçmalıkmiş gibi baktı. Konuşmak için dudaklarını araladığında ona izin vermeden devam ettim.

“Adelina ailesini benim ailem yüzünden kaybetti.”

Oscar tezimi çürütmek için araya girip, “Richard senin baban değil,” dedi.

“Evet, Richard benim öz babam değil ama Grace annem ve Alexander üvey ağabeyim. Bu katliamların hepsine ailem sebep oldu. Adelina'nın elinden ailesini aldılar. Onun bu hayatta sevdiği ve kendine yakın gördüğü sadece iki kişi vardı.”

Diana için geçmiş zamanda konuşmak canımı yakarken, “Biri benim yüzümden öldü,” dedim.

Oscar, “Hayır” dediğinde sesi kızgın çıktı. “Diana senin yüzünden ölmedi. Sen ne saçmalıyorsun böyle?” diye sorarken ayağa kalktı.

“Adelina onu korumam için bana güvendi ama ben onu koruyamadım, Oscar.” Kollarımı koltuktan çekip sırtımı dikleştirdim. “Adelina'nın elinden William'ı da alamam. Bunu ona yapamam.”

“Saçmalıyorsun.” Oscar'ın gözleri ve dudakları şaşkınlıkla aralanıp, “Bunun için mi William'ı seçmedin?” diye sordu. “Bu saçma düşüncen yüzünden mi?”

“Sadece bu değil.”

Oscar, “Lütfen,” derken sabırsız gözükiyordu. “Lütfen bana saçma olan diğer düşünceni de söyle!”

“Ben onunla aynı hayallere sahip değilim. Ben tahta oturmak istemiyorum.”

Oscar ellerini başına götürüp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Altdudağını yaladıktan sonra, “Victoria,” diye fısıldadı. “Kimse seni bunun için zorlayamaz ama harika bir kraliçe olacağını sen de biliyorsun.”

“Hayır,” diyerek itiraz ettim. “Ben buna uygun değilim.”
“Neden?”

Sorduğu sorunun saçma olduğunu göstermek ister gibi alayla, “Bir kraliçe nasıl davranır, nasıl hareket eder, nasıl konuşur, bilmiyorum. Bir ülke nasıl adil bir şekilde yönetilir, bilmiyorum,” dedim.

Oscar’ın konuşmasına izin vermeden, “Ben bir tacın ağırlığı altında ezilmek istemiyorum,” dedim. “Hayatımın on sekiz yılını bir sarayın içinde kafeste geçirdim ve hayatımın kalanını da başka bir saraya hapsedmek istemiyorum. Toplumun benden beklentileri ve istekleri olacak ve ben bunların omuzlarımda yük olmasını istemiyorum. Ben sadece yaşamak istiyorum.”

“Eğer William bu düşüncelerini bilirse seninle...” dediğinde Oscar’ın sözünü kestim.

“Ondan benim için hayallerinden vazgeçmesini istemeyeceğim. Böyle bir şeyi teklif bile etmeyeceğim. William hayatı boyunca bir prensti ve o tahta oturmayı hak etti. Ülkeyi yönetmek ailesinden ona kalan bir miras ve bunu çok istediğini her hareketinde görebiliyorken ona engel olamam.”

Oscar, “Ama o sana âşık,” dediğinde kalbim sızladı.

“Adelina’ya verdiğim sözü tutamadım ve en yakın arkadaşşıma bir borcum var.” Diana’nın adını anmadan onun

hakkında konuşmak beni yaraladı. “Ona olan borcumu William’dan vazgeçerek ödemenin beni nasıl mahvettiğini bilemezsin. Adelina’ya her baktığımda aklıma gelen tek şey sadece o ve bu yüzden Adelina’yı William’dan ayıramam.”

Oscar, “William,” dediğinde onun yerine konuştum. “William’ın da Adelina’yı bırakacağını sanmıyorum. Her an onun yanında olduğundan ve destek verdiğinden eminim.”

Oscar’ın söylediğime itiraz etmesini ve yanlış olduğunu dile getirmesini bekledim ama geldiğinden beri ilk defa sessiz kaldı. Bu da söylediğimi doğruluyordu. Tahmin ettiğim gibi William her an Adelina’nın yanındaydı ve kaybettiği ikizinin acısını yaşarken ona destek oluyordu. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum ama ikisinin arasına girmek ya da Adelina’nın acısının geçmesini beklemek gibi bir niyetim yoktu.

Oscar, “Bu bir süreç,” dediğinde acıyla tebessüm ettim.

“William, Adelina’nın yaralarını sararken öylece yanlarında beklemeyeceğim.” Yüzüme düşen saçları geriye doğru ittirip kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. “Bu sürecin bitmesi için can atıyormuş gibi yanlarında da durmayacağım. Yakın arkadaşımın ölmesine sebep olmuşken onun anısına karşı bencillik yapmayacağım.”

Sevdiği kadını kaybetmesinin acısının bir an bile hafiflemesine izin vermediğine emin olduğum Oscar bakışlarında derin bir hüznle beni inceledi. “Onun ölmesine sen sebep olmadın, Victoria.”

“Bunu bilemezsin. Orada değildin.”

“Ama Adelina oradaydı ve senin kendini suçlayacağını ama öyle olmadığını söyledi. William’la ikisi aynı şeyi anlattılar.”

Bir yanım kardeşi öldüğü için Adelina'nın beni suçlayacağını ve kardeşini koruyamadığım için bana kızgın olacağını söylüyordu. İkizini kaybetmenin acısını benden çıkarakmış gibi hissediyordum. Bunun tam tersini duymak ilginçti.

“Alice'in fırlattığı bıçaktan kendini sorumlu tutman adil değil.” Oscar yanıma yaklaştı ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı. “Hiç kimse bunun için seni suçlamıyor. Bıçağın kimin elinde olduğunu ve Diana'yı kimin öldürdüğünü hepimiz çok iyi biliyoruz.”

Kollarımı onun beline sıkıca dolarken, “Böyle olmasını istememiştim,” dedim. O günden beri ilk defa yaşananlar hakkında konuşuyordum ve düşündüğüm kadar zor olmamıştı.

Başımı Oscar'ın göğsüne yasladığımda ondan yayılan acıyı hissettim. Diana'nın yokluğunun ikimizi de mahvettiğini görmemek imkânsızdı. Acımız vücudumuzdan dışarı çıkıyor ve dokunduğu her yeri yakıyordu.

“Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum,” dediğinde Oscar'ın itirafı genzimi yaktı. Onun gözünden akan yaşlar gömleğimi ıslatırken benim gözlerimden tek bir damla yaş bile akmıyordu.

“Kabullenmek istemiyorum.”

Diana'yı kaybettiğim günden beri ağlamamın sebebi buydu. Eğer onun yasını tutarsam Diana'nın kaybı gerçek olurdu ve ben ilk defa birinin yasını tutmak istemiyordum.

Oscar'ın bana sarılarak ağlamasına izin verirken hareket etmedim. Başımı onun göğsüne yaslayıp kokusunu içime çekerek derin nefesler aldım. Alexander öldüğünde artık bir abim olmayacağı gerçeğiyle yüzleşmişim ama şimdi hayat bana hem bir abi hem de bir kız kardeş bahşetmişti.

Oscar geri çekildiğinde bakışlarım onun yüzünü buldu. Yanağından akan yaşları silerken burnunun ucunun kızardığını gördüm. O an ilk kez onunla aslında ne kadar da benzediğimizi fark ettim. İkimizin de gözleri ve saçları aynı renkteydi. Ten renklerimiz ve simamız farklı olsa da kardeş olduğumuzu inkâr edemezdik.

Oscar konuyu dağıtmak isteyerek, “Benimle gelmen gerekiyor,” dedi.

Ona, “Neden?” diye sorduğumda ellerini beline koydu.

“İnsanlar senin bu ülkenin prensesi olmadığını bilmiyor. Richard’ın söylediği yalana inanmaya devam ediyorlar. William’ın taç takabilmesi için senin tacından vazgeçmen gerekiyor.”

Kollarımı göğsümün altında birleştirirken, “İnsanlara gerçekleri anlatmalısınız,” dedim.

“Büyük bir savaştan çıktık, Victoria.” Ellerini kollarıma koyup beni sıkıca tuttu. “Bir imparatorluğu devirdik ve insanlar hâlâ bunun şaşkınlığını yaşıyor. Bildikleri ve inandıkları şeylerin yalan olduğunu söylemek onları daha da telaşlandırır.”

“Buna hazır değilim.”

“İnsanlar da senin tahtın vârisi olmadığını duymaya hazır değil. William’ın Vega kraliyetinden geldiğini ve soyisminin Scott olmadığını, krallığın vârisi olduğunu söyleyebiliriz ama senin vâris olmadığını söylemek işleri çok karıştırır.”

“Bunu William mı istedi?” diye sordum. Oscar başıyla onayladığında William’ın gerçekleri saklamak istemesi beni şaşırttı.

“Tacı ona bırakmama gerek yok. Zaten onun ve alabilir.”

Gökyüzünün Cenneti

Oscar ellerini benden çekip canı sıkkın bir şekilde nefesini bıraktı. “Eğer sen insanlara tacı bıraktığını söylemezsen William senin tacını gasp etmiş gibi gözüktür. Bu da yeni kurulan bir krallığa olan güveni ve inancı sarsar.”

Menkar Adaları’ndan çıkmak ve arkadaşlarımı tekrardan görmek istemiyordum. Kendi içimde aşamadığım onlarca konu varken bir başka konunun daha parçası haline gelmeye gücüm yoktu. İlk önce kendimle yüzleşip acılarımın üstesinden gelmeli, ondan sonra insanların karşısına geçmeliydim.

“William’ın tac giymediği her an ülke sallantı içinde olacak. Bir an önce haklarından feragat etmelisin ki tac giyme töreni gerçekleşsin,” dedi. “Tabii, bunu gerçekten istiyorsan.”

“O tacı başıma asla takmayacağım.”

“Emin misin? Bunu yeterince düşündün mü?”

“Nasıl bir hayat yaşayacağımı bilmiyorum,” derken ellerimi iki yanımda açıp çaresiz bir şekilde abime baktım. “On sekiz yılımı bir sarayın içinde kafeste geçirdim ve özgürlüğün tadını çok sevsem de bazen ondan korkuyorum. Sevdiğim şeyleri keşfetmek ve kendimi bulmak uzun bir yolculuk olacak.”

Oscar bana destek olmak için elimi tutarken, “Bulacaksın,” dedi.

“Bir şekilde kendi yolumu bulmak zorundayım. Özgür bir hayat için çok fazla bedel ödedim. Arkadaşımı, annemi kaybettim. Hepimiz sevdiklerimizi kaybettik. Şimdi özgürlüğe bu kadar yakinken tekrar kendimi bir kafese kapatmayacağım.”

Altından da olsa bir sarayın içinde yaşamayacaktım. Kendi yaşamımı kendi ellerimle ve istediğim şekilde yavaşça kuracak ve seçimlerimi yaparken acele etmeyecektim. Kalbimi

parçalara ayıran acılarımla baş etmeyi öğrenecek ve yolumu kendi yaktığım fenerle aydınlatacaktım.

“Hangi yoldan gideceğimi henüz bilmiyorum ama emin olduğum tek şey, hiçbir zaman bir taç takmayacağım ve bir daha kendimi bir sarayın içine kapatmayacağım.”

“Bu yüzden tacı kimin taktığıyla da ilgilenmiyorsun.”

“Açıkçası bu ülkedeki her insanın özgür bir hayat yaşamasını ve Richard’ın açtığı yaraları hızlı bir şekilde sarmalarını istiyorum. Bu yüzden tacı kimin taktığıyla ilgileniyorum. William’in başındayken bu ülkenin daha iyi bir halde olacağına inanıyor ve ona güveniyorum.”

Oscar, “İkinizi tahtta yan yana otururken görmeyi çok isterdim,” dedi. Utandığını ve gözlerini benden kaçırdığını fark ettiğimde gülümsedim.

“Ne sana ne de diğerlerine hiçbir zaman sırtımı dönmedim. Sizler arasında bir seçim yapmadım ve Aaron da hiçbir zaman bir seçim yapmamı istemedi. Benim seçtiğim tek şey kraliçe olmamak.”

“Seni anlıyorum.” Oscar elimi bırakıp gözlerini evin içinde gezdirmeye kaldığı yerden devam etti. “Peki, ona yardım edecek misin?” diye sordu.

Oscar evin görmediği kısımlarını gezmek için salondan çıkarken peşinden ilerledim. “William’a taç takması için yardım edeceğim,” diye fısıldadım. Henüz onu görmeye hazır değildim ama Oscar haklıydı. Neredeyse bir aydır ortada ne bir imparator ne de bir kral vardı ve bu ülkenin bir an önce toparlanması gerekiyordu.

Oscar yemek masasının üstündeki yiyecekleri incelerken gözleri masanın karşısındaki Young taşını buldu. Bakışlarını şaşkınlıkla önce bana sonra tekrar taşa çevirdi.

“Onu birleştirdiniz mi?” diye sorarken sesindeki heyecanı hissettim. Oscar taşa doğru hızlı adımlarla yürürken ben de peşinden gittim. “Evet, iki parçayı bir araya getirdik.”

Elini cama doğru uzatıp şekillerin içindeki ışığa bakarken, “Bu taşın gerçek olabileceğine ihtimal vermemiştim,” dedi.

“Taşın bir parçasını siz beni kaçırmadan önce sarayın kütüphanesinde görmüştüm. Diğer parçayı ise yıllar önce Aaron bulmuş,” diye açıkladım. “O gün annemden taşın parçasını aldıktan sonra Menkar Adaları’na bu yüzden döndüm.”

Oscar elini taştan çekip bana baktı. “Aaron’ı seçmedin,” diye fısıldadı.

“Hayır,” derken kaşlarımı çattım. “Taşın bir parçası buradaydı ve laneti ortadan kaldırmak için diğer parçayla beraber buraya geldim. İki parçanın birleştiğini kendim görmeli ve bundan emin olmalıyım.”

“Ama lanet ortadan kalkmadı.”

“Gücümüzü kullanmaya devam ediyoruz.” Sesimdeki acı ton canımı sıkıyordu. “Aaron, bizler güçlerimizi kaybetmesek bile yılın ilk ayının on yedinci gününde doğacak yeni çocukların artık lanetli olmayacağını ümit ediyor. Kehanette geçen sözlerin çoğu doğruydu. Bu neden yalan olsun ki?”

Oscar’ın bakışları tekrar taşa döndü ve, “Bilemiyorum,” dedi. “Artık gerçeklerle yalanlar arasında ayırım yapmakta zorluk çekiyorum.”

“Neden?”

“Bildiğim her şey sürekli yalan çıkıyor ve yeni bir bilgiyle sarsılıp duruyorum. Seni bu ülkenin prensesi sanıyorduk ama değilmişsin. Üstelik benim kardeşimmişsin. Bunlar gibi onlarca şey öğrendik ve her an bir önceki gerçeği yıkan yeni

bir bilgiyle karşılaşmak zor geliyor.”

Oscar cümlesine devam etmek ve bir şeyler daha söylemek istemesine rağmen susmuştu. Gözlerini benden kaçırıp bakışlarını yere çevirdiğinde sakladığı konuyu merak ettim.

“Sorun ne?”

“Ben...” derken çok çekingendi. Ellerini cebine koyarken benim dışımda her yere bakıyordu. “Ben, senden özür dilerim.”

“Ne için?”

“Sana inanmadığım için.”

Bahsettiği konuyu anladığımda sessiz kaldım. Alice’in hataları yüzünden arkadaşlarımı suçlamak istemesem de bir noktada kendimi *ben size söylemiştim* demekten alıkoyamıyordum. Alice’e duydukları güveni bir anda kaybetmelerini beklemiyordum ama bana azıcık bile inansalardı daha temkinli ilerleyebilirdik. Beni Alice’in güvenilir biri olduğuna dair ikna etmeye çalıştıkları her an aklıma geldiğinde öfkeleniyordum.

“Yıllar boyunca Alice’le yaşadım ve hiçbir zaman kendini bizim önümüze koyduğunu görmedim. Her zaman çocukların iyiliği için savaştı ve bizim yanımızda oldu. Babama âşık olduğunu ve Grace’le aralarında bir gerginlik yaşandığına inanamıyorum. Hepimizi intikam oyunundaki bir kurban yaptı ve her şey yalan çıktı.”

Bu konuda düşündüklerimi söylersem Oscar’ı incitmekten korktuğum için sessiz kaldım. Başımı anlayışla salladığımda Oscar, “Sana inanmadığım ve daha temkinli davranmadığım için ne kadar çok pişman olduğumu bilemezsin. Sen Diana’nın kaybından kendini suçluyorsun ama asıl suçlunun kim olduğunu ikimiz de biliyoruz,” dedi.

“Hayır,” diyerek itiraz ettim. “Kendini suçlayamazsın.”

“Defalarca kez söylemene ve bize göstermene rağmen seni ciddiye almadık, Victoria. Seni küçümsemenin bedelini sev-diklerimizi kaybederek ödedik.”

“Bu şekilde düşünmen doğru değil, Oscar.”

“Sen kendini ne kadar suçluyorsan ben de o kadar suçlu-yorum. Bunu yapmamak elimde değil.”

Beni kendi silahımla vurduğunda cevap vermedim. İki-miz de kendimizi belli ölçülerde suçluyor ve öfkemizi kendi-mizden çıkarıyorduk. Alice’in fırlattığı bıçak istemediği bir kişiye hedef almış ve hepimizin hayatını etkilemişti. Tek bir bıçak darbesinin onlarca kişiyi mahvetmesi adil değildi.

“Babamın annemi aldattığına inanamıyorum.” Oscar’ın itirafı beni şaşırttığına bakışlarımı yerden kaldırıp ona bak-tım. Tepkimi gördüğümde umursamaz bir ifadeyle omuz silkti. “Gerçek bu, Victoria.”

“Sence nasıl tanıştılar?” O günden beri en çok merak etti-ğim soruyu sordum.

“Vega Krallığı yıkılmadan önce bir araya geldiklerine emi-nim. Çocukken babam iş için sık sık saraya giderdi. Konsey toplantıları sırasında oraya gelen Grace ve Alice’le tanışmış olmalı.” Başını sağa sola sallarken, “İki kadını birden kendine âşık ettiğine inanamıyorum,” diye ekledi.

“Grace ve Alice eskiden yakın arkadaşlarmış. Bu yüzden babanın ikisiyle aynı anda tanışmış olma ihtimali yüksek.”

Oscar cümlemi, “Babamızın,” diyerek düzelttiğinde om-zumu solumdaki duvara yasladım.

“Buna alışabileceğimi sanmıyorum.”

“Babanın Harold Wilson olduğuna mı?” diye sorduğun-da gülümsedim. Tam o anda, artık soyismimin Sirius değil Wilson olduğunu fark ettim.

Şaşkınlıkla, “Victoria Wilson,” diye fısıldadım.

“William kardeş olduğumuzu söylediği ilk an bunu düşündüm: Senin artık bir Sirius olmadığını ve aynı soyismini paylaştığımızı.”

Ben parçası olduğum yalanların beni şaşırtmaya devam etmesine inanamazken Oscar beni kendine çekip sarıldı. “Kardeşim olduğun için çok şanslıyım, Victoria,” dedi. “Rose ve sen bu hayattaki en büyük hediyesiniz.”

Bir süre birbirimize sarılı bir şekilde kaldıktan sonra Oscar’a söylemem gereken önemli bir şey olduğunu hatırladım. Kollarımı Oscar’dan çekip geriye doğru bir adım atarak, “Sana söylemem gereken bir şey var,” dedim.

Oscar’ın gerildiğini hissettiğimde ona bunu nasıl söyleyeceğimi düşünerek geçirdiğim onlarca zamandan güç alarak, “Annen yaşıyor,” diye fısıldadım.

Oscar tek kaşını kaldırdığında dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Nasıl?” diye sorarken kekeledi. Sindirmesinin zor olduğunu bilmeme rağmen hızlı bir şekilde Alice’in o gece dışarı çıktığını, onu takip ettiğimde gördüklerimi ve Alice’in en başından beri bilmesine rağmen bunu ondan sakladığını anlattım.

“Sana bu konuyu açmadan önce Alice’le tekrar konuşabilmek için yalnız olduğumuz bir zaman kolladım ama fırsat olmadı. Sonrasın da savaş başladı ve aklımdan çıktı.”

“Neden onun evine girsin ki?”

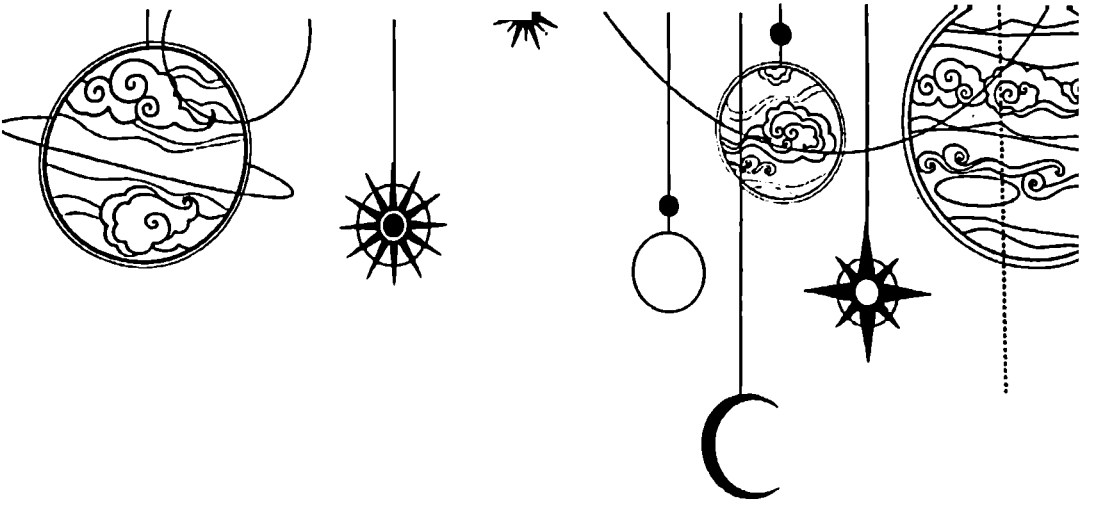
“İnan, ben de bilmiyorum. Evinden bir şey alıp almadığını ya da neden orada olduğunu sormaya fırsat bulamadım. Eve geri döndüğümüzde mutfakta seni gördüm ve o an o kadının annen olduğunu anladım. Öncesinde kim olduğunu bile bilmiyordum.”

Gökyüzünün Cenneti

Oscar heyecanla, “Hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Evi tekrardan bulabilirim.”

Abim elini bana doğru uzatıp, “Oraya gitmeliyiz,” dedi. Ben de titreyen elini sıkıca tutup, “Seni annenin yanına götüreceğim,” diye cevapladım.

BÖLÜM 4

Tüm gün Oscar'la beraber adayı gezdik. Onu arkadaşlarımla tanıştırdım ve adanın güzelliklerinden bahsettim. Özellikle gül bahçesini ve sahili gördüğünde âdeta büyüledi. Rose'la beraber bu sahilde geçirdiğimiz zamanları anlatmamdan da büyük keyif aldı.

Akşam yemeği için Aaron'ın evinde toplandığımızda masanın başına Aaron oturmuştu, iki yanına da Oscar ile ben geçmiştik. Benim yanımda Seth, Oscar'ın yanındaysa Maddy vardı. Seth'le Oscar savaş sırasında yaşananlardan ve benim de çoğunlukla bilmediğim anlardan bahsederken ben tabağımdaki yemeklerle oynuyordum.

Aaron, Seth ve Oscar'ın kendi aralarındaki konuşmalarından bir fırsat bulup bana doğru eğilerek, "Biraz daha çabalar mısın?" diye sordu.

Başımı tabağımdan kaldırıp Aaron'a baktığımda gözleriyle yemeğimi gösterdi. "Büyük ihtimalle farkında bile değilsin ama çok zayıfladın."

Onun düşüncelerinin aksine ben zayıfladığımı farkındaydım. Kıyafetlerimin içinde gittikçe kayboluyordum. Annem her zaman bacaklarımın üst bedenime göre daha kalın olduğuna dikkat çekerti. Eğer beni şu an görseydi ince bacaklarımdan gurur duyardı.

Seth ve Oscar, bizi dinlerken aralarındaki konuşmaya ara verdiler. Oscar, "Aaron haklı," diyerek onu onayladığında bakıcıya ihtiyacım olmadığını söylemek yerine ağzıma bir parça yemeği zorla soktum.

Ben yemeğimi yavaşça çiğnerken Oscar, "Bu akşam beni ve muhafızlarımızı ağırladığınız için çok teşekkür ederim," dedi.

Aaron başını eğerek teşekkürü kabul ederken Seth, "Her zaman," diye karşılık verdi.

Oscar'ın gözleri arkadaşlarımla üstünde dolaştıktan sonra bende takılı kaldı. Bana, "Yarın yola çıkar mıyız?" diye sorduğunda Aaron'dan yayılan gerginliği hissettim.

Aaron bakışlarını Oscar'dan ayırıp bana çevirdi. "Nereye gidiyorsun?" diye sorarken sakın kalmak için çaba harcadığını görebiliyordum.

Elimdeki çatalı bırakıp sandalyemde geri yaslanırken bir kavganın çıkmaması için tanrılara dua ettim. Konuşmadan önce tabağımın yanında duran bardağımdaki içecekten bir yudum aldım. O sırada benim yerime Oscar soruyu cevapladı.

"Victoria, benimle geliyor."

Aaron bakışlarını benim üzerimden ayırmadan Oscar'a, "Sana sormadım," dedi. Başımı yukarı kaldırıp abime baktığımda çatalı tuttuğu elini yumruk yaptığını gördüm.

“Oscar’la beraber Vega’ya gideceğim.”

“Neden bana bundan bahsetmedin?” Aaron sakın gözükmeye çalışsa da balrengi gözlerinin içinde oluşan karanlık onu ele veriyordu.

“Şu anda bahsediyorum işte.”

Aaron birkaç dakika boyunca sessiz kaldı ve kimseden çıt çıkmadı. Seth ve Maddy yemek yemeyi bırakmıştı ve bakışlarını masadan ayırmıyorlardı. Oscar bir şeyler söylerse sorunun büyüyeceğini bildiği için konuşmuyordu ve bu yüzden ona minnettardım.

“Şu anda.”

Aaron’ın söylediği tek şey buydu ve yemeğine kaldığı yerden devam etti. Bir parça eti ağzına atıp hızla çiğnerken öfkesini yemekten çıkardığının farkındaydım. Oscar beni savunmak istercesine, “Sorun ne?” diye sorduğunda gözlerimi kapattım ve konuşmamış olmasını diledim. Sadece saniyeler önce sustuğu için ona minnettar olmuştum ama şimdi...

Ben, “Bir sorun yok,” dediğim sırada Aaron da, “Bir gün seni misafir ediyoruz ve Victoria’yı götüreceğini söylüyorsun,” dedi. Aynı anda konuşmuştuk, cümlelerimiz üst üste binmişti ama arkadaşlarımız ikimizi de net bir şekilde anlamıştı.

Oscar, Aaron’ın aksine sakın bir tavırla, “İsteddiği zaman adaya geri dönebilir,” dedi.

“Burada kalacak.” Aaron’ın kelimeleri masaya sertçe düşerken Oscar kahkaha attı. Ondan bu tepkiyi beklemediğim için ikisine de şaşkınlıkla baktım.

Oscar gülmeyi keserek, “Victoria’nın kuyruğu gibi hemen arkasında onunla beraber her yere gidiyor olmana bir şey di-

yemem ama o, senin her istediğini yaptırabileceğin evcil hayvanın değil,” dedi.

“Eğer ondan bir kez daha bu şekilde bahsedersen abisi olduğunu umursamadan canını yakarım.”

Oscar, Aaron’ın savurduğu tehdidi umursamadan masaya doğru eğildi ve Aaron’a yaklaşıp, “Kardeşim senin seçtiğini değil, kendi istediği hayatı yaşayacak,” dedi.

“Victoria, burada kalacak!” Aaron beni bu adadan dışarı çıkarmaya çalışacak kişi kim olursa olsun onu mahvedecek gibi konuşuyordu. “Onu neden götürmek istediğini biliyorum.”

Oscar sandalyesinde geri yaslanırken, “Nedenmiş?” diye sordu. Sol elinde tuttuğu bıçağı parmakları arasında çevirirken tehditkâr duruyordu.

Benim düşüncelerimi umursamadan kendi aralarında konuşmaları çok saygısızcaydı. Kendimi insanların beni bir yerden diğer yere sürüklediği bir çanta gibi hissediyordum.

“Ülkenizde ne yaptığınız ve kimin tahta geçeceği hiç umrumuzda değil.”

Aaron hepimiz adına konuşurken Seth ve Maddy’nin yüz ifadesinden Aaron’ın tarafında olduğu anlaşıyordu.

Oscar, “Aksine, çok umrunuzda olmalı,” dediğinde Aaron soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı. Onu görmeye alışkın olmadığı şekilde saçlarını yukarıdan toplamıştı ve bu tarzı, kemikli yüzünü daha da çok ortaya çıkarıp ifadesini sertleştirmişti.

“Menkar Adaları, bu ülkenin bir parçası ve senin burada tek başına hüküm sürmen krallığı ilgilendirir.” Maddy ve Seth’in dudakları şaşkınlıkla aralanırken Aaron gülümsedi.

Oscar sözlerine, “Bir ülkede iki kişi hüküm süremez,” diye devam etti.

Aaron elinde tuttuğu çatalı ve bıçağı tabağın iki yanına bıraktıktan sonra yavaşça öne eğildi. Ayağa kalkıp sandalyesini biraz geriye çektikten sonra sandalyeye tekrar oturup bir bacağına diğerinin üstüne attı. Sağ elini üstteki bacağının dizine yerleştirip gözlerini Oscar’a dikti.

Bedeninin tamamını abime çeviren Aaron, “Öncelikle şunun altını çizeyim,” dedi. “Şu an bu ülkede hüküm süren tek kişi benim. Menkar Adaları’nın başındayım ve burada yaşayan her kişi de bu durumdan çok memnun. Açgözlü bir adam değilim ve bu adada yeterince mutluyum.”

Oscar gözlerini bir an bile Aaron’dan ayırmadığı sırada benim gözlerim ikisinin arasında gidip geliyordu. Artan gerginlik beni huzursuz ederken araya girecek gücü kendimde bulamıyordum.

“William şu an ülkenin başına geçemiyor çünkü tacı takabilmesi için Victoria’ya ihtiyacı var. Bu yüzden endişelenmen gereken son konu iki kişinin bir ülkeyi yönetmesi olsun. Çünkü eğer açgözlü bir adam olsaydım tüm ülkeye hükmederdim ve hiç kimse buna engel olamazdı.”

Sadece bir anlığına Aaron’ın ülkeyi yönettiğini ve Menkar Adaları’nda kurduğu düzeni diğer bölgelerde de uyguladığını hayal ettim. Toplumdaki her yaştan ve her kesimden insanın mutlu olacağına ve karanlık günlerin geride kalacağına emindim.

“William tüm ülkeyi ele geçirmek istemediğim için kendini şanslı saymalıyken sınırlarını zorluyor. Ona verdiklerimle yetinmek yerine Victoria’yı da elimden almaya çalışıyor.

Şansını fazla zorlamaması gerek çünkü her an elindekilerden de olabilir.”

Aaron’ın hiçbir zaman ülkeyi yönetmek istemesinden bahsettiğini duymamıştım. Eğer gerçekten bunu isterse yapmaktan çekinmeyeceğini ve istediğini elde edinceye kadar durmayacağını biliyordum ama şu an Oscar’ı açıkça taht savaşıyla tehdit etmesinin sadece bir şov olduğunu görebiliyordum.

Oscar, Aaron’ın üstüne gitmek yerine geri adım atarak, “Hiç kimse Victoria’yı elinden almaya çalışmıyor,” dedi.

“Açıkçası ben sana karşı fazla dürüstken senin bana yalan söylemen hiç hoş değil. William’ın Victoria’yı sadece tacı takmak için istemediğini hepimiz biliyoruz.”

Aaron’ın sevdiği ve güvendiği insanlar dışında hiç kimseye bu kadar uzun cümleler kurduğunu görmemiştim. Hamal Birliği’nde çoğunlukla sessiz kalırdı. Konuşması gerektiğinde kısa cümleler kurar ve insanları umursamazdı. Oscar’ı tehdit etse de onunla ciddi bir şekilde konuşacak kadar ona saygı duyduğunu fark ettim.

Oscar, “Endişelerini anlayabiliyorum ama benim için Victoria’nın dudaklarından çıkan kelimeler dışında önemli olan başka bir şey yok,” dedi. Açıkça Aaron’ın söyledikleriyle ilgilenmediğini ve eğer ben istersem ne olursa olsun onunla gideceğimi açıkça söylüyordu.

Konuşmalarının sonuna geldiklerini ikisinin de yavaşça bana dönerek beklentiyle baktıklarında anladım. Seth ve Maddy nefesini tutarken masada ölüm sessizliği vardı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra altdudağımı yaladım. Sözlerime başlamadan önce tedirgin olsam da sesimin kendimden emin çıkmasına dikkat ettim.

“Oscar’la beraber gideceğim ve işlerimiz bittikten sonra geri döneceğim.” Aaron öfkeyle yerinden kalkmak için bir hamle yaptığında bakışlarımı ona çevirip, “Sözüm daha bitmedi!” dedim.

Yüksek sesim odanın içinde yankılandı ve cümlem bana geri döndüğü an konuşmaya kaldığım yerden devam ettim. Aaron sandalyesine yerleşirken tavrımdan keyif aldığını açıkça gösteriyordu.

“Aaron da bizimle gelecek,” dediğimde Oscar gözlerini devirirken Aaron gülümsedi. Bir şeyler söylemelerini beklemeden arkadaşlarıma dönüp, “Seth ve Maddy, abime kalacağı yere kadar eşlik eder misiniz?” dedim.

Seth bu anı bekliyormuş gibi hızla yerinden kalkarken Maddy bir an tereddüt edip bakışlarını Aaron’a çevirdi. Aaron gözleriyle onay verdiğinde Maddy de kalktı ve Oscar’la beraber evden çıktılar.

Ben de yerimden kalkıp Aaron’ın odasına doğru ilerlerken onu masada tek başına bıraktım. Bir süre yanıma gelmemesini ümarken odadan içeri girdiğim anda arkamda belirdi. Beni kolumdan tutup kendine çevirdiğinde bedenlerimiz çarpıştı.

“Bana kafa tutan bu halinin ne kadar çok hoşuma gittiğini tahmin dahi edemezsin,” diye fısıldadı. Gözleri yüzümde gezinirken uzun süre dudaklarımda takılı kaldı. “Hatta bunun tahrik edici olduğunu bile söyleyebilirim.”

“Sana *gerçekten* bir şeyler söylememi ister misin?” Dişlerimi sıkarak konuştuğumda gözleri dudaklarımdan ayrıldı. Göz göze geldiğimizde, “Benim hayatım hakkında kararlar vermeyi keseceksin. Ben senin yanında gezdirebileceğin bir çanta değilim!” dedim.

Gökyüzünün Cenneti

Kolumu ondan kurtarıp bir adım geriye gittiğimde Aaron ellerini cebine koyarken aramızdaki boşluğu hızlıca kapattı. “Sen benim çantam ya da herhangi bir aksesuarım değilsin. Kendini bu şekilde görmene sebep olduysam özür dilerim, sevgilim.”

Aaron’ın bir anda değişen duygudurumu dengemi bozarken o, “İnsanların amaçları için seni kullanmasından nefret ediyorum. Bazen bunu göremeyecek kadar kör oluyorsun ve ben de tüm bunlar yaşanırken seyirci kalamıyorum,” diyerek masadaki tavrını açıkladı.

“Seni anlamıyorum.”

Ondan uzaklaşmak için geri gittiğimde bacaklarımı yatağın kenarına çarptım ve Aaron bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı.

“Ben de senin bir anlaşmazlık yaşadığımız an benden uzak durmaya çalışmanı anlamıyorum. Ne olursa olsun, seninle benim aramda bir mesafe olamaz.”

“Neden?”

“Sensiz yaşadığım her günün bana nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyorum. Her gün seni tekrardan bulabilmek ve yanında olabilmek için çalıştım. Tanrıların bahsettiği her günü ikimiz için yaşayarak harcadım. Çünkü seni tekrardan buluncaya kadar içime çektiğim her nefes beni parçalara ayırdı. Bir daha aynı şekilde hissetmek istemiyorum.”

Söyledikleri bana ağır geldiği için ondan uzağa gitmek istiyordum. Yakın olduğumuzda duygularını çok daha fazla hissediyor ve onun çekimine kapılıyordum. Aramızda biraz mesafe olursa daha sağlıklı iletişim kuracağımızın farkındaydım ama ondan uzağa attığım her adımın Aaron’ın canını yaktığını da görüyordum.

Ben, “Aaron,” diye fısıldadığımda o ellerini cebinden çıkarıp yanaklarımı tuttu. Başımı yukarı kaldırdığında göz göze geldik. Başparmağıyla tenimi okşarken onun söylediği her şeyi es geçip konuya dönerek, “Oscar’ın beni kullanacağını sanmıyorum. Abim hakkında böyle şeyler düşünmemelisin,” dedim.

Sanki anlamıyormuşum gibi başını sağa sola sallayarak itiraz etti. “Sevgilim,” diye fısıldarken sadece benimle böyle konuştuğunu fark ettim. Ses tonundaki zarafeti bir başkasıyla konuşurken de duymak mümkündü ama şu anda bu zarafetin içine karışan başka bir duygu vardı.

Kırgınlık.

O an Aaron’a karşı geldiğim her an onun bana kırıldığını anladım.

“Baban yıllarca seni kullandı. Alice de seni kurtardığını söyleyerek seni defalarca kez kullanmaya çalıştı. Başka insanların hayalleri uğruna oradan oraya sürüklendin. Şimdi sırada da William’ın hayallerini gerçekleştirmek için yola çıkmak mı var?” diye sordu.

Kan tadını alıncaya kadar altdudağımı ısırdım. Aaron’ın ellerini yüzümden çektim ve onun yanından geçerek yatağın sağ tarafına doğru ilerledim. Ona doğru dönüp bakışlarımız buluştuğunda konuştum.

“Peki şu an kimin hayalini gerçekleştiriyorum? Senin mi?”

Aaron tebessüm ederek, “İstediğin hayatı yaşayabilirsin, Victoria,” dedi. “Ben hiçbir zaman buna engel olmam. Senin düşündüğünün aksine hayallerini kavuşman için her daim yanında olurum.”

Bir anlık öfkeyle hayallerimi gerçekleştirirken onu yanımda istemediğimi söyleyecektim ama kendimi tuttum.

Aaron'ın kalbini kırmak istemediğim için derin bir nefes alıp sakinleştim.

“En yakın zamanda Vega'ya doğru yola çıkacağız,” dedim. Aaron itiraz etmeye çalıştığında gözlerimi devirip konuşmasına engel oldum. “Ya buradaki işlerini hızlıca halledip benimle gelirsin ya da seni beklemeden giderim.”

Onu tehdit ettiğimde gözlerinin içi parladı ve bana yarım bir gülümseme bahsetti. Başını sağa doğru eğdikten sonra gözlerini baştan aşağıya tüm bedenimde gezdirdi ve altdudağını yalayıp, “Seninle geleceğim,” dedi.

Bu kadar çabuk kabul etmesi beni şaşırtırken ciddiyetimi bozmadım. “Vega'da Oscar'ı götürmek istediğim bir ev var. Ondan sonra saraya gidecek ve William'a istediği tacı verip ülkenin durumunu netleştirerek geri döneceğiz.”

“Vega'da kalmak istemeyecek misin?”

Kabaran saçlarımı enseme toplarken, “Ben bir kraliçe olmayacağım ya da bu ülkeyi yönetmeyeceğim. Bu yüzden Vega'da bir işim yok,” dedim.

“Hepsi bu kadar mı, sevgilim?”

“Bu kadar.”

Aaron'ın gülümsemesi genişlerken ona ters ters baktım. “Senin sorunun ne?” diye sorduğumda kapıya doğru ilerledi.

“Şu an çok çekicisin ve bununla mücadele edecek gücüm yok.”

Bana sırtını dönüp odadan dışarı çıktığında tek başıma kaldım. Son cümlesi aklımı karıştırdığı için kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım. O an uykum yoktu ve yatağın içine girdiğimde bir sağa bir sola dönüp duracağımı biliyordum.

Aaron'm peşinden gitmeye karar verip odadan çıktığımda onu evin içinde bulamadım. Salonu gezdikten sonra dışarı

çıktım ve karanlık bahçede onu görmeye çalıştım. Hislerim beni bahçeden ilerleyip sahile gitmem için yönlendirdiğinde onlara güvendim ve hızlı adımlarla ilerledim. Karanlıktan pek hoşlanmıyordum ve Aaron'a yetişmek istiyordum.

Gül bahçesinin içinden çiçeklere zarar vermeden ve dikenlere değmeden dikkatli bir şekilde geçtikten sonra sahile çıktım. Aaron'ın deniz kenarında tek başına oturduğunu gördüm. Ayaklarım kuma battıkça yürümem zorlaşsa da Aaron'ın sağındaki boşluğa oturdum.

Başımı yukarı kaldırdığımda gökyüzünün lacivert ve mor renklerde olduğunu gördüm. Havada hiç bulut yoktu ve yıldızlar yeryüzünde bir parti varmış gibi parlıyorlardı.

Aaron yanına oturduğumdan beri benden tarafa bakmamıştı. Aklından geçenleri çok merak ediyor, onunla konuşmak istiyordum ama bazen onu anlamak her zamankinden daha zordu. Bu yüzden dürüst olmaya ve aklımdan geçen ilk şeyi söylemeye karar verdim.

Aramızdaki sessizliği bozarak, "Bazen seni anlamıyorum," dedim.

Aaron ilk konuşanın ben olmasını bekliyormuş gibi hemen cevap verdi. "Anlatmamı istersen buradayım." Gözlerini denizden ayırmadığı için ben de bakışlarımı onun baktığı yere doğru çevirdim.

"Seni terk etmeyeceğim."

"Kendimi bunun aksini düşünmekten alıkoyamıyorum."

"Neden?" diye sorarken bacaklarımı ileriye doğru uzattım. Onun konuşmasını beklerken sabırsızdım ve kendimi oyalamam gerekiyordu. Bu yüzden bacaklarımı açıp ortada kalan boşluktaki kumlarla oynamaya başladım.

“Her sabah uyandığımda ilk yaptığım şey senin varlığından emin olmak,” diye fısıldadı. “Nerede olursan ol, gözlerimi açtığım an yakınımda olup olmadığına bakıyorum.”

Bir an kumlarla oynamayı bırakıp başımı sola çevirdim ve Aaron’ın gerçekleri söylediğinden emin olmak istedim. Çenesinin kasıldığını ve sırtını dikleştirdiğini gördüğümde aslında bana bunları anlatmak için can atmadığını, bu konunun onu rahatsız ettiğini fark ettim.

“Senin için çok çabaladım.” Aaron’ın sesi, kıyıya çarpan dalgaların sesi arasında kaybolurken, “Tekrardan bir araya geldiğimizde yaşamaktan mutlu olacağın bir yer hazırladım. O sarayın gizli odalarında yaşadığımız acı dolu anıları unutturacak kadar güzel bir yer olsun istedim,” diye devam etti.

“Yıllarca sabırla seni bekledim ama bir süre sonra geçen her günü devirmek daha da zorlaştı. Bir an önce seni bulmak, yaralarını sarmak ve beraberken ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlatmak istiyordum.” Aaron’ın bakışları bir an beni bulduğunda nefesimi tuttum. “Sonra o çıktı ve seni benden almak istedi.”

William’dan bahsederken gözlerinin içindeki öfkeyi görmemek mümkün değildi. Kalbindeki kırgınlık yüzündeki her noktaya yansırken acısını ve öfkesini gizlemeyi başaramıyordu.

Aaron, “Yıllarca harcadığım emeği hiçe sayarak hayallerimi çalmaya çalışmasına tahammül edemiyorum. Senin için kurduğum yaşamdan her defasında seni çekip almak istiyor. Çok bencilce olduğunun farkındayım ama seni bu kadar çok seviyorken yanında olmayı hak eden kişinin ben olduğuma inanıyorum,” dedi.

“Bana duyduğun hislerin sevgi olduğundan emin misin?” diye sorduğumda Aaron kaşlarını çatı. Daha iyi anlayabilmesi için, “Sence takıntı değil mi?” diye açıkladım.

Aaron’ın yüzünde bir tebessüm oluştu ve dudaklarını yaladıktan sonra bana doğru eğilerek, “Sevgilim, ben sana âşığım,” diye fısıldadı. “Ve aşk biraz da takıntıdır.”

Gözlerimi bir an olsun bile gözlerinden ayırmadığımda bir süre sessiz kaldık. Onun samimiyetini anlamak için kendime biraz zaman tanırken Aaron, “Eğer sana sadece saplantılı olsaydım senin beni seçmen için beklemez, yanımda olman için seni zorlardım,” dedikten sonra minik bir kahkaha attı.

“İtiraf etmeliyim ki bazen buna çok yaklaşıyorum. Seni bir eve kilitlemek, hiç kimsenin sana dokunamayacağı ve duygularına zarar veremeyeceği bir yere kapatmak istiyorum. Evet, bu saplantılı bir his ama zor da olsa kendimi bu konuda frenleyebiliyorum.”

Gözlerini utançla benden kaçırıp pişmanlıkla, “İlk zamanlar sınırlarımı çok aştığım ve kendimi kaptırdığım için özür dilerim ama hiçbir zaman sana zarar verecek bir şey yapmam. Benim yanımda zorla durmandansa bunun senin seçimin olmasını çok isterim. Bu yüzden yıllardır yaptığım gibi sabırla beklemeye devam ediyorum,” dedi.

Tekrardan bir araya geldikten sonra yaptığı şeyler için özür dilemesi içimi rahatlattı. Onun gözüktüğü kadar sert biri olmadığını ve tavırlarının çocukken yaşadığımız anılara zarar vermeyeceğini bilmek iyi hissettirdi.

“Bazen kendimi tutamadığım zamanlar oluyor.” Aaron bedenini bana çevirip bağdaş kurdu. “Öfkemi kontrol

edemiyorum çünkü dediğim gibi sana âşığım ve biraz da takıntılıyım.” Kumların arasında gezinen elime uzanıp kendine doğru çekti ve iki elinin arasına alıp sıkıca tuttu.

Aaron, “Tek bir sözünle bana her şeyi yaptırabileceğinin farkında bile değilsin,” derken çok ciddiye. Başını bir sağa bir sola doğru hafifçe salladıktan sonra gülümsedi. “Senin için yıllardır asla çıkmadığım bir adadan dışarı çıktım. Senin için dahil olmak istemediğim bir savaşa girdim. Senin için kan döktüm, öldürdüm ve senin için canını yakmak istediğim kişilere karşı sabırlı oldum. Hepsi senin için.”

Aaron’ın elimi saran elleri titrediğinde gözlerim bir an oraya kaydı. Bu konuşmayı yapmanın onun için zor olduğunu fark ettiğimden araya girmek ve düşüncelerini bölmek istemedim. İçindeki her şeyi dökmesini bekledim.

“Sen tek bir sözünle önünde diz çöktürüp tüm dünyayı senin için yakmamı sağlayabilecekken beni kendine takıntılı ve her istediğini yaptırarak yanında tutmaya çalışan kötü bir adam gibi görmeni istemiyorum.”

Ona kötü biri olmadığını ve onu bu şekilde görmediğimi söylemek istedim ama Aaron, “Sana âşığım, Victoria. Seninle cehenneme bile yürürüm ve inan ki bir an bile tereddüt etmem,” diye devam etti.

Konuşmasını bitirdiğinde ve benim cevap vermemi beklediğinde sessiz kaldım. Boşta kalan diğer elimi Aaron’ın elinin üstüne koydum ve ona doğru döndüm. Bacaklarımız birbirine değerken Aaron’ın boyu benden uzun olduğu için başımı hafifçe yukarı doğru kaldırdım.

Aaron, “Tüm bunlar sana fazla mı geliyor?” diye sordu.

Tebessüm ederken, “Birinin beni bu kadar çok sevmesine alışkın değilim. İnsanlara zarar verdiğimi söyleyerek beni

kafese kapattıkları yıllar boyunca hiç kimsenin beni sevdiğine inanmadım,” diye cevapladım.

Aaron başını sağa doğru yatırıp şüpheli gözlerini benden ayırmadığında, “Çocukken yanımda sen vardın ve senin beni sevdiğini biliyordum ama sen gittikten sonra iyice kendi kabuğuma çekildim. Kendimi duygulara karşı kapatmaya çalıştıkça onlara daha çok çekildiğimi fark etmeden yıllarımı geçirdim,” dedim.

Eğer o olmasaydı kalbimde sevgiye dair olumlu hiçbir duygu yeşermezdi.

“Seni çok seviyorum, Aaron.” Bunu büyük bir inançla ve kalbimin derinliklerinden gelerek söyledim. “Seni gerçekten çok ama çok seviyorum. Bunu sana nasıl göstereceğimi bilmiyorum ama sana hiçbir zaman sırtımı dönmem.”

Aaron bana doğru eğildiğinde tüylerim diken diken oldu. Hazır olmadığım bir şey yapmasından korkmama rağmen hareket etmeden durdum. Dudakları yüzüme doğru yaklaşırken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Aaron gözlerini kapatıp yanağıma minik bir öpücük bıraktı. Bu öpücüğün onun için dostane olmadığını bilsem de dudaklarıma uzanmadığı için tanrılara şükrettim.

Samimiyetle, “Yüzlerce hayatım daha olsa hepsinde de seninle olmak isterdim,” diye fısıldadım. Uzun bir sürenin ardından gözlerinin içinin mutlulukla parladığını gördüm ve bu, kalbimi parçaladı.

Hiçbir zaman duygularımı insanlara açıkça gösteren biri olmamıştım. Yüz ifadem hissettiklerimi kolayca ortaya dökse de sevdiğim insanlara duygularımı hareketlerimle göstermenin yolunu bilmiyordum. Bu şekilde yetiştirilmemiştim.

Sevgimi davranışlarımla gösteremediğim için sık sık dile getirmem gerektiğini arkadaşımın birkaç cümlele kendini daha mutlu hissetmesinden anladım.

Konuşmaya, “Bu hayatta en çok istediğim şey özgürlüktü ve sonunda ona kavuştum. Özgürlüğümün tadını çıkarırken yanımda sadece bir kişi olmak zorunda kalsaydı seni seçerdim. Biz seninle özgürlüğü yıllar önce hak ettik,” diye devam ettim.

Eğer konu aşk olsaydı ve William’la Aaron arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım kesinlikle William’ı seçerdim. Kalbimin her bir hücresi onun ismini haykırırken başka bir adamın yanında duramazdım.

Ama ben aşkla özgürlük arasında bir seçim yapmıştım.

Aaron yüzüme düşen saçları tek eliyle geri çekerken ben, “Hiçbir zaman iki adam arasında seçim yapan biri olmadım. Aşkı daha yeni tanıyorum ama özgürlüğe yıllardır açım. Ben özgürlüğü seçtim, Aaron,” diye fısıldadım.

Sanki uzun süredir bu soruyu sormayı bekliyormuş gibi, “Aşkı seçseydin nerede olurdun?” dedi.

“Eğer aşkı seçseydim William’ın yanında olurdum ama sana da asla sırtımı dönmezdim. Sen benim özgürlüğüksün, Aaron. Her gece yıldızlara bakarak geri gelmen için dualar ettikten sonra nasıl senden vazgeçerim? Bunu nasıl düşünürsün?”

Aaron’ın gözünden bir damla yaş aktığını gördüğümde elimi elinden çekip yüzüne uzattım. Gözyaşı yere damlamadan önce parmağımla silerken, “Sen her gün benimle tekrar kavuşmanın hayalini kurup burada bizim için çalışırken ben seni unuttum mu sandın? O kafesin içinde seni düşünmeden geçirdiğim tek bir gün olmadı. Sarayın her odasında seni

ararken bambaşka bir yerde buldum ve tekrar kaybetmeyeceğim,” dedim.

Aaron bana doğru uzanıp kollarını belime doladığında kendimi ona bıraktım. Beni kendine çekip göğsüne yasladığında dizlerimin üstüne kalktım ve ona sıkıca sarıldım. Elim ensesinde gezerken kulağına doğru, “Sen benim çocukluğumdaki umutsun. Hayallerime ortak ettiğim, birlikte özgürlüğe koştuğum adamsın. Seni hiçbir zaman terk etmeyeceğim. Sen istediğin sürece yanında olacağım,” diye fısıldadım.

Kollarımı Aaron’ın omuzlarına yaslayıp yüzüne baktığımda Aaron sıkıca saran kollarını serbest bıraksa da elleri belimde durmaya devam etti. “Sadece senin istediğin şekilde yanında durmaya hazır değilim. Bir gün bunun olacağına dair sana umut vermeyeceğim ama senin bizim için çabalamana da engel olmayacağım.”

Alnımı Aaron’ın alnına yasladığımda burunlarımız birbirine değdi. Aaron, “Sana âşığım, Victoria ve tek bir umut kırıntısı olmasa bile hayatımın sonuna kadar bizim için çabalayacağım,” dedi.

Yüzümde bir tebessüm oluşurken, “Asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?” diye sordum.

“Asla.” Sesindeki ton yüzlerce hayat yaşasa bile hep aynı amaç için uğraşacağını gösteriyordu. “Asla senden, bizden vazgeçmeyeceğim.”

“Artık bunun için bolca zamanın olacak.”

Aaron’ın burnunun ucuna minik bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildim. Etrafımı saran kollarına tutunarak yerime geri oturdum. Ben gözlerimi ondan uzaklaştırıp

denize doğru çevirsem de o beni izlemeye devam etti. Onunla konuştuklarımızı düşünürken yüzümde bir gülümseme oluştu.

“Neye gülüyorsun?”

Başımı ona çevirirken, “Sadece biraz mı?” dedim.

Aaron söylediğimi anlamadığı için kaşlarını çatmasına rağmen bir yandan da benim gibi gülümsüyordu. İkimizin de hislerini dürüstçe söylemesi ve kalbimizi kıran duyguları açıkça anlatmamız ilişkimize iyi gelmişti. Hislerimizi öğrendiğimizde aramızdaki gerginliğin kalktığını fark ettim.

Aaron koluma dokunup, “Ne?” diye sorarken bahsettiğim şeyin ne olduğunu anladı ama ben yine de üstüne gittim. Elim havaya kaldırıp işaretparmağım ve başparmağım arasında kısa bir mesafe bırakıp elimi ona doğru uzattım.

“Sadece birazcık mı?”

“Victoria!” derken kahkaha attı ve, “Evet, sadece birazcık,” diye cevapladı.

Başımı itiraz edercesine sağa sola sallayıp, “Hayır,” diye fısıldadım. Aaron beni kendine doğru çektiğinde başım ve omzum göğsüne yaslandı. Bir kolunu bana dolayıp diğer eliyle saçlarımı okşamaya başladı.

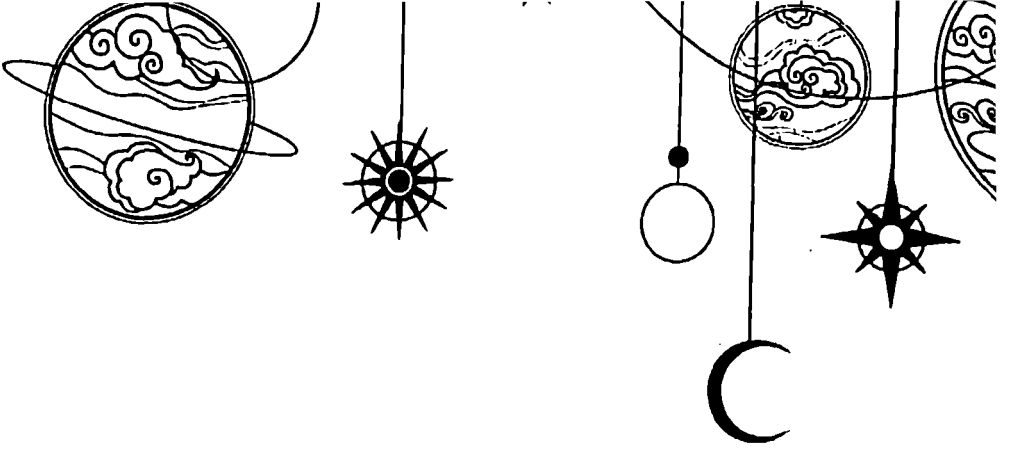
Aaron gülerek, “Birazdan biraz fazla olabilir belki,” dediğinde kıkırdadım. Zafer kazanmış gibi, “Biliyordum!” dediğimizde ikimiz de kahkaha attık.

Çok geçmeden sessizliğe bürünüp kıyıya çarpan dalga seslerini dinlerken huzurluyduk. Yıllar sonra ilk defa kendimizi bu kadar özgür ve mutlu hissettiğimiz farkındaydım. Bu anın her bir saniyesinin değerini bilmeli ve tanrılara şükretmeliydim.

Sena Nur Işık

Aaron saçımda dolaşan elini çekip çenemden tutarak başımı yukarı kaldırdı. Göz göze geldiğimizde, “Çok,” dedi ve ben de gülümsedim. Aaron alnıma bir öpücük kondurdu ve tüm gerçeği itiraf etti.

“Sana çok takıntılıyım, sevgilim.”

BÖLÜM 5

Aaron'la tüm hislerimizi açık açık konuşmamızın üzerinden iki gün geçtikten sonra bizi Vega'ya götürecektir olan gemiye bindik. Aaron, savaştan döndüğümüzde Menkar Adaları'nda olmadığı sürede ortaya çıkan sorunlarla âdeta boğuşmuştu. Ada halkı ilk defa bu kadar uzun süre onsuz kalmıştı ve düzene sokulması gereken birçok konu vardı. Aaron, iki günün ardından sorunların bir daha yaşanmamasından emin olduğunda yola çıktık.

Geminin ön tarafında rüzgârın yüzüme çarpmasına izin verirken düşmemek için sıkıca tutunmuştum ve saçlarım arkamda dalgalanırken tuzlu su kokusunu içime çekiyordum.

Rüzgâr tenimi her öptüğünde aklıma Diana geliyor ve onunla yaşadığımız anılar tekrar su üstüne çıkıyordu. Beraber geçirdiğimiz o kısıtlı zamanlarda hayatımın en mutlu günlerini yaşadığımdan habersizdim. Dertlerimle boğuşur-

ken arkadaşım ile geçirdiğim zamanın değerini bilemediğim için de kendime biraz kırgındım.

“Kardeşim.”

Abim Oscar’ın bana seslendiğini duyduğumda bir elimi tuttuğum yerden çektim ve ona doğru döndüm. Oscar onunla gelmeyi kabul ettiğim için çok mutluydu ve bunu her hareketinde görmek mümkündü.

O bana bir şey söylemeden önce ben abimin üstündeki üniformayı inceleyerek, “Bir kraliyetin ilk defa bu kadar koyu renkler kullandığını görüyorum,” diye fısıldadım.

Oscar tüm bedenini saran ve kaslarını ortaya çıkaran siyah dar bir üniforma giyiyordu. Üniformanın kollarında ve göğsünün kenarında Vega bölgesine ait, güneşin içinde bir hilal şeklindeki sembolü vardı. Belinde gri renkte ince bir kemer ve kemerin iki yanındaysa bıçaklar duruyordu.

Abim, “Kraliyetin asıl rengi bu değil,” diye fısıldadı. Yüzündeki gülümseme silindiğinde yanlış bir şey söylediğimden korkarak ona baktım. Hüzünle, “Savaşta kaybettiklerimiz adına kırk gün kırk gece yas tuttuğumuz için herkes siyah kıyafetler giyiyor,” dedi.

Bu sabah yola çıkmadan önce beyaz kıyafetlerim yerine ısrarla siyah kıyafetler veren Aaron’ı hatırladığımda kalbim tekledi. Aaron, Oscar’ın neden böyle giyindiğini biliyordu ve Vega’ya gittiğimde insanlara mahcup olmamı istememişti.

Bazen küçük detaylar hayatımızı etkileyen büyük anlamlar içerirdi.

Oscar’ın gemiyi karaya daha hızlı ulaştırmak için esen rüzgârın yönünü değiştirdiğini fark ettiğimde onunla konuşmam gereken bir konunun daha olduğunu hatırladım. Elimi

ikimizin arasında havaya kaldırıp havayı bükerek hafif bir rüzgâr estirdim. Rüzgâr Oscar'ın özenle geriye doğru taradığı saçını bozduğunda kaşlarını çatı.

Oscar, "Bu ne içindi?" diye sorduğunda tebessüm ettim.

"Senin gücünü kullanmadım."

"Kimin gücünü kullandın?" Etrafımıza bakarak havayı bükabilen başka birini görmeyi denedi ama güvertede ikimizden başka kimse yoktu. Yüzümdeki gülümseme genişlerken Oscar, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Bu güç bana ait."

"Nasıl?"

Elimi kendime çekip kollarımı göğsümde birleştirdim. "Nasıl oldu bilmiyorum," derken durumu açıklamanın yollarını aradım ama en kolay gerçekleri olduğu gibi anlatmaktı.

"O, hayatını kaybederken yanındaydım." Bakışlarımı sadece bir anlığına Oscar'dan kaçırdım. Diana hakkında konuşmak zordu. "Sonrasında havaya hükmedebildiğimi fark ettim. Aaron bir kara delik olduğum için Diana öldüğü sırada onun gücünü içime çektiğimi düşünüyor."

Oscar'ın dudakları şaşkınlıkla aralanırken, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu. Etrafına bakındıktan sonra yeniden göz göze geldik. "Emin misin?"

Başımı aşağı yukarı salladığımda bir soru daha sordu. "Artık iki güce birden mi hükmediyorsun?"

Göğsümde birleştirdiğim kollarımı çözdüm ve sağ elimde bir alev topu oluşturduktan sonra sol elimde hava akımını hissedip alev topunu kendi etrafında döndürmeye başladım.

Oscar gözlerini bir an bile olsa ellerimden ayırmadı. "Diana," diye fısıldadı. "Bu..."

“Bu ondan bir hediye gibi hissettiriyor.”

Oscar, “Onun bir parçası artık sende,” dediğinde gözleri doldu. Beni kendine çekti ve başımı göğsüne yaslayarak sıkıca sarıldı. Bir eli sırtımda diğer eli saçımda gezerken burnunu çektiğini duydum. Beni o kadar çok sıkıyordu ki âdeta göğsüne çivilenmişim.

Abimin gözyaşları dininceye kadar ona sarılmaya devam ettim. İçinde sadece Diana’ya olan özlemin değil kardeşini bulmanın verdiği heyecanın da olduğunu hissedebiliyordum. Onunla son zamanlarda yakınlaştık da daha önce aramızdaki ilişki hiç şu anki kadar içten olmamıştı.

Bir süre sonra birbirimizden ayrılıp uzun uzun sohbet ettik. Oscar onlarla beraber olmadığım günlerde neler yaşadıklarını anlatarak arayış kapatmama yardımcı oldu. William’ın ailesinin katledildiği ve evlerinin yakıldığı yere bir saray inşa ettiğini öğrendim. Ayrıca Hamal Birliği’ne henüz ne olacağı belli değildi ve ülkenin düzene oturması için çok çalışmamız gerekiyordu.

Aaron, Oscar’ı yanına çağırdığında güvertede tek başıma kaldım. Kıyıya yaklaştığımızı fark ettiğimde göğsümün tam ortasında başlayan ağrının sebebini unutmak için çabaladım. O kara parçasına bastığımda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını ve istemediğim halde bazı bedeller ödemem gerektiğini biliyordum.

Savaş bitmiş gibi gözüксе de benim için devam ediyordu.

Gemi karaya doğru yaklaştığında eşyalarımı almak için kamarama dönmek istedim ama muhafızların çoktan eşyalarımı aldığını ve sıraya dizilerek beklediklerini gördüm. Beni fark ettiklerinde başlarını öne eğerek selam verdiler ve bu

manzara karşısında gözlerimi devirmekten kendimi alamadım.

Yanıma yaklaşan Aaron ve Oscar'a dönerek, "Bunu yapıp durmalarının sebebi ne?" diye fısıldadım. Adada beni gördükleri her an bu şekilde selam verip durmuşlardı.

Oscar yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, "Onlar için sen hâlâ bu ülkenin vârisi ve kraliçesisin. Seni yardım etmen için çağırırken bahsettiğim şey buydu," diye açıklama yaptı.

Bir an önce istemediğim ve içine düştüğüm bu durumdan kurtulmam gerektiğini bilerek arkadaşlarımı geride bırakıp karaya yanaşan gemiden indim. Karada atlarla beraber bizi bekleyen dört asker önümde eğildiğinde öfkeden kızarmaya başladım.

Oscar muhafızlara eliyle minik bir işaret yaptı ve hepsi doğruldu. Benim için bir atı muhafızlardan alıp yanıma getirdi. Oscar'ın pişkince gülen yüzüne bakmadan atın üstüne çıktım ve dizginleri elime doladım.

Herkes hazır olduğunda Sirius'tan Vega'ya uzanan uzun yolculuğumuz başladı. Yolculuğu yaparken önümüzde üç, arkamızdaysa dört atlı muhafız vardı. Bir muhafız bizden bir kilometre önde gittiğinde artık bizi korumak istedikleri bir tehlikenin kalmadığını haykırmak istedim ama sadece sustum. Abim ve çocukluk arkadaşımın arasında sessizlik içinde ilerledim.

Bir süre sonra benden bir adım önde giden Aaron başını Oscar'a çevirip, "Adelina iyi mi?" diye sordu.

Sadece bir anlığına durmak istedim ama bunun yerine tek kaşımı kaldırıp Aaron'a baktım. O sırada Oscar'ın dudakları arasından bir şaşkınlık nidası döküldü. Oscar duyduğuna

inanamıyormuş gibi önce Aaron'a sonra bana ve sonra tekrar Aaron'a baktı.

Abim, "Sen ciddi misin?" diye sorduğunda Aaron masum bir ses tonuyla, "Ne oldu?" diye karşılık verdi.

"Victoria dışında ilk defa birinin nasıl olduğuyla ilgilendiğini görüyorum."

Aaron yandan bir bakış atarken, "Beni tanımıyorsun, Oscar," dedi.

"İtiraf etmeliyim ki Menkar Adaları'nda çocuklarla olan ilişkin takdir edilesi," derken bu duruma hayranlık duyduğu yüz ifadesinden belliydi. "Ama hangisinin rol olduğundan emin değilim."

"Rol yapmıyorum."

"İkisi de sen olamazsın."

"Olabilirim."

Oscar, Aaron'm üstüne gitmemesi ve onu zorlamaması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden garip diyaloglarından geriye ormanda öten kuşların ve atların her adımlarında ezdikleri dalların sesi dışında bir şey kalmadı. Bir süre daha hiç kimse konuşmadığında dayanamayıp söze girdim.

"Sorunun cevabını vermedin."

Oscar az önce konuşulanlar aklından çıkmış gibi bir süre düşüncelere daldıktan sonra, "İyi olmaya çalışıyor. William yanında," diye cevapladı.

Aaron umursamaz gözüdürken ben başımı sallamakla yetindim. William'ın ismini duymak bile avuç içlerimin terlemesine yol açıyordu. Midem yaşayacaklarımı düşünerek altüst olurken aklımı William'dan uzaklaştırmaya çalıştım.

Aaron'ın Adelina'nın durumunu sorması bir an beni şüphelendirmişti. Fakat bu sorusunun altında yatan sebepleri

ararken Aaron'ın atının üstünden ara ara attığı bakışlarda merhameti gördüm ve ondan şüphelendiğim için pişman oldum.

Aaron'ın birbirinden farklı iki kişi gibi davranmasının sebebi insanları güvendikleri ve güvenmedikleri olarak iki gruba ayırmasıydı. Net bir çizgisi vardı ve çizginin hangi tarafında duracağınız Aaron'ın size karşı olan tavırlarını şekillendiriyordu.

Menkar Adaları'ndaki her çocuğa sevgi, şefkat ve merhametle bakarken Hamal Birliği'ndeki herkese öfke, nefret ve şüpheyle yaklaşması onun bu ikili karakterini açıklıyordu. Ona ya da sevdiklerine zarar vermediğiniz sürece size saygı duyar ve güvendiği tarafa geçmenize izin verirdi.

Hamal Birliği beni kaçırdığında orada yaşayan insanlara karşı saygısı kalmamış, aksine onlardan intikam almak isteyecek kadar öfkelenmişti. Sadece beni sevdiği için o insanları alttan almaya çalışmış ve kendi duygularını yok saymıştı.

Aaron aslında insanlara olan davranışlarını karşısındaki- nin seçmesine izin veriyordu. Oscar ve diğerlerine göre kendini beğenmiş, duygusuz ve umursamaz biri gibi gözükse de ben onun merhametinin büyüklüğünü biliyordum. Aaron da kendi merhametinin farkındaydı ama onu sadece istediği kişilere gösteriyordu.

İlk zamanlar anlaşılmamasalar da Aaron, Diana ve Adelina'ya hatta Birlik'teki tüm arkadaşlarıma değer veriyordu. Sadece Diana'yı kaybettiğimiz için Adelina'nın durumundan endişelenmesi bile onun kalbinin dışarıdan gözükteğü gibi taş kesmemiş olduğunu gösteriyordu. Adelina yaralandığında ona çok değer verdiği biriymiş gibi sahip çıkması,

endişelenmesi ve iyileşmesi için çabalamasından Aaron'ın nasıl biri olduğunu anlamalıydı.

Kuşların cıvıltıları koro halinde söylenen bir şarkıya dönüşürken Aaron, "Quinn nasıl peki?" diye sordu.

Oscar, "Yaşlı," diye cevapladığında Aaron'la beraber gü-lümsedik.

Kadim büyücü Quinn büyük ihtimalle gördüğüm en yaşlı insandı. Uzun, beyaz sakalları ve elindeki bastonu ona gizemli bir hava katıyordu. Richard'ın askerleri kampımıza baskın yapıp bizi yakalamadan önce Aaron, Quinn'i beklediğini söylemişti. Büyücü, yanımıza gelecek kadar sağlıklı olmamasına rağmen gerçekten gelmiş ve bizleri korumuştı.

Aaron'ın anlattığına göre Richard Sirius, bizim güçlerimizden korunmak için imparatorluğun büyücülerine sarayın etrafını saran bir büyü yaptırmıştı. Kadim büyücü Quinn bunu eski bir arkadaşı olan başka bir büyücüden öğrenmiş ve Aaron'a iletmişti.

Biz çocukları korumak için kasaba kasaba gezerken Quinn kampımızı yapacağımız son yere gelip saraydaki büyüü kaldırmış, güçlerimizi kullanmamıza yardımcı olmuştu. Sonrasında Vega'ya döndüğünü ve William'a yardım ettiğini öğrenmiştim.

En gencinden en yaşlısına herkes bu savaş için canını ortaya koymuştu. O an özgürlüğe aç bir halkı hiçbir gücün durduramayacağını anladım. Doğru zamanda doğru yerde kendiniz ve sevdikleriniz için yapacağınız her hamle savaşı kazanmanıza yardımcı oluyordu.

Ülkenin bir ucundan diğer ucuna gitmek kolay iş değildi ama artık eskisinden daha tecrübeliydik ve neredeyse yolun

yarısını geride bırakmıştık. Akşam olduğunda Oscar, “İsterseniz yakınlarda kamp yapabilir ve yarın sabah tekrar yola çıkabiliriz,” dedi.

Sanki bir seçenek daha varmış gibi konuştuğu için, “Ya da?” diye sordum.

Abim atının yelesini okşarken, “Ya da biraz daha sabrediniz ve sabaha kadar orada oluruz. Atlar biraz daha dayanabilir,” dedi.

Ben tavırlarında bir değişikliğin olduğunu fark ederken, “Vega’nın kuzeyine yakın olduğumuzu sanmıyorum, Oscar,” dedim. Annesi Vega’nın kuzeyinde bulunan Reine adında bir köyde yaşıyordu.

“Kuzeye değil saraya gidiyoruz.”

“Ama,” derken şaşkınlıkla baktım. “Önce annenin yanma gideceğimizi sanıyordum.”

Oscar elini saçlarının arasından geçirdiğinde bu hareketi titrediğini gizlemek için yaptığını anladım. Gözlerinin içine baktığımda tüm gerçekler orada duruyordu. Annesini görmeye şu an hazır değildi ve korkuyordu. Annesinin kollarına koşup orada günlerce ağlamak istediğine emindim ama annesinden aynı karşılığı alamamaktan çekiniyordu.

Abim bir cevap vermeyince ona zaman tanıdıktan sonra, “Sen bilirsin,” diye fısıldadım.

“Savaşın bitmesini ve eskisinden çok daha iyi bir ülkeye sahip olmamızı uzun süredir istiyorum. Ülkenin başında bir aydır kimse yok ve şu an kendi aile sorunlarım yerine bu konuyla ilgilenmek zorundaymışım gibi hissediyorum.”

Oscar kararından neden vazgeçtiğini bize açıklamaya çalışırken ben onu dinlemeyi bırakmıştım. Gerçeği söylemekten

kaçınıyordu ve onu anlamadığımı sanıyordu ama yanılıyordu. Hepimiz ait olduğumuzu sandığımız yere dönmekten korkuyorduk.

Ben Oscar'a, "Seni anlıyorum," dedikten sonra Aaron'a baktım. Çocukluk arkadaşım, gözlerini yavaşça kapattı. Onun için ne yapacağımız önemli değildi. Karar abimindi.

Oscar, "Hem, belki Rose'u da götürürüm," dediğinde benim tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

Yüzümde tatlı bir tebessümle, "Ah, tabii!" dedim. Yola kaldığımız yerden devam ederken hepimiz kendi düşüncelerimize çekildik.

Hayatımı imparatorluğun kütüphanesinde geçirmiştım. Bu yüzden ülkenin coğrafyasını ve tarihini iyi biliyordum. Vega Krallığı yıkılmadan önce sarayın bulunduğu kasaba, Reine kasabasından çok daha yakındı. Büyük ihtimalle sabahın erken saatlerinde orada olacaktık.

Oscar'm annesinin yanına gideceğimiz sürede arkadaşlarımla karşılaşma fikrini sindirebilecek zamanımın olacağını sanıyordum ama şu an bir tuzağa düşmüş gibi hissediyordum. Sadece saatler sonra korktuğum manzaranın tam önünde duracaktım.

Bir anlığına yol arkadaşlarıma dinlenmemiz gerektiğini söyleyerek zaman kazanmayı düşünsem de kendime kaçmanın faydası olmadığını hatırlattım. Korkularıyla ne kadar hızlı yüzleşirsem o kadar hızlı sona ererdi.

Yanımda duran Aaron'ın gerginliğini saklamaya çalışmasına rağmen hissediyordum. Her an kraliçe olmaya karar verip William'in yanında tahta oturacağımdan korkuyordu. Ona bunun için endişelenmemesi gerektiğini söylemek istedim ama sonra vazgeçtim.

Bazen dile getirmek değil göstermek gerekirdi.

Saatler sonra Vega bölgesinin sınırını geçmiştik ve sara-ya doğru ilerliyorduk. Neredeyse at üstünden düşecek kadar yorgun hissederken ufukta doğmak üzere olan güneşi görebiliyordum.

Tüm yolculuğumuz ormanın içinde geçerken Vega'ya geldiğimizden beri kasabaların yanından ya da içinden çekinmeden ilerliyorduk. Oscar bir sorunun olmayacağına ve buranın Sirius'a göre daha güvenilir olduğuna dair bize güvence vermişti.

Gün aydınlığa kavuşurken ben de sırtımdaki ve bacaklarımdaki ağrıyla mücadele etmeye çalışıyordum. Gözlerimin altı uzun süredir mordu ve uykusuz geçirdiğim günleri yüzümde görmek mümkündü. Üstümde sadece yolculuğun değil bir aydır tutmadığım yasımın da yorgunluğu vardı.

Aaron öne doğru düşen ve kamburlaşan bedenimi fark ettiğinde, "Az kaldı," dedi. Başımı sallamakla yetinirken kendimi devam etmeye zorladım.

Sabah erken saat olduğu için diğer köylerde insanları görmemiştik ama şu an içinden geçtiğimiz bir köyde insanların işe gitmek için evlerinden çıktıklarını fark ettim. Sırtlarında boş çuvallarla köyden tarlaya doğru yürüyen insanlar toprak yolda ilerleyen muhafızları gördüklerinde şaşırdılar. Bakışları bana ve yanımdaki iki adama çevrildiğinde çuvalları yere koyup eğilerek selam verdiler.

İnsanların bana bu şekilde selam vermeleri alışkın olduğum bir şeydi. On sekiz yılımı sarayın içinde herkesin bana selam verdikten sonra canımı yakmasıyla geçirmiştik. Ama bu sahte nezaket bana iyi gelmiyor ve travmalarımı

tetikliyordu. Bu yüzden artık bir sarayda yaşamak ve insanların önümde eğildiğini görmek istemiyordum.

Bir sonraki kasabada bu sefer daha fazla insan vardı. Yolun ortasında ilerlerken bizi gördükleri an kenara çekildiler ve atlar geçinceye kadar eğilerek beklediler. Yolumuzun üstündeki her kasabada aynısını yaşayacağımı anladığımda canım daha çok sıkıldı.

İnsanları geride bıraktığımızdan ve yalnız kaldığımızdan emin olduktan sonra Oscar, “İyi misin?” diye sordu. Onun sorusunu duymazdan geldim ve gözlerimi yoldan ayırmadım.

“Ben olduğumu nereden biliyorlar?”

Oscar umursamaz bir tonla, “Yanında muhafızlarla korunarak geçen herkese aynı şekilde selam verirler,” dediğinde bakışlarımı ona çevirdim.

Beni aptal yerine koyduğu için onun canını yakmayı düşünürken dişlerimi sıktım. Göz göze geldiğimizde yalan söylediğinden artık emindim. Abime, “Bana yalan söyleme,” derken sesim sert çıktı.

Oscar sıkıntılı bir nefes bıraktıktan sonra, “Geleceğini biliyorlardı,” diye itiraf etti.

“Çünkü herkese duyurdunuz.”

Öfkem gittikçe artarken duygularımı kontrol etmeye çalıştım. Gücümü kontrol edemediğim günlere tekrar dönmek istemiyordum ama aklıma gelen başka bir fikir daha da kızmama sebep oldu.

Atımı aniden durdurduğumda ilerlemeye devam eden Oscar arkasına doğru şaşkınlıkla baktı. Tüm muhafızlar ve Aaron da hareket etmeyi kestiğinde abime, “Ya seninle gelmeyi kabul etmeseydim?” diye sordum.

Eğer onunla gelmeseydim buradaki insanlara ne söyleyeceklerini merak ediyordum. Bana güvenerek girdikleri bu yolda onlara eşlik etmeseydim anlatacakları yalanları bilmiydim.

Oscar şaşkınlıkla bana bakarken dudakları bir an aralandı, “Victoria,” dedikten sonra cümlesine devam edemedi çünkü yüzünde sorunun cevabını bilmediğini gösteren bir ifade vardı.

Tepkisini ölçmek için atımı onun atının yanına kadar götürdüm ve gözlerinin içine baktım. Oscar, “Bilmiyorum,” diye kekeleyince yıkıldım. Bu, vermesini beklediğim tüm cevaplardan en kötü olanıydı.

“Çünkü benim gelmeyi kabul etmediğim bir ihtimali hiç düşünmediniz bile.”

Çünkü beni çağıran her kişinin yanına hemen gidecek ve istediklerini elde etmek için onlarla savaşacak bir aptaldım ben. O an beni bu kadar kolay biri olarak görmeleri canımı yaktı.

Oscar gözlerimin içindeki kırgınlığı gördüğünde kendini açıklamak için dudaklarını araladı ama ben, “Kapa çeneni!” diyerek konuşmasına izin vermedim. Üzülmemem için söyleyeceği yalanları duymak istemiyordum.

Öfke ve acı dolu bakışlarımı Oscar’dan çektim ve muhafızların yanından hızlıca geçip onları arkamda bırakarak yola devam ettim. Atımı hızlandırırken bir an bile arkama bakmadım. Atım yorgun olmasına rağmen bana istediğimi verdi ve koşmaya başladı. Yukarıdan bağladığım saçlarım ve siyah pelerinim rüzgârla beraber sırtımda dalgalanırken Diana’nın bana hediye ettiği gücü kullanarak havayı istediğim gibi esmesi için yönettim.

Bir kilometre önümüzden giden askerin yanından hızla geçtiğimde asker, “Majesteleri,” diye seslendi ama onu duymazdan geldim.

Bir süre sonra ileride bir sarayın kulesini andıran bir yapı gördüğümde atımı daha da hızlandırdım. Saraya yaklaştıkça etrafımdaki köylerin ve doğanın değiştiğini fark ettim. Arkadaşlarım güçlerini kullanarak dokundukları yerleri güzelleştirmişti. Burada tüm renkler daha canlı ve sıcaktı.

Yanlarından hızla geçmeme ve yanımda muhafızlar olmasına rağmen insanlar beni tanıyarak selam veriyorlardı. Öfke kanımda kaynamaya devam ederken rengârenk çiçeklerin olduğu bir bahçenin içinden geçtim. Pembe ve mor çiçeklerin kokusu etrafımı sararken saraya yaklaştım.

İnsanların gittikçe sıklaştığı bir alanda dizginleri kendime çekerek atımı yavaşlattım. Bu sayede yanından hızla geçtiğim için detaylarını göremediğim bahçeleri inceleme fırsatım oldu.

Köyler, bir yol yardımıyla, yaşam ve çalışma alanları olarak ikiye ayrılmıştı. Sol tarafımda insanların yaşadığı kulübeler vardı ve evlerin bulunduğu alanın etrafına çitlerle sınır oluşturmuşlardı.

Çitlerin hemen yanında üstünde durduğum ana yol ve yolun diğer tarafında büyük tarlalar bulunuyordu. Tarlanın bir kısmına buğday bir kısmına mısır ekmişlerdi. Yol kenarında bana selam vermek için eğilen insanların kıyafetlerinin bile eskisinden daha iyi olduğunu, bastıkları çimlerin renginin değiştiğini görmek mümkündü.

Eskiden bu topraklar ve yaşamlara sadece gri renk hâkimdi. Her yer kurak ve bakımsız gözüktürken şimdi çiçekler,

ağaçlar ve çimlerle donatılmıştı. Burası siyah beyaz olan bir boyama kitabını rengârenk boyayan bir çocuğun resmine benziyordu.

Sadece toprağa değil insanlara da canlılık gelmişti. Önlere eğilmelerine rağmen merak ettikleri için kaçamak bakışlar atan birkaç kişinin gözlerinin içinin parladığı dikkatimi çekti. Bu, uzun yıllardır bu ülkenin insanlarında görmediğim bir şeydi.

Arkadaşlarım dokundukları her yeri cennetten bir bahçeye çevirmiş, ölü toprağı tekrardan canlandırmış ve buraya hayat vermişlerdi. Yaşadığımız acıların boş yere olmadığını kanıtlarcasına, savaşı kazandığımızda olacaklardan endişelenen insanlara sihrimizi göstermişlerdi.

Bana öğretildiği gibi bir prensese yakışacak şekilde bakışlarımı yere eğmeden, sırtım dik bir halde yoluma devam ettim. Sık ağaçların arasından geçtiğimde karşıma çıkanlara inanamadım. Hayretle her bir detayı incelemeye başladım ve arkadaşlarımın sadece bir ayda yarattıklarına hayran kaldım.

Çakıtaşlı yolun kenarlarında çimler ve birbirinden farklı çiçekler vardı. Çiçeklerin arkasında sarmaşıklara farklı şekiller vererek çitler oluşturmuşlardı. Çitler yol boyunca devam ediyor ve ileride bir geçide dönüşüyordu.

İki tarafı birleştiren geçit gökyüzüne doğru uzanırken yeşil yaprakların arası beyaz çiçeklerle süslenmişti. Geçidin altında, yolun iki yanında iki muhafız bekliyordu ve sarayın bir kapısı yoktu. Oysa Richard Sirius insanların girmemesi için demir parmaklıklara benzeyen ve hiç kimsenin geçmesine izin verilmeyen bir kapı yapmıştı.

Onunkinin aksine bu saray herkese açıktı.

Geçidin önüne geldiğimde muhafızlar eğilerek, “Majesteleri,” diye beni selamladı.

Bir an gözlerim onlara kayacak gibi oldu ama geçidin ötesinde neredeyse bitmiş bir saray gördüğümde yoluma devam ettim. Geçidin tam altında durdum ve etrafı inceledim. Sarayın bahçesi çok büyüktü ve her kesimden insan bahçede durmuş beni selamlıyordu. Aslında sarayın önünde sıraya gindiklerini ve buraya isteklerini krala söylemek için geldiklerini anladım.

Sarayın bahçesinin tam ortasında büyük bir süs havuzu vardı. Gri renkteki taşlardan yapılan havuzun içinde Vega Krallığı’nın sembolünü elinde tutan bir aslan heykeli duruyordu. Aslanın yelesindeki her bir tel tek tek oyulmuştu ve çok gerçekçi görünüyordu.

Havuz bahçeyi iki ayrı yöne ayırıyordu ama her iki yol da sarayın kapısının önüne çıkıyordu. İnsanların daha az olduğu sağ tarafı seçip atımı oraya doğru yönlendirdim. Havuzun arka tarafında sarayın kapısına kadar bir bahçe vardı ve birbirinden güzel renkli çiçekler bir düzen içinde ekilmişti.

Bakışlarımı bahçeden ayırıp saraya çevirdim. Havuzdaki taşlara benzeyen gri renkli taşlar kullanılarak yapılan saray beklediğimden daha büyüktü. Ön tarafta iki kule inşa edilmişti ve arka tarafta çalışmalara devam ettiklerini fark ettim. Bu daha fazla kulenin dikileceği anlamına geliyordu.

Taşların bazı kısımlarında işlemler vardı ve çiçek desenleriyle süslenen taşlar mozaik havası veriyordu. Saray âdeta bir sanat eseriymiş ve ben gözlerimi bir an bile ayıramıyordum.

Sarayın giriş kapısının üstünde taşlara harflerin işlendiğini fark ettiğimde atımı yavaşça kapının önüne doğru ilerlettim.

Bir taşın üstünde Diana ismini gördüğümde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Diğer taşlarda da farklı farklı isimler vardı ve isimlerin yazdığı bu taşlar kapının kenarlarından devam ederek bir çerçeve gibi duruyordu. Kapının üstünden aşağıya doğru inen beyaz renkte salkım çiçekler âdeta kaybettiklerimizin yasını tutuyordu.

Her şey en ince detayına kadar düşünülmüştü. Burası bir saraydan çok daha fazlasıydı. Burası bir evdi. Bir güç gösterisi için değil halkın güvenle gelebileceği bir yer inşa etmişlerdi.

“Majesteleri.”

Duymaktan korktuğum o sesi işittiğimde başımı aşağı doğru eğdim. Kapının önünde bir adam ve kadın eğilerek beni selamlıyordu. Kızıl saçların Adelina’ya ait olduğunu biliyordum. Hemen solunda da yüzlerce metre öteden görsem bile tanıyacağım William vardı.

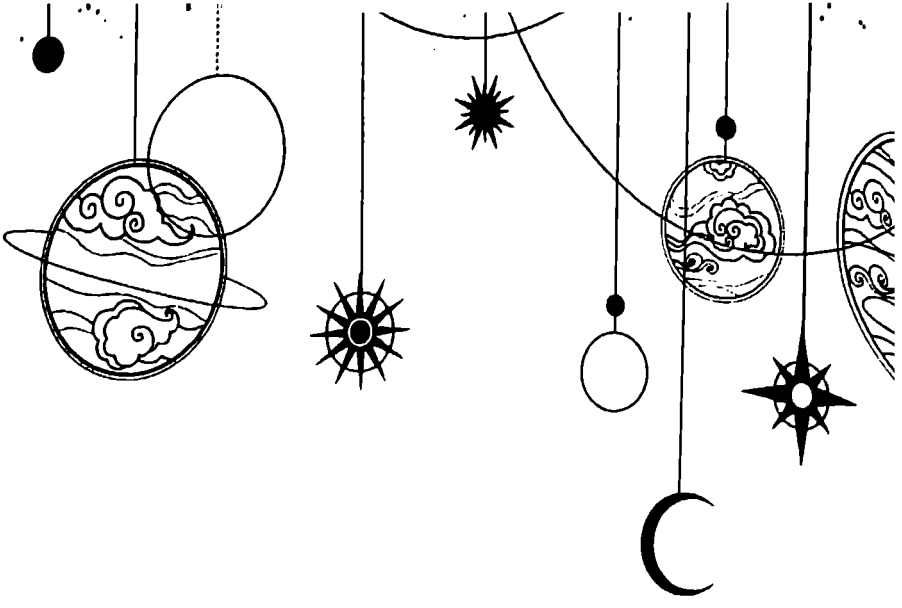
Atın üstündeyken kaçmak için hâlâ bir fırsatım olduğunun farkındaydım. Bu yüzden dizginleri sıkıca tuttum ve bakışlarımı arkadaşlarımdan ayırmadım. Oscar ve Aaron’m bana yetiştiğini gösteren nal seslerini duyduğumda hâlâ bir hamlede bulunmamıştım.

Adelina başını kaldırıp bana baktığında gözlerinin altındaki morluklar, çıkık elmacikkemikleri ve gözlerinin içindeki yorgunluk dikkatimi çekti. Bırakın ona arkamı dönmeyi, iyi hissettiğinden emin olmadan bir adım dahi atamazdım. Bu yüzden titreyen bacaklarımı umursamadan yavaşça atımdan indim ve gözlerini bir an bile benden ayırmayan William’a bakmadan arkadaşımın yanına doğru yürüdüm.

Tam karşısına geçtiğimde Adelina tebessüm etmeye çalıştı. Gülümsemesi yüzünde yayılırken altdudağı titredi ve sağ

gözünden bir damla yaş aktı. Büyük mavi gözleri bana Diana'yı hatırlatan Adelina, "Majesteleri," dedikten sonra başını tekrardan öne eğdi.

Daha fazla dayanamadım ve etrafımızdaki insanları umursamadan Adelina'yı kendime çektim. Kollarımı etrafında doladığımda Adelina yüzünü gizlemek ister gibi başını göğsüme yasladı. Bir elim saçlarına dolanırken diğer elim sırtında gezindi ve benim gözümünden bir damla yaş akmazken onun gözyaşları duruncaya kadar birbirimize sarıldık.

BÖLÜM 6

Sarayın koridorlarında hemen arkamdan gelen iki muhafızla beraber yürürken tek amacım odama ulaşmaktı. Savaştan beri görmediğim arkadaşlarıma mesafeli davranıp başımla selam vermekle yetinmiştim. William birkaç kez yanıma yaklaşmaya kalkışsa da ondan uzak durduğum için geri adım atmak zorunda kalmıştı. Adelina'ya dinlenmek istediğimi söylerken yorgunluğum sadece bir bahaneydi.

Kaçıyordum.

William'ın gözlerinin içine bakmak, onunla yüzleşmek ya da konuşmak istemiyordum. Arkadaşlarımı görmeye bile hazır değilken onunla bir tartışmaya girecek gücüm yoktu.

Bu yüzden muhafızlar bir odanın önünde durduğunda onlardan önce davranarak kapıyı açtım ve içeri girdim. Sırtımı kapıya yaslarken gözlerimi sıkıca kapattım. Yüzüne dökülen açık kahve saçlarını bir eliyle geri ittiğinde William'ın ne kadar çekici olduğunu çabuk unutmuştum. Yeşil gözlerinin

içi kaybettiği birini tekrardan bulmanın verdiği sevinçle parlarken ona bakmak çok zordu.

Her şeyden zor olanı ise aklımdan çıkaramadığım kokusu bana doğru her estiğinde kalbimin hızla çarpmasıydı.

Bununla nasıl mücadele edeceğimi bilemiyordum. Bu yüzden saraya gelmek istemiyor ve kaçıyordum. Unutmaya çalıştığım hislerimin William'ı gördüğünde verdiğim kararlardan dönmeme sebep olacak kadar güçlü olması haksızlıktı.

Mantıklı düşünemiyordum.

Odamın kapısı tıklatıldığında düşüncelerimden sıyrılıp korkuyla öne doğru bir adım attım ve yüzümü kapıya döndüm. Başımın kenarlarından çıkan minik saçlarımı kulaklarımın arkasına telaşlı bir şekilde sıkıştırırken kapının arkasındaki kişinin o olmamasını diledim.

Şu an olmazdı.

“Victoria.”

Adımı onun sesinden her duyduğumda kelebeklerin uçuştığı midem tekrar harekete geçerken William odanın kapısını açtı. Başını içeriye doğru uzattığında beni kapının hemen ardında gördüğü için bir an şaşırdı ama sonra yüzünde tatlı bir tebessüm oluştu ve içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Aramızda sadece bir adım kadar mesafe varken birilerinin onu duymasından çekiniyormuş gibi, “Güzelim,” diye fısıldadı.

Gözlerimi onun gözlerinden kaçırdım. Vücudunu sardığı için her bir detayı gösteren üniformasının bana sunduğu hediyeyi geri çevirmedi. Anın tadını çıkararak gözlerimi kaslı kollarında ve karnında gezdirdim.

“Nasılsın?”

Savaştan sonra nasıl olduğumu soran herkese yalan söylemiştim. Güçlü durmaya çalışarak gözyaşlarımın akmasına izin vermemiş, iyiymiş gibi rol yapmıştım ama şu an ilk defa gerçek hislerimi anlatmak istiyordum. Diana'nın yokluğuyla baş edemediğimi, annemin ölümünü kabullenemediğimi, Richard artık hayatımızda değilken bile bize acı vermeye devam ettiğini ve hepsinden çok da onu özlediğimi...

Ben William Scott'ı çok özlemiştim.

Bir cevap vermediğimde William aramızda duran elini koluma uzattı ama ben bana değmeden geriye doğru bir adım attım.

William, "Benden kaçmaya çalıştığının farkındayım, güzelim," derken tebessüm etmeye çalışsa da gözleri kırıldığını ele veriyordu.

Ona arkamı dönüp pencerenin önündeki yatağa doğru ilerledim. "Sadece çok yorgunum, William," derken sesimin umursamaz çıkması için çabaladım.

"Biliyorum."

William'ın ses tonu sadece yorgun olduğumu değil ona yalan söylediğimi de bildiğini belli ediyordu. Yatağın kenarına ne ara bırakıldığını bilmediğim çantalarımın birini yerden aldım ve yatağın üstüne koydum.

Çantayı açarken yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirip ona bakmadan, "Dinlenmek istiyorum," dedim.

Birkaç parça kıyafeti yatağın üstüne bıraktığımda William hâlâ olduğu yerde duruyordu. Yüz ifadesini görmek için ona bakmak istesem de işime devam ettim. Bir dakika sonra William yanıma doğru geldi. Çantadan çıkardığım bir çift çorabı kıyafetlerimin üstüne bırakacakken bileğimden tutup beni durdurdu.

Dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırıp tenimin ürpermesine sebep olarak, “Benden istediğin kadar kaçabilirsin, majesteleri,” diye fısıldadı. “Ama her şeye rağmen o konuşmayı yapacağız.”

William’ın bileğimi tutan elinden gözlerimi ayırmadığımda üniformasının altına saklanan kırmızı ipin ucunu gördüm. Parmaklarımı onun bileğine uzatıp ipi dışarıya doğru çektiğimde savaştan önce bileğine taktığım kırmızı bilekliğin hâlâ orada olması beni şaşırttı.

Başımı yukarı kaldırıp William’ın gözlerinin içine baktığımda yarım bir gülümsemeyle, “Majesteleri,” dedi ve beni odada yalnız bıraktı.

O gittikten sonra kendimi oyalamak için çantamın içini karıştırma işine son verdim. Kendi etrafımda dönerek yeni yapılan misafir odasına göz gezdirdim. Kapının tam karşısındaki duvarda büyük bir pencere, pencerenin hemen altındaysa bir yatak vardı. Yatağın iki yanında duran komodinlerin üstündeki bir saksının içinde beyaz çiçekler ve saksının yanında beyaz mumlar duruyordu.

Yatağın sağındaki duvar boydan boya raflarla kaplanmıştı. Rafların içine birbirinden farklı kıyafetler katlı ve düzenli bir şekilde yerleştirilirken rafların kenarları yeşil yapraklardan sarmaşıklarla süslenmişti.

Odanın solundaki duvar boştu ve duvarın sonunda başka bir yere açılan bir kapı vardı. Yavaş adımlarla oraya doğru ilerleyip kapıyı araladığımda içerisinin banyo olduğunu gördüm. Büyük bir küvet vardı ve ihtiyaçlarımı gidermem için diğer eşyalar düzenli bir şekilde bırakılmıştı.

Hiç vakit kaybetmeden küvetin yanında duran kovalardaki temiz suları küvetin içine boşalttım. Üstümdeki kıyafetleri

çıkardıktan sonra boş bir sepetin içine kirli kıyafetlerimi attım. Hızla küvetin içine girip yolculuğun bedenimde bıraktığı izleri çıkarmaya başladım.

Yıkandıktan sonra ilk işim temiz kıyafetler giyip yatağın içine girmek oldu. Yumuşak yatağın beni sararak vücudumun şeklini aldığını fark ettiğimde gülümsedim. Başımın altındaki yastık daha önce hiç görmediğim kadar rahattı.

İçimi kemiren düşüncelerin beni ele geçirmesine izin vermeden artık Vega bölgesinde olduğumu kabullenip bundan sonra yaşanacakların canımı her şekilde yakacağını ama bu acının şiddetini azaltmanın benim elimde olduğunu düşündüm. Benden istediklerini onlara hızlıca verdikten sonra gerçeklerle yüzleşecek ve hemen sonrasında kendi hayatıma odaklanacaktım.

Uyandığımda savaşa girmeden önce olduğumdan bile daha güçlü durmam gerektiğinin farkında olarak kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Gözlerimi araladığımda pencereden odaya yansıyan ayışığını görmem saatlerdir deliksiz uyuduğumu fark etmemi sağladı. Güneş doğduktan hemen sonra saraya gelmiştik ve bu çok uzun süredir uyuduğumu gösteriyordu.

Arkadaşlarımla sözleştiğim akşam yemeği için hazırlanmam gerekiyordu. Bu yüzden yataktan kalkmaya çalıştım ama bacaklarımda içindeki ağrı yüzünden acıyla inledim. Saatlerce at üstünde yolculuk yapmaktan ne kadar nefret ettiğimi bir kere daha hatırladım.

İçimde kalan son bir güçle yataktan kalkmayı başardığımda uyumadan önce kurutmadığım ve taramadığım saçlarımda kabararak başımın etrafında bir hortuma dönüştüğünü

gördüm. Çantamın içinden bir tarak ve birkaç toka alıp banyodaki aynanın karşısına geçtim. Her bir telin birbirinden ayrıldığından emin olduktan sonra saçlarımı ortadan ikiye ayırdım ve iki yandan ördüm. Örgüden kaçarak önüme düşen birkaç tutamı da kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

Odaya geçip çantamın içinden siyah bir üniforma çıkardım. Üniformanın üstünde hiçbir işleme yoktu ama Aaron'ın seçtiği kaliteli kumaş sayesinde sade olmasına rağmen çok şık duruyordu.

Yatağımı topladıktan sonra üstümdeki kıyafetleri çıkarıp katladım ve yatağın kenarına koydum. Üniformayı üstüme geçirip üniformayla uyumlu, gri metalden bir tokası olan kemeri belime taktıktan sonra botlarımı giydim. Son bir bağcığı da bağlamak üzereyken odamın kapısı tıklatıldı.

Bağcıklarla işim bittiğinde önüme düşen saçlarımı geriye attım ve çantamı düzenlemeye başlarken, “Gir,” dedim.

Kapı açıldığında içeriye önce kızıl saçlar sonrasında Adelina girdi. Beni baştan aşağıya incelerken yanıma doğru yaklaştı. Adelina'nın üstünde Oscar'm askeri üniformasına benzer siyah bir tulum vardı. Tek fark Adelina'nın üniformasının omuzlarında vatka ve vatkalara işlenen altın sarısı taşlar olmasıydı. Vega Krallığı'nın sembolü iki kolunun kenarına altın sarısı iplerle işlenmişti.

“Rahat uyudun mu?” diye sorduğunda ona hayatım boyunca uyuduğum en rahat yatak olduğunu söylemek istedim ama sessiz kaldım. Çünkü bu soruyu öylesine sorduğunu ve cevabını merak etmediğini biliyordum.

Elimde tuttuğum çantayı düzenlemeyi bırakıp yatağın kenarına koydum. Korkularıyla yüzleşmeye karar verirken,

“Adelina,” diyerek konuya girdim. “Özrümün hiçbir şeyi telafi etmeyeceğini biliyorum ama elimden gelen başka bir şey yok.”

Gözlerimi Adelina’nın beline kadar uzanan dalgalı saçlardan çekip gözlerinin içine baktım. İçtenlikle, “Onu koruyamadığım için özür dilerim,” diye fısıldadım.

Adelina söylediğimi doğru bulmuyormuş gibi başını sağa sola salladıktan sonra yanıma geldi. Omuzlarına binen yükü ve çektiği acıyı attığı her adımda rahatlıkla görebiliyordum. İlk defa acısını gizlemiyordu.

“William kendini suçlayacağını söylemişti,” derken tebesüm etti. “Haklıymış.”

“Çünkü doğru olan bu.”

“Hayır, Victoria.” Adelina bana doğru yaklaşıp elimi sıkıca tuttu. “Hançer senin elinde bile değildi. Sen sadece doğru olan şeyi yaptın. Hepimiz kardeşimin hayatına son veren kişinin kim olduğunu biliyoruz.”

Omuz silkerek, “Taşın peşine düşmemeliydim,” dedim.

“Eğer senin gibi düşünürsek hepimiz biraz suçluyuz.” Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken, “Alice’e güvenmememiz gerektiğini söylediğinde hiçbirimiz sana inanmadık. Onun böyle bir şey yapacağını aklımızdan bile geçirmedi,” diye açıkladı.

“Kendimi keşke demekten alıkoyamıyorum.”

Keşke o odaya girmeseydim. Keşke Alice’in intikamını hafife almasaydım. Keşke taşı almak için eğilmeseydim. O kadar çok seçeneğe rağmen Diana’nın hayatını kaybetmesini hâlâ kabullenemiyordum.

“Yeni bir güne her başladığımda onun artık yanımda olmadığını unutuyorum. Kahvaltı masasına oturduğumda

onun gelmesini bekliyorum. Koridorda yürürken her an bir odadan çıkacak ve bana sarılacakmış gibi hissediyorum.”

Adelina elimi tutmayı bıraktı ve yanaklarından akan yaşları sildi. “Diana olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. William’ın...” derken bakışlarını yere çevirdi. “Arkadaşlarımın desteği olmasa tüm yaşananların üstesinden nasıl gelirim, inan bilmiyorum.”

Bugüne kadar Diana hakkında hiç kimseyle konuşmamış, her defasında kaçmıştım. Bu konuşmanın da kısa sürmesi için sessiz kaldım. Adelina bakışlarını bana çevirirken, “Bildiğim tek bir şey var: Senin bir suçun yok, Victoria,” dedi.

Diana’yı kaybetmenin Adelina’yı değiştirdiğini görmemek mümkün değildi. Adelina anne ve babasını kaybettiğinde hırçın bir kıza dönüşmüştü. Öfkesini ve acısını etrafındaki insanlardan yöneltiyordu ama Diana’nın ölümünden sonra sakinleşmişti.

Kaybı onu büyütmişti.

Artık karşımda ailesini kaybettiği için öfkesini başkalarından çıkaran bir çocuk yerine acılarının onu olgunlaştırmasına izin veren bir kadın vardı. Sadece küçük bir an bana eskisi gibi kaba davranmasını diledim. *Diana’nın yaşadığı zamanlar davrandığı gibi...*

Sessizliğim Adelina’nın canını sıkarken, “Aaron sinir krizi geçirmeden yemeğe gitsek iyi olur,” dediğinde gülümsemek için kendimi zorladım. Onun peşinden giderken Adelina odanın kapısını açtı.

Kapının önünde Aaron’ı gördüğümüzde Adelina’nın dudakları arasından bir şaşkınlık nidası döküldü. Bense bunu beklediğim için gözlerimi devirmekle yetindim.

Aaron açıklama yaparcasına, “Sizi merak ettim,” dedi.

Adelina, “Victoria’yı merak ettim, desen daha doğru olur,” derken alay etti. “Hiç kimse beni de merak ettiğine inanmaz.”

Cümlesini bitirdiği an muhafızların onunla beraber gelmesine izin verip koridorda ilerlemeye başladı. Aaron’la beraber odanın önünde başbaşa kaldığımızda çocukluk arkadaşım, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet.”

Bu yalanı o kadar sık söylemeye başlamıştım ki yakında gerçek olacaktı.

Aaron’la beraber koridorda ilerlerken, “Ne yaptınız?” dedim. Aaron benim odama yakın bir odada kaldığını, Oscar’ın da kendine ait geniş bir odası olmakla övünerek Aaron’a hava attığını ve Rose’la eğlenceli anlar geçirdiğini anlattı. Yemek odasına ulaşıncaya kadar onun söylediklerini dinleyerek sessiz kaldım.

Büyük bir kapının önünde bekleyen iki muhafız bizleri gördüğünde selam vererek yemek odasının kapısını açtı. İçeri girdiğim anda etrafımı incelemeye başladım ve odanın tam ortasında duran geniş ve uzun masaya baktım.

Masanın en ucunda William, onun sağında Oscar ve solunda Adelina oturuyordu. Adelina’nın yanında Rose, onun yanındaysa Zoey ve Simon vardı. Karşılarında da sırayla diğer arkadaşlarım duruyordu.

Rose beni görür görmez sandalyesinden kalkıp yanıma doğru koştu. Adımı bağırdığında sesi odanın içinde yankılandı ve onun ses tonunu duymanın bile içime doldurduğu huzuru fark ederek yere eğildim. Bana doğru koşan minik kız kollarını boynuma doladığı an sıkıca sarılıp onu havaya kaldırdım.

Ben, “Seni çok özledim, fındık burun,” derken Rose kırdadı. Onun ablası olduğuma inanamayarak kokusunu içime çektim ve boynundan öptüm. Rose gıdıklandığı için iki büküm olurken, “Seni çok özledim,” diye tekrarladım.

Bir elimle beline kadar uzanan saçlarını okşarken aslında birbirimize çok benzediğimizi ama acılarımız yüzünden bunu göremediğimizi fark ettim. Onunla ilk defa saraydaki kütüphanede Alexander’dan kaçarken karşılaşmıştık ve kafesin içinde cansız bedenler arasında sadece onun yaşadığını fark ettiğimde artık ayrılmaz bir parça olacağımızı hissetmişim.

Rose arkamda duran Aaron’a el salladığında Aaron bize doğru yaklaştı ve çenesini omzuma koyan Rose’un burnunun ucundan öptü. Rose, “Sizi çok özledim,” dediğinde Aaron, “Biz de seni, güzelim,” diye karşılık verdi.

Aaron, Rose’un minik elini tutup kendine doğru çekti ve minik bir öpücük kondurdu. Ona doğru eğilip, “Adadaki herkes seni çok özledi,” diye fısıldadı.

Rose yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, “Adaya gelmek istedim ama abim izin vermedi,” diyerek Oscar’ı bize şikâyet etti. Küçük kız altdudağını dışarı doğru kıvırdığında Aaron’la aynı anda gülümsedik.

Onun bu tavırlarını gerçekten çok özlemiştim ama artık her şey çok daha anlamlıydı. Kardeşim olduğunu bilerek ona sarılmak, dokunmak ve öpmek çok daha özel bir olayın parçasıymışım gibi hissettiriyordu.

Savaşta kaybettiğim çok şey vardı ama kazandıklarım da az sayılmazdı.

Rose kucağımdan inerken, “Diana seninle beraber gelmedi mi?” diye sordu.

Göğsümün tam ortasına düşen ağırlık nefesimi kesti. Rose elimi sıkıca tutarken hareket edemedim. Yanımıza yaklaşan

Oscar, Rose'u kendine çekip kucagına alırken ben, "Ona söylemediniz mi?" diye sordum.

Rose abisinin konuşmasına fırsat tanımadan, "Uzaklara gittiğini ve bir daha gelmeyeceğini söylediler ama sen geldin," dedi. Bir an küçük bir çocuğun gözlerinde kırgınlığı ve öfkeyi aynı anda görmek canımı yaktı. Gözlerim dolduğunda titreyen altdudağımı ısırarak ağlamamak için büyük bir çaba sarf ettim.

Rose ısrarla, "Bizi neden bırakıp gitti ki?" diye sorduğunda Oscar arkasını dönüp onu benden uzaklaştırırken, "Bunları konuşmuştuk, güzelim," dedi.

"Victoria geldi. Diana neden gelmiyor?"

Sırtımda Aaron'ın elini hissedinceye kadar aynı noktada durdum. Ben gözümden akmak isteyen yaşların geçmesini beklerken Aaron, Oscar ve Rose'un arkasından yürümem için beni teşvik etti. Birkaç adım atarken boğazımdaki düğümün geçmesi için sertçe yutkundum.

Oscar, Rose'u sakinleştirmek ve sorularına geçerli cevaplar bulmak için çabalarken Gale yerinden kalkıp, "İstersen buraya oturabilirsin," dedi. Teklifi için ona teşekkür ettiğim sırada Rose benimle beraber oturmak istediğini söyledi.

Böylelikle Adelina sağımda Rose solumda olacak şekilde masaya oturduk. Tam karşımda Aaron vardı ve Oscar'la Simon'ın arasında duruyordu. Herkes bir yere yerleştikten sonra etrafımızı onlarca kadın ve erkek sardı. Hizmetliler tabaklarımıza yemekler bırakırken herkes sessizdi.

Servis bittikten sonra arkadaşlarım yavaş yavaş yemeğine odaklanırken William, "Yolculuğunuz nasıl geçti?" diye sordu. Ağzına attığı bir patatesi çiğnerken bakışları benimle Aaron arasında gidip geliyordu.

"Güzeldi."

Tek kelimelik cümlelerimin can sıkıcı olduğunu bilme-
me rağmen konuşacak gücüm yoktu. Aklımı Rose'un Diana
hakkında söylediklerinden uzaklaştırmaya çalışıyordum ama
başarılı olamıyordum.

Uzun bir süre sonra yemeğin kokusu ilk defa güzel geldiği
için elimi çatala uzatıp küçük bir patates parçasını ağzıma
attım. Sırtımı sandalyeye yaslayıp patatesi çiğnerken gözle-
rim Rose'un üzerindeydi. Minik elleriyle büyük çatalı tutma
çabası çok tatlıydı. Yemeği yerken çatık olan kaşları Diana
hakkında aldığı cevaplardan rahatsız olduğunu ve insanların
duygularını hissedebilme yeteneği sayesinde yalan söyledik-
lerini bildiğini gösteriyordu. Huzursuz halinin bana benzedi-
ğini fark edince gülümsedim.

Rose bir an bana baktıktan sonra, "Mutlu değilsin ama
gülümsüyorsun," dediğinde istemeden daha çok güldüm.

Rose yanaklarını yemekle doldururken ona, "Çok akıllı
bir kızsın," diye cevap verdim. Ağzındaki yemekleri bitirdik-
ten sonra bana bilmiş bir ifadeyle bakan küçük kız kardeşim
onun sevimli tavırlarını neşeyle izleyen arkadaşlarımla bera-
ber beni de şok edecek o sözleri söyledi.

"Canın çok acıyor." Kahverengi gözleri beni baştan aşağı-
ya inceledikten sonra, "Yaralandın mı?" dedi.

Dudaklarımın arasından bir şaşkınlık nidası dökülürken
kendimi gülümsemek için zorladım. Bir şeyler söylemeye ça-
lışırken kekeledim ve o an abim araya girip beni kurtardı.

Oscar, "Rose," derken sesinde uyaran bir ton vardı. "Sana
insanlardan izinsiz onların duygularını okumanın saygısızca
olduğunu söylemiştim."

Rose elindeki çatalı masanın üstüne bırakıp, "Ama ben bir
şey yapmadım," dedi. Omuzlarını yukarı kaldırıp kaşlarını

çatarak Oscar'a baktı. "Duygularını okumuyorum." Abisi ona inanmadığında, "Yemin ederim," diye üsteledi.

Bu gerginliği çıkaran kişinin ben olduğumu fark ederek, "Sorun yok, Oscar," dedim. Elimi Rose'un minik elinin üzerine koyup, "O haklı," diye fısıldadım.

Savaş bittiğinden beri duygularımı kontrol etmekte zorlanıyordum ve en ufak olayda bile içimden taşmasına izin verip her yeri küle çevirmek istiyordum. Büyük ihtimalle Rose duygularımı okumak için bir çaba sarf etmese de onları hissedebiliyordu.

Rose abisinin onu uyarmasından sıkılmış gibi bakışlarını bizden kaçırıp kendini yemeğe verdi. Tabağındaki her şeyi hızlı hızlı ağzına atarken küçük bedenine sıkışmış büyük kızı görmek gülümsememe sebep oldu.

Onu örnek alıp dikkatimi tabağındaki ete verdiğimde William, "Menkar Adaları'nda bir yaşam kurmak çok zekice, Aaron," dedi.

Daha önce ikisinin sakın ve medeni bir şekilde konuşabildiğini görmediğim için onlara endişeyle bakarken Aaron, "Biri seni öldürüp cesedini adaya attığında başka çaren kalmıyor," diye yanıtladı.

Adelina, "Çok korkunç," diyerek tepkisini gizleyemediğinde masada bir sessizlik oldu. Bedenim istemeden gerildiğinde sandalyemde daha dik oturdum ve bakışlarımı arkadaşlarıma çevirdim.

William içeceğinden bir yudum aldıktan sonra, "Yıllardır hiç kimse sizi fark etmeden orada nasıl yaşadığınızı anlamıyorum," dedi.

Aaron bıçağıyla kestiği et parçasını ağzına atıp William'a bakmadan, "İmparatorluk ve Birlik birbirleriyle uğraşmaktan

etrafında olup bitenleri göremedi,” dedi ve lokmasını çiğnemeğe devam etti.

Önüne düşen saçları umursamaması, sadece yemeğe odaklanması ve William’a bile bakmaması aslında Aaron’ın William’ı ciddiye almadığını ve sorularına öylesine cevap verdiğini gösteriyordu.

En az benim kadar herkesin de bunu fark ettiğini bilen William atağa geçerek, “O toprağın bu ülkeye, Vega Krallığı’na ait olduğunu biliyorsundur, umarım,” dedi.

Bakışlarımı şaşkınlıkla William’a çevirdim çünkü bu konuşma için çok erkendi ve bu yemek masası hiç yeri değildi. Huzurlu bir akşam yemeğini cehenneme çevireceklerini daha şimdiden görebiliyordum.

Aaron istifini bozmadan, “Vega Krallığı mı?” dedikten sonra alayla gülümsedi. “Öyle bir yer bilmiyorum.”

William bakışlarını Aaron’dan ayırmayıp cevap vermek için dudaklarını araladığında Aaron onu beklemeden, “Bu ülkeyi Sirius İmparatorluğu yönetiyordu ve onu yıktık. Şu an ortada ne bir imparatorluk ne de bir kraliyet var,” dedi.

Oscar, “O yüzden buradasınız,” diye konuşmaya dahil olduğunda Aaron elindeki çatalı bir kenara bırakıp sandalyesinde geri yaslandı. Önüne düşen uzun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp bakışlarını William’a çevirdi.

William, “Taç giyme töreninden sonra artık bu ülkeyi Vega Krallığı yönetecek,” dedi. Bunu söylerken ses tonu, o krallığın içinde Menkar Adaları’nın da olduğunu açıkça belli ediyordu.

Aaron diliyle dudaklarını temizledikten sonra içeceğinden bir yudum aldı. Herkes cevap vermesini beklerken Rose’un üstündeki gömleğin kenarlarıyla oynadığını ve bu konuları daha önceden duyduğu için çok sıkıldığını fark ettim.

Aaron, “Vega Krallığı, Menkar Adaları’nda hüküm sürmeyecek,” dedi.

William tek kaşını kaldırıp yarım bir gülümsemeyle tehdit edercesine baktığında Aaron, “Çok sevgili arkadaşının da söylediği gibi bir ülkeye iki kişi hükmedemez,” diye ekledi.

“Menkar Adaları’na hüküm süren biri var zaten.”

Yemek boyunca kurduğum en uzun cümleyi dile getirerek herkesi şaşırttım. William’ın Aaron’a karşı olan ukala tavrı sönüp giderken bana büyük bir ciddiyetle baktı. Ona doğru dönüp, “Bu ülkeyi düzene oturtmak bile yıllar sürecek. Menkar Adaları hakkında konuşmak için çok erken,” diye açıklama yaptım.

William, Aaron’ı savunduğum için kızarak, “Buna bir kraliçe olarak mı karar verdin?” diye sordu.

Onun bu kendini beğenmiş tavrına gülümseyerek, “Ben bir kraliçe değilim,” dedim. “Hiçbir zaman da olmayacağım.” William soru sorarcasına tek kaşını kaldırdığında sözlerime, “Sen de bir kral değilsin, William,” diye devam ettim.

Aaron tüm dişlerini göstererek gülümsediğinde William’ın bakışları ona döndü. William duygularını gizlemeyip çocukluk arkadaşımı öfkeyle izlerken ikisinin tavırlarından da nefret ederek diğer arkadaşlarıma döndüm.

“Halkın bana ait olduğunu sandığı tahtı William’a bırakacağım ama bir konsey istiyorum.”

Oscar şaşkınlıkla, “Vega Krallığı’nda olduğu gibi mi?” diye sordu.

“Madem bir imparatorluğu yıkıp yerine bir kraliyet kurmaya çalışıyoruz, o zaman bunu Elizabeth ve Gregor Vega’nın yaptığı şekilde yapmayı deneyebiliriz.” William anne ve babasının ismini işittiğinde bakışlarını Aaron’dan ayırıp

hana çevirdi. “Halk onların yönettiği bir toplumda çok mutluydu. Kararları sadece kral ve kraliçenin vermesi yerine bir konseyin bulunmasının daha adil olduğunu düşünüyorum.”

Adelina, “Bu çok mantıklı,” dediği sırada Zoey, “Bence de öyle,” diye ona katıldı.

“Taç giyme töreninden sonra bir konsey kuruluncaya ve bu ülke için neler yapabileceğimizi planlayıncaya kadar burada kalacağım.” Yerimden kalkıp sandalyemi geriye iterken, “Yarın sabaha kadar herkesin bunu düşünmesini ve özgürce bir karar vermesini istiyorum,” dedim.

Yemeğimin yarısından fazlasını tabağımda bırakmıştım. En azından bir şeyler içebileceğimi düşünerek bardağıma uzandım ve elime aldım. Arkadaşlarıma gülümseyerek, “Öğleden sonra müsait olursanız bir toplantı yaparak hep beraber karar vermek isterim,” dedim.

Bu kraliyette belirgin bir şekilde katkılarının olabileceğini fark ettikleri için gözlerinin içleri parlamasına rağmen herkes sessiz kaldı. Bakışları William’a döndüğünde ben de onların baktığı bir çift yeşil göze odaklandım.

William, “Yarın öğle yemeğinden sonra bir toplantı yapabiliriz,” dediğinde başımı öne eğerek ona selam verdim ve geride bırakacağım tartışmayı umursamadan yemek odasından çıktım. Hızla kendi odama gidip kapıdan içeri girdiğim an içeceğimin yarısını kafama diktim. Buna rağmen içimdeki yangın sönmedi.

Ninova

bekledi ama sessiz kaldığımda devam etti. “Bunu ikimiz de bilirken nasıl onun yanında durabilirsin?”

Ona karşı dürüst olmaya karar verip, “Ben bu hayatı yaşamak istemiyorum, William,” dedim.

Âşık olduğum adam bana şaşkınlıkla bakarak, “Hangi hayatı?” diye sordu.

Ellerimi iki yanda açıp sarayın duvarlarını göstererek, “Beni zorla sokmaya çalıştığınız bu hayatı,” diye fısıldadım.

William, “Sana zorla bir şey...” dediği an öfkelen dim ve sözünü kestim.

“Bana hiçbir konuda fikrimi sormamak, beni kendi istediğiniz hayata zorla sokmak demektir!” diye bağırdım. Sol elimi havaya kaldırıp parmağımı onun göğsüne sertçe bastırdım. “Bana hiçbir zaman bu hayattan ne istediğimi sormadın!”

William göğsünde duran elimi avucunun içine alırken, “Ne istiyorsun, Victoria?” diye sordu. Sıkıca tuttuğu elimi ondan çekip bir adım geriledim.

“Artık insanların benim hayatım hakkında kararlar vermemesini istiyorum.”

Ciddi duran ifademe rağmen William şaka yaptığımı düşünerek, “Nasıl yani?” diye sordu. Bu konu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranması beni daha çok sinirlendirdi.

“William,” derken sesim yorgun çıktı. “Yapma bunu artık.”

Elimde tuttuğum bardağı rafın üstüne, kıyafetlerin arasındaki boşluğa bıraktım ve hissettiğim her şeyi bir çırpıda dile getirdim.

“Bu saraya gelmemi istedin. Bana sormadan, benden bir cevap bile beklemeden insanlara geleceğimi söyledin.

Sokaklarda herkes benim gelmemi bekliyordu.” William bunu bilmeme şaşırdığında acıyla gülümsedim.

“Sence ben aptal mıyım?”

William sessiz kaldığında kızgınlıkla, “Söyle bana!” diye bağırdım. “Sence ben aptal mıyım? Sevdikleri için onların her istediğini yapan bir aptal mıyım?” William’ın cevabını beklemedim. “Galiba dışarıdan öyle gözüküyorum çünkü ben kendimi sizin yanınızda bir aptal gibi hissediyorum!”

William, “Victoria,” diye fısıldadığında aramızdaki mesafeyi kapattım. Tam karşısına geçerken, “Kahretsin! Her şeyi yaptım! Her şeyi! Neden yeterli gelmiyor? Her şeyi yapmama rağmen neden durmuyorsunuz?” diye haykırdım. Ellerimi William’ın göğsüne yaslayıp onu geriye ittim.

“Benden uslu bir kız olmamı istediler. *Sen sorunlusun, sen hastasın*, dediler. Kelepçeleri taktım. Kafeste yaşadım. İlaçları aldım. Bana reva görülen hayatı sadece sevdiklerim için kabul ettim!”

William yanıma yaklaşıp yalvararak, “Victoria,” dedi.

“Bir gün siz çıkıp geldiniz ve bu ülkedeki çocuklar için savaşmamı söylediniz. Size inandım. Beni sürüklediğiniz her yere sizinle beraber geldim, bana verdiğiniz her şeyi kabul ettim. Ne isterseniz yaptım!”

William’ı tekrardan geriye doğru itmek istediğimde iki bileğimden de tutup beni kendine çekti. Yüksek sesle, “Victoria,” dediğinde kendimi ondan kurtarmaya çalıştım.

“Bırak beni!”

William kollarımı kendi göğsünde sabitlediği için bir adım bile kıpırdayamadım. Gözlerinin içine bakarak, “Beni bırak!” dediğimde yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

“Hayır!”

Son bir kez, “William,” dediğimde o tutuşunu daha da sertleştirdi. Ondan kaçmak yerine parmaklarımın ucunda yükseldim ve burunlarımız birbirine değinceye kadar yaklaştım.

Tenini tenimde hissettiğimde gözlerimi gözlerinden ayırmadan, “Ben bir katil oldum,” dedim. “Çocukları kurtarmak için de olsa insanları öldürdüm. Ben artık iyi biri değilim ve hepsi size inandığım için. Sizi sevdiğim için!”

O an William bileklerimi bıraktı. Bunları duymak ona ağır geldiği için yeşil gözlerini benden kaçırdı ve geriye doğru bir adım attı. Aramıza tekrar mesafe girdiğinde gülümsedim. Yaşadıklarımız hepimizi kırmıştı. Onun da acı çektiğini görebiliyordum ama beni en çok kıran kişinin o olduğunu bildiğinden emin olmak istiyordum.

“Buraya senin için geldim. Her şeyi yaptım ama yine de yeterli olmuyor!” Kollarımı iki yanımda açtım. “Buradayım, William.” Bana tekrar baktığında, “Ne istiyorsun benden?” diye sordum.

Bir fısıltı gibi çıkan sesiyle, “Yanımda olmanı, tacı takmanı istiyorum,” dedi.

“Bir kraliçe olmamı, öyle mi?” Söylediklerine inanamıyormuşum gibi şaşkınlıkla baktım. “Bunu bana sordun mu, peki? Ben bir kraliçe olmak ve bir sarayda yaşamak istiyormuyum?” Ellerimi isyan edercesine havaya kaldırırken, “Hayatının sonuna kadar günlerimi bu lanet olası sarayın içinde geçirmek istiyor musun, diye sordun mu hiç?” diye bağırdım.

William kendinden emin bir şekilde bana yaklaştı ve “Ben sandım ki, benimle beraber olmak istiyorsun,” dedi.

Gökyüzünün Cenneti

Ben, “Evet. Seninle beraber olmak istiyorum, William. Yüz tane daha ömrüm olsa hepsini seninle beraber yaşamak isterim. Sana âşığım, tamam mı?” dediğimde William elini yüzüme yaklaştırıp yanağımı okşadı.

“Seni çok seviyorum,” diye devam ettim. “Sensiz geçirdiğim her gün biraz daha mahvoldum. Bu savaşta her şeyimi kaybettim ama beni en ağır yaralayan şey seni kaybetmek oldu.”

William, “Seni çok seviyorum,” dediğinde gülümsedim. Beni çok sevdiğini gözlerine her baktığımda görüyordum.

Ama...

Öfkemi bir kenara bırakarak, “Seni kaybetmemek için istemediğim bir hayatı yaşamayacağım,” diye fısıldadım.

William’ın yanağında gezinen elini uzaklaştırdım. Bu kez elimi tutmak istediğinde ellerimi arkama sakladım. Bunun onu derinden yaraladığını görebiliyordum. Burnu kızarmıştı ve her an ağlayacakmış gibi gözlerinde yaşla beni izliyordu.

“Hem bir tahta hem de bana aynı anda sahip olamazsın.”

William biraz düşündükten sonra başını aşağı yukarı salladı. Gözlerindeki yaşları savuşturmak ister gibi sertçe yutkunurken, “Bir seçim yapmamı istiyorsun,” dedi.

“Hayır,” derken tereddüt etmedim. “İkimiz adına o seçimi ben yaptım.”

“Ve bizi seçmedin.”

O an hislerimi anlatmak için iki farklı yol vardı. Ya neredeyse bir aydır tuttuğum gözyaşlarımı özgür bırakacaktım ya da gülecektim. İkinci yolu seçtim ve beni anlamadığı için William’a gülümsedim.

“Seni seçtim, William,” derken sesim yorgundu. “Görüyor musun? Buradayım.” Ona duyduğum aşkın beni

savunmasız biri yaptığını kabullenerek başımı sağa sola salladım. “Ben her zaman seni seçeceğim.”

William kırgınlığını bir kenara bırakarak bizim için bir kez daha savaştı. Öfkeyle, “O zaman neden yanımda değilsin!” dedi.

“Yıllardır hayalini kurduğun o hayatı yaşamaman için sana yardımcı oluyorum işte!” diye bağırdım. Beni anlamaması çileden çıkmama sebep oldu.

“Sen her zaman bir kral olmak istedin! Ailenin intikamını almak, imparatorluğu yıkmak ve ailenin anısını tekrar yaşatmak için yeni bir krallık kurmak istedin! Sen hayallerini yaşarken ben o hayalin bir parçası olmadığımı fark ettim diye beni senin yanında olmamakla suçlayamazsın!”

. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve bir elimi yanağına gövürdüm. Samimiyetle, “Çünkü bak yanımdayım. Buradayım. İstedğin hayatı yaşamaman için sana yardımcı oluyorum,” dedim.

William gözlerimin içine bakarak, “Ben hayatımı seninle beraber yaşamak istiyorum,” diye cevap verdi. Kolunu belime dolayıp beni kendisine çekti. Nefeslerimiz birbirine karışırken uzun bir süre baktık. O bana sarılmışken ben de onun gözlerine tutundum.

Kalbimdeki isyana rağmen, “Ama ben, kalan ömrümü bir sarayın içinde geçirmeyeceğim,” diye fısıldadım.

William, “Seni seviyorum,” derken sanki söylediklerimi kabullenmek istemiyordu.

Bana daha da yaklaşıp dudaklarıma uzandığında gözlerimi kapattım. Sadece bir anlığına onunla tartışmaya ara vermek ve dudaklarıma çarpan nefesini içime çekmek istedim.

William'ın dudakları dudaklarımı bulduğunda parmaklarımın ucunda yükseldim. Altdudağımlı emdiğinde onu öpmeye başladım ve bir kolumu boynuna doladım. William belimden tutup beni bedenine bastırırken ayaklarımı yerden kesti.

Beni sertçe öperken bir elimi saçlarının arasına daldırdım ve başımı sola doğru yatırdım. William bir kolunu belime dolarken diğer eli sırtım ve kalçam arasında geziniyordu. Dili dilime değdiğinde kendimi kaybederek iki elimle yüzünü tuttum ve öpüşmemizi derinleştirdim. Dudaklarını her yerimde gezdiren William inledi.

Onun sesini duymak kendime gelmeme yardımcı oldu. Öpmeyi bırakıp geri çekildiğimde bedenlerimiz birbirine dolanmıştı. Hızla alıp verdiğim nefesimi düzene sokmaya çalışırken William alnını alnıma yasladı.

“Victoria,” dediğinde şu an öpüşmememize rağmen dudaklarını bedenimde hissetmeye devam ediyordum.

Göğsümden çıkmak için tenimi delmek ister gibi sertçe atan kalbime söz geçirmeye çalışarak, “Yapamam,” diye fısıldadım.

William belime doladığı kolunu daha da sıkılaştırdı ve diğer eliyle çenemi tuttu. “Bana bak, güzelim,” dediğinde kapalı olan gözlerimi yavaşça araladım.

Açık yeşil gözleri beni sevdiğini ve benimle olmak istediğini haykırıyordu. Gözlerinin içinin kızardığını fark ettiğim sırada yanağından aşağıya bir damla yaş aktı.

Ona, “Yapamam,” dediğimde belimdeki kolu gevşedi. Bunu fırsat bilerek aramıza mesafe koydum ve pencereye doğru döndüm. Bacaklarım titredığı için yatağın üstüne

otururdum. Dirseklerimi dizime yasladıktan sonra yüzümü ellerimin arasına alarak kendimi gizlemeye çalıştım.

Öpüşmemizin etkisinden çıkmaya ve düşüncelerimizi toparlamaya çalışırken bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Nefesim normale döndüğünde, “Hayatımın on sekiz yılını beni iyileştirmek istediğini söylerken parçalara ayıran insanların yanında bir sarayın içindeki kafeste geçirdim. Geri kalan ömrümü de başka bir sarayın içinde harcamak istemiyorum,” diye fısıldadım.

William pes edercesine yanıma oturduğunda yüzümü ellerimin arasından çektim. Başımı ona doğru çevirdiğimde William kollarını bacaklarına yaslayarak öne doğru eğildi. Ona, “Ben kimim?” diye sordum.

Yeri izlerken, “Sevdiğim kadın,” diye cevapladı.

“İşte bu kadar.” Acıyla gülümsedim. “Ben birilerinin sevdiği, âşık olduğu kadından fazlası değilim. Hiçbir vafım yok. Bir hayalim yok. Yaşamak istediğim hayatın ne olduğunu bile bilmiyorum ama sen ne istediğini bilen ve bunun için sonuna kadar savaşan birisin. İsteddiğini elde ettikten sonra sana engel olmayacağım.”

William çaresizce, “Hayatın için istediğin şeyi beraber bulabilir, kurduğun hayalleri bir aradayken yaşayabiliriz,” dedi.

“Altımda bir taht başımda bir taç varken hiçbir şey bulmayacağım, William. Bunu yapamayacağımı sen de biliyorsun.”

“Ben sadece senin çok iyi bir kraliçe olacağını biliyorum.”

“Ben mi?” İnsanların bana karşı yalan söylemesinden nefret ederek yerimden kalktım. Öfkeyle, “Ben kimim, William?” dedim. Ona doğru dönüp eğildim.

“Bir kraliçe nasıl olunur, bir taç nasıl taşınır, bir ülke nasıl yönetilir, bilmiyorum. İnsanlar sadece Sirius soyundan

geldiğim için bana saygı duyarken ve aslında bu doğru bile değilken bu ülkeye nasıl layık olabilirim? Sence bu ülkeyi kurtarmak, insanlara yardım etmek ya da iyi bir insan olmak kraliçe olmak için yeterli mi?”

William, “Sana yardım ederim! Öğretirim!” dediğinde gözlerimi devirdim.

William’dan uzak durmaya ihtiyacım vardı. Onun yanında durduğum her an kokusuyla beni etkiliyor ve sağlıklı düşünmeme engel oluyordu. Gözlerinin üstümde olduğunu bilerek konuşmak bile çok zordu.

Beni bu kadar savunmasız bir hale getirdiği, kolayca etkisi altına aldığı için ondan nefret etmek istiyordum ama kalbim onu sevdiğinden başka bir şey söylemiyordu. Bana en başında ihanet eden kendi kalbimdi.

Odanın içinde bir sağa bir sola doğru volta atarken sıranın dile getirmek istemediğim o konuya geldiğini biliyordum. William bir sarayın içinde mutlu olabileceğimize dair beni ikna etmeye çalışırken anlattıklarını dinlemedim. Aklımı kurcalayıp duran o soruyu bir çırpıda ağzımdan çıkardım.

“Adelina ne olacak?”

William bana her konuda destek olacağını anlatırken cümlesi havada asılı kaldı. Ciddi olup olmadığımı anlamak ister gibi beni inceledikten sonra yataktan kalktı.

“Bu konunun Adelina’yla bir ilgisi yok, Victoria.”

Kollarımı göğsümde birleştirirken, “Hayır, fazlasıyla var,” dedim.

William tek kaşını kaldırıp şüpheyle bakarak yanıma yaklaştı. “Nasıl?”

Öfkem saman alevi gibi hızla sönerken, “Onun yası geçinceye kadar ben bir kenarda sıramı beklemeyeceğim,” diye

fısıldadım. Asıl öfkelenmem gereken konu Adelina olmasına rağmen tam tersi şekilde davranmam inanılmazdı.

William altdudağını yaladıktan sonra, “Sen ne saçmalıyorsun?” diye sorduğunda kızmaya başladığını fark ettim.

“Sana ihtiyacı var.”

“Ben buradayım. Bir yere gittiğim yok.”

İkimiz de çok sakın görünüyor olabilirdik ama her an birimizin patlaması çok mümkündü.

“Hem bana hem Adelina’ya hem de bir taca aynı anda sahip olamazsın.”

Cümlem bittiğinde yüz ifadesinin aldığı şekli görmek beni endişelendirdi. William’ı odaya girdiğinden beri ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum. Ellerini yumruk yaparak sıkıktan sonra sessiz kaldı ve yanımdan hızla geçerek odanın kapısını açtı.

Koridora çıkmak üzereyken son anda durdu ve başını bana doğru çevirdi. “Sen hem bana hem Aaron’a sahip olmaya çalışırken ortada bir sorun yoktu,” dedi.

“Konunun Aaron’la bir ilgisi yok,” dediğimde William’ın dudağının kenarı alay edercesine kıvrıldı. Kapıyı daha da açıp kenara çekildi ve o an koridorda Aaron’ı gördüm.

“Emin misin?”

William odadan çıkıp sola doğru döndüğünde Aaron’ı umursamadan koridora çıktım. William’ın arkasından, “Ben senin gibi her şeye aynı anda sahip olmak isteyen bencil bir herif değilim!” diye bağırdım.

William durdu. “Evet!” Yeniden bana doğru döndü. “Sen konuyu Adelina ve bana getirerek dikkati kendinin ve Aaron’ın üstünden çekmeye çalışan birisin!”

Aaron sakın bir sesle, “Ona bağırma,” dediğinde William’ın bir cevap vermesine fırsat tanımadan çocukluk arkadaşıma döndüm.

“Eğer tek bir kelime daha edersen canını yakarım!” Aaron’ın üstüne doğru yürüdüm. “Bir daha bana karışırsan seni mahvederim!”

Aaron geriye çekilirken, “Sadece kavga ettiğinizi duydum ve iyi olup olmadığından...” derken sözünü kestim.

“İyi değilim! Kahretsin! Berbat bir haldeyim ve siz ikiniz bunu daha da kötü hale getiriyorsunuz!”

Sesim boş koridorda yankılanırken yanımda bir anda Oscar ve Adelina’yı gördüm. Nereden çıktıklarını anlamaya fırsat bulamadan Oscar, “Onu buradan götür,” dedi. Adelina, Aaron’ın kolundan çekip yanımdan uzaklaştırırken Oscar bana yaklaştı.

“Victoria, sakınleş!”

William, “Gerçeği itiraf etmek yerine benim bir kral olmam bahanesine sığınıyorsun,” dediğinde Oscar’dan kurtulup ona doğru döndüm.

Oscar, “William, hayır,” derken onunla aynı anda konuşup, “Hangi gerçek?” diye sordum.

William bana daha da yaklaşarak acımasız bir ses tonuyla, “Beni değil Aaron’ı seçtiğin gerçeği!” dedi.

“Eğer benim Aaron’ı seçtiğimi düşünüyorsan sen de Adelina’yı seçtin, William!”

William ellerini havaya kaldırıp, “Kardeşini kaybetti!” diye bağırdı. Oscar kolumdan tutup beni geriye çekmeye çalıştı.

“Ben de dostumu kaybettim!” Oscar’ın beni tutan elini ittirdim. “Annemi kaybettim!” Bir elimi havaya kaldırıp

parmağımı William'a doğru salladım. "Kendi ellerimle babam sandığım adamı öldürmek zorunda kaldım! Alexander'ı kaybettim!"

Yanağımdan bir damla yaş aktığında herkes sessizdi.

Savaşta sonra ilk defa gözyaşlarıma hâkim olamamıştım ve bir kere akmaya başlarsa bir daha durmayacağını biliyordum. William'la aramdaki mesafeyi kapatıp işaretparmağımı onun göğsüne bastırdım.

"Ben senin ya da Aaron'ın arasında bir seçim yapmadım," diye fısıldadım. "Ben özgürlüğü seçtim ve sen hayatının her gününü özgür bir şekilde yaşadığın için bunu anlayamayacak kadar bencillik ediyorsun!"

William, "Victoria," dediğinde aramızda hiç mesafe bırakmadan karşısında durdum.

Gözlerinin içine bakarak, "İkimiz de birbirimize âşık olduğumuzu söylüyoruz ama ne sen hayallerinden vazgeçecek sin ne de ben," dedim.

"Sorun ne, biliyor musun?" Parmaklarımın ucunda yükselip yüzüne doğru yaklaştım. "Kalbimin her defasında seni seçmesi."

Ona arkamı döndüğüm an kolumdan tutup beni kendine çekti. Bedenlerimiz çarpıştığında, "Aaron'ı mı seçmesini isterdin?" diye sordu.

"Evet," diye itiraf ettim. "Çünkü sen benim için bu saraydan bile çıkmazsın ama o benim için cehenneme bile gelir."

William'ın beni tutan eli gevşediğinde kolumu ondan kurtardım. Arkamı dönüp koridorda yürürken gözümden akan birkaç damla yaşı ellerimle sildim. Nereye gittiğimi bilmeden ilerliyordum. Hemen bu saraydan çıkmam gerekiyordu.

Arkamdan koşan adım seslerini duyduğumda daha da hızlandım. Merdivenleri inerken Oscar, “Victoria,” diye seslendi.

Basamakların sonuna geldiğimde sağa doğru dönüp sarayın bahçesine çıktım. Dışarıda hava karanlıktı ve bahçede muhafızlardan başka kimse yoktu. Birkaç muhafız beni gördüğü için şaşkınlıkla bakarken bahçeden hızla geçtim.

Bir el kolumu yakaladığında bile durmadım. Oscar, “Victoria! Dur!” dediğinde, “Beni rahat bırak!” diye bağırdım.

Boğazımda oluşan düğüm canımı yakarken gözümünden akan yaşları durdurmayı başardım ama titreyen ellerimi saklayabileceğim hiçbir yer yoktu. Oscar beni tutarak adımlarımı yavaşlatırken, “İzin ver. Seni ona götüreyim,” diye fısıldadı.

Kimden bahsettiğini anladığım an yürümeyi bıraktım. Ben durunca Oscar da elini kolumdan çekti ve ellerini çaresizce saçlarına götürdü.

“Diana’yı görmek ister misin?”

O an konuşmayı unuttum. Sadece başımı salladığımda Oscar arkasını döndü ve sarayın bahçesinden çıkarak ana yolda ilerledi. Onun peşinden giderken William’la tartışmamızı aklımdan çıkarmaya çalıştım. Kollarımı göğsümde birleştirirken titreyen ellerimi gizledim. Başımı öne eğip Oscar’ın arkasından yürürken sarayı geride bıraktım.

Bir süre sonra etrafımızdaki hava değiştiğinde başımı yerden kaldırdım. Burnuma dolan çiçek kokusunu içime çekerken saraya yakın bir köyün yanından geçerek köyün arka tarafına ilerlediğimizi fark ettim.

Ana yoldan bir ara yola doğru dönen Oscar’ın peşinden gittiğimde yolun sonunda bir geçit gördüm. Geçidin tamamı

birbirinden güzel çiçeklerle süslenmişti ve giriş bölümünün üst kısmında bir tabelayı andıran tahta parçası vardı. Bu tahta parçasının üstünde yazan yazı tüylerimin ürpermesine sebep oldu.

Yıldızlar ağladı. Sizler yeşerdiniz.

Geçidin altından geçtiğimde gördüklerim karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Göğsümde birleştirdiğim kollarımı serbest bırakıp ellerimi belime koydum. “Bu...” derken kelimelerim kifayetsiz kaldı. Gözlerim her yerdeydi. Neredeyse gece olmasına rağmen karanlık havada bile her detayı seçebiliyordum.

Sıra sıra dizilmiş beyaz mezar taşlarının içinde her renkten çiçekler açmıştı. Mezarların etrafında Menkar Adaları’nda olduğu gibi rengârenk ağaçlar vardı. Mor, pembe, mavi, sarı... Ağaçların yaprakları hafifçe parlıyordu ve bir arada büyük bir ışık yağmurunu andırıyorlardı.

Bir mezara doğru yaklaştığımda ağaçların ve yaprakların yukarıda bir araya gelerek bir bulut oluşturdıkları dikkatimi çekti. Bulutun içindeki minik ışıklar gecenin karanlığında yıldızların parladığı renkli bir gökyüzünü andırıyordu.

Gökyüzünün cenneti, yeryüzündeydi.

Işıl ışıl olan mezarlığın içinde yürürken beni takip eden Oscar’a, “Beni yalnız bırakır mısın?” diye fısıldadım. William’la kavga ederken çok bağırdığım için sesim çatallı çıktı.

Abim beni mezarlıkta tek başıma bıraktığında hayatını kaybeden her arkadaşımızın ismini sırayla okudum. Özgür bir hayat yaşamak için verdiğim mücadelede hepsi bize yardım etmişti. Biz o hayata kavuşmuştuk ama onlar burada değillerdi.

Biraz ileride kızılın her tonunda bir mezar gördüğümde Diana'yı bulduğumu anladım. Taşların arasından geçerken bitkilere zarar vermemeye özen gösterdim. Turuncu yapraklara doğru ilerlediğimde beyaz taşın üstündeki yazıyı okudum.

Diana Lee.

Tüm bedenim titremeye başladığında mezarın ayak ucunda dizlerimin üstüne çöktüm. Kollarımı soğuk mezar taşına yasladığımda gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum. Turuncu ve kahve tonlarının her rengi mezarın etrafını sarmıştı. Mezar taşının üstünden yere doğru inen kızıl tondaki sarmaşıklar, Diana'nın saçlarını anımsatıyordu.

Toprak onun gibi kokuyordu. İmkânsız olduğunu biliyordum ama mezarın her yerinden Diana'nın kokusunu alıyordum. Titreyen elimi çiçeklerin altında bulduğum küçük boşluğa uzattım. Bir avuç toprak alıp yüzüme doğru yaklaştırdım. Toprağın gerçekten Diana koktuğundan emin olduğumda hıçkırdım.

“Özür dilerim.” İsminin yazılı olduğu yere bakarken, “Burada olduğun için özür dilerim,” dedim. Hayatta olmasını ve sıkıca tuttuğum toprak yerine onun elini hissetmeyi her şeyden çok isterken sanki mümkünmüş gibi daha çok ağladım.

“Seni koruyamadığım için özür dilerim.” Alnımı mezar taşının kenarına yaslayıp âdeta Diana'nın ayaklarına kapandım. “Yemin ederim ki, seni geri getirebileceğim bir yol olsa,” derken kelimeler boğazıma takıldı. “Ne olduğuna bakmadan o yola girerim.”

“Özür dilerim.” Yanağımdan akan yaşlar mezar taşını ıslatırken konuşmakta zorluk çektim. “Tam her şeye kavuşacağın

anda...” Boğazımdaki düğüm, ağladıkça daha da büyüyordu. Cümleme devam edemedim çünkü artık nefes bile alamıyordum.

Alnım mezar taşındayken ellerimi Diana’nın toprağına bastırarak dakikalarca ağladım. Savaştan beri tuttuğum yaşların hepsi bir anda aktığında göğsümdeki ağrının biraz da olsa hafıfleyeceğini düşünüyordum ama yanılmıştım. Acı azalmak yerine daha çok artıyordu çünkü Diana’nın bu toprağın altında olduğunu bilmek onu geri getiremeyeceğimden emin olmamı sağlıyordu.

Bir süre sonra başımı zorlukla taştan kaldırdım ve arkadaşımın ismine tekrar baktım. Dizlerimin üstünde sürünerek mezarın kenarına geçerken elimi bir an olsun topraktan ayırmadım. İsmimin yazdığı taşın yanında ayağı kalkıp mezarın kenarındaki taşta oturduğumda onu kendime daha yakın hissettim.

Elimi toprağın üstünde gezdirirken ağladığım için etrafı bulanık gören gözlerime kırmızı bir şey takıldı. Yanağımdan akan yaşları hızlıca silerken gözlerimi kıyafetimin koluyla temizledim. İsmimin yazdığı yerdeki kızıl sarmaşıkların üstünde kırmızı ipler gördüğümde yıkıldım.

Birilerinin beni duyacağından endişelenmek yerine duygularımı özgür bıraktım. Hıçkırığa hıçkırığa ağladığımda sesim mezarlıkta yankılanarak bana geri döndü. İplerin orada olduğuna inanamayarak bir tanesine uzandım. Toprağı bulanmış parmaklarımla bir ipi çektim ve gerçek olduğunu anladığımda ipi avuçlarımla arasına alıp sıktım.

Başımı arkadaşımın isminin yazılı olduğu taşta yaslayıp, “Özür dilerim, Diana,” diye fısıldadım. “Çok özür dilerim.”

Her konuştuğumda boğazımı yakan acıya rağmen defalarca kez özür diledim. Kaçırdığı her şeyi düşünmek beni daha da mahvediyordu. Adelina'yla edecekleri kavgaları, Rose'la kahkahalarını ve Oscar'la daha çok yeni başlayan ilişkilerine devam edemeyeceklerini düşündükçe kahroldum.

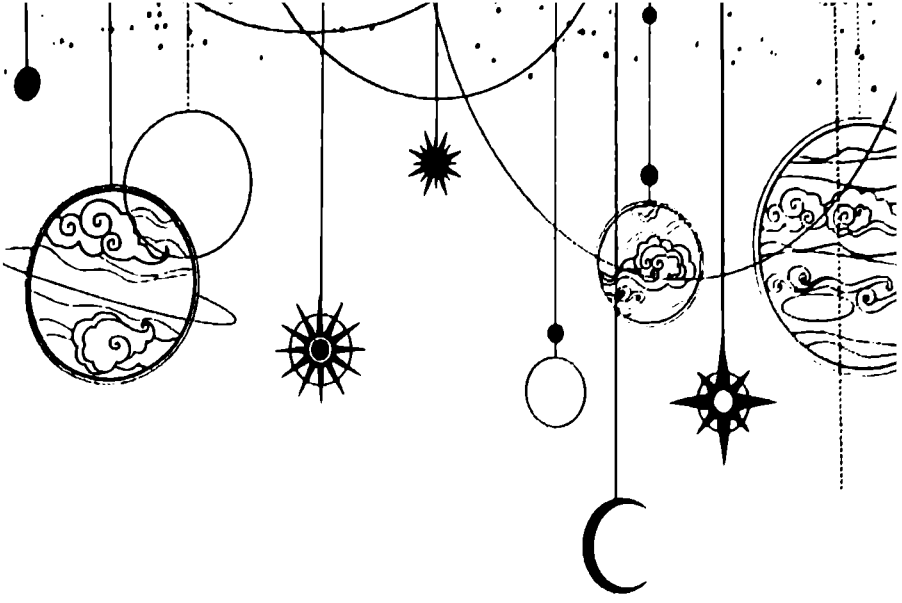
Oscar'ın ona âşık olduğunu söylediğimde Diana'nın telaşla yerden kalktığı ve yerinde duramayıp etrafta zıpladığı an gözlerimin önüne geldiğinde titreyen altdudağımı ısırdım. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken boğulacak gibi hissediyordum. Onun gibi herkesin yardımına koşan, kendinden bile önce sevdiklerini düşünen ve hiç kimseye kötü davranmayan birini kaybetmenin acısını hiçbir şey geçiremeyecekti.

Diana geri gelmeyecekti ve yaşamayı hak ettiği her anı kaçıracaktı.

Bir yanım onun kaçırdığı her şeyi yaşayarak beraber kurduğumuz hayalleri gerçekleştirmek isterken diğer yanım o yokken hiçbir şey yapmak istemiyordu. O yanımda değilken mutlu olmak istemiyordum. Sanki ona haksızlık edecekmiş gibi hissediyordum.

Avucumun içindeki kırmızı ipi aldığım yere bırakırken yaşlarımı sildim. Yüzümün kirlenmesini umursamadan iki elimi birleştirip toprağın altından geçirdim. Avuçlarım toprakla dolduğunda burnumu oraya gömüp arkadaşımın kokusunu içime çekerek saatlerce ağladım.

“Özür dilerim.”

BÖLÜM 8

William

Toplantı yapacağımız masanın başında otururken odanın kapısı açıldı. Victoria hemen arkasında Aaron'la beraber içeri girdiklerinde elimde tuttuğum bardağı sıktım. Onu Victoria'nın yanında gördüğüm her an Aaron'ın ukala gülümsemesini dağıtmak için yüzüne yumruk atmak istiyordum.

Özellikle de beni değil Aaron'ı seçtiği için...

Bakışlarım dün akşam tartıştığım kadının üstünde gezinirken giydiği siyah tulumun çok yakıştığını bugüne kadar ona hiç söylemediğimi fark ettim. Saçını yukarıdan sıkıca toplayıp kalan kısımları ördüğünde gözlerimi ondan alamadığımı da hiç anlatmamıştım.

Victoria gözlerini masada oturan arkadaşlarımızda dolaştırırken kendine oturacak bir yer arıyordu. Gerginliğini benden çok uzakta olmasına rağmen hissedebiliyordum.

Gökyüzünün Cenneti

Tam karşımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda gülümse-memi gizlemek için altdudağımı ısırdım. Her şeye rağmen beni karşısına almaktan çekinmemesi onu daha çok sevmeme sebep oluyordu.

Aaron, Victoria'nın yanındaki sandalyeye otururken sanki masadaki herkes kavga ettiğimizi biliyormuş gibi sessizdi. Oscar masanın iki tarafında hızlıca gözlerini gezdirerek nabız ölçüyordu.

Victoria bakışlarını yerden kaldırıp gözlerime baktığı an dünyam sarsıldı. Onun dışındaki her şeyi unuttum. Sırtımı dikleştirip bacaklarımı iki yanda açtım ve kollarımı masanın kenarına dayarken elimdeki bardağı bıraktım.

Ayağa kalkmak için bir hamle yaptığım sırada Victoria başını sağa sola salladı. Yanına gitmek ve kollarımı ona dolamak istiyordum. Yüzündeki acıyı görmek kendi ismimi unutturacak kadar beni sarsarken onun beni reddetmesi canımı yakıyordu.

Onun tepkisinden sonra bir adım bile atamayıp sandalyeme geri oturdum. Victoria'nın gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Teni çok solgun gözüktüyordu ve gözlerinin etrafı kararmıştı. Oscar, Victoria'nın savaştan sonra tek bir damla gözyaşı bile dökmediğini anlatmıştı. Ama benimle kavga ettikten sonra Diana'nın mezarını görmek duygu patlaması yaşamasına sebep olmuştu.

“Başlayalım mı?”

Victoria'nın sesini duyduğumda parçalara ayrıldım. Konuşmak için büyük çaba sarf ettiğini fark etmemek mümkün değildi. Boğazının etrafının kızardığını gördüğümde toplantıyı ertelemeye karar verdim.

O iyi değildi.

Herkes sessiz kaldığında Victoria pes ederek, kaçırdığı bakışlarını bana çevirdi. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda onun dışında hiçbir şeyi umursamadığımı fark ettim. Onu bu halde görmektense istediği her şeyi önüne sermeye hazırdım.

Oscar, “İyi misin?” diye sorduktan sonra Victoria’nın cevabını beklemeden, “Toplantıyı erteliyoruz,” demeyi başardım.

Victoria, “İyiyim,” derken gözleri doldu.

Bakışlarımı bir an bile ondan ayırmadan samimi bir ifadeyle, “Sorun değil, Victoria,” dedim. Toplantıyı yapmak zorunda değildik ve kendisini buna zorlamasını istemiyordum.

Victoria’nın yanağından bir damla yaş aktığında hızla yerimden kalktım. “Toplantı iptal,” derken ellerimi masaya koyup öne doğru eğildim. Gözlerimi Victoria’dan ayırmadığım sırada arkadaşlarım yerlerinden kalkmak için hareket ettiler.

Victoria onları durdurmak ister gibi, “Hayır, hayır,” dedi. Masanın üstünde duran eli titrediğinde Aaron, Victoria’nın elini tuttu. Ben gözlerimi ikisinin elinden ayıramıyorken Victoria konuşmaya devam etti.

“Sadece biraz hassasım ama iyiyim.”

“İyi olduğuna emin değilim.”

Bakışları beni buldu ve gözlerimin derinliklerine yalvarırcasına bakıp, “Buna ihtiyacım var,” dedi. Başımı onu reddedererek sağa sola salladığımda, “Dikkatimi dağıtmalıyım, lütfen,” diye ekledi.

Victoria’nın sesi o kadar kırıgındı ki her kelimesi dudaklarından dökülürken ona zarar veriyormuş gibiydi. Kalbim onun ağzından çıkan her bir cümleden sonra bir öncekine

göre daha hızlı atmıştı ama o *lütfe*n deyince akan sular dır.
muştı.

O ne isterse onu yapacaktım.

Gözlerimi sıkıca yumup Victoria'ya onay verdikten sonra sandalyeme geri oturdum. Bakışlarım bir an Victoria'nın elinin üstünde duran Aaron'ın eline kayınca Victoria elini çekti ve masanın altına gizledi. Bir sorun çıkarmamak için çabaladığı belliydi.

Victoria yanağından akan birkaç damla gözyaşını daha hızla temizledikten sonra derin bir nefes aldı ve masadaki sessizliği böldü. Arkadaşlarımın hepsine tek tek bakarak, "Düşündünüz mü?" diye sordu.

Tüm arkadaşlarım başlarıyla onaylarken Gale herkesin adına sözcü olarak, "Bir konsey olmasını bizler de istiyoruz," dedi.

Oscar, "Görev dağılımını nasıl yapmayı düşünüyoruz?" diye sorduğunda Victoria ısırdığı altdudağını serbest bıraktı.

Victoria, "Okuduğum tarih kitaplarına göre Vega Krallığı ilk kurulduğu yıllarda William'ın ailesi konsey üyelerine belli görevler vermemiş. Tüm üyeler her türden görevi yaparken zamanla hepsinin başarılı olduğu alan keşfedilmiş ve sonrasında ona göre görev dağılımı yapılmış," dedikten sonra benden bilginin doğruluğu için onay bekledi.

"Victoria haklı. Zaman geçtikçe herkesin usta olduğu alan ortaya çıkacaktır. Görev atamalarını yavaş yavaş yapabiliriz. Önceliğimiz masada oturan herkesin bu ülke için çalışmak isteyip istemediğini öğrenmek," diye açıkladım.

Beklenti içinde arkadaşlarıma bakarken hiç kimseden olumsuz bir cevap gelmediğinde seçimleri konusunda emin

olmak isteyerek, “Bu ülkeyi kurtarmak için hepiniz çok çalıştınız. Bundan sonra hayatlarınıza daha sakin bir şekilde devam etmek isterseniz sizi hiç kimse yargılayamaz. Hepimiz kendimizden çok fazla şey verdik çünkü mecburduk. Artık istediğinizi yapmakta özgürsünüz,” dedim.

Claire yüzüne dökülen uzun, açık kırmızı renkteki saçlarını geriye doğru iterken, “Kendimi bildim bileli bu ülke için çalışıyorum. Bu saraydan çıktığımda nereye gideceğimi, ne yapabileceğimi bilmiyorum,” dediğinde çaresizliği kalbimin sızlamasına sebep oldu.

Simon tereddüt dolu bir ses tonuyla, “Şu an hepimizin Claire gibi hissettiğine eminim ama ileride...” dedikten sonra duraksadı. Kahverengi gözlerini benden kaçırdığında ne sormak istediğini biliyordum ve sormaya çekinmesi canımı sıktı.

“Tabii ki, Simon,” dedim. “Eğer bir gün kendi yolunuza gitmek isterseniz o zaman da özgür olacaksınız.”

Alnına düşen kıvrırcık saçları altına sakladığı bakışlarını bana çevirdikten sonra gözlerinde umutla, “Teşekkür ederim,” dediğinde ona gülümsedim. “Hayatımın en zor günlerini sizinle beraber geçirdim ama bir gün bu sarayda yaşamaktan vazgeçersem bunu anlayışla karşılayacağınızı bilmek içimi rahatlatmıştı.”

Son cümlesi göğsüme sert bir şekilde çarptı ve dudaklarım gülümsemeye devam etmesine rağmen gözlerimin beni ele verdiğinden emindim. Sevdığım insanların bir sarayda yaşama düşüncesinin onları neden rahatsız ettiğini anlamıyordum. Dün gece Victoria’yla tartışırken sarayı bir kafese benzetmesi beni derinden yaralamıştı. Ben bu sarayın halka açık ve herkesin her an ulaşabildiği mutlu bir eve

dönüştürmeye çalışırken onların bir kâbus gibi bahsetmesi canımı yakıyordu.

Eğer benim gibi, babamın yönettiği bir sarayda yaşasalar, dı böyle hissetmezlerdi.

Victoria verdiğim tepkiyi fark ederek konuyu değiştirdiğinde bakışlarım ona döndü. “Bir süreliğine hepimizin yardımına ihtiyacımız var. Çünkü işlerin yolunda gitmeyeceğini hissediyorum,” dediğinde kaşlarımı çattım.

Oscar, “Nasıl yani?” diye sorduğunda Aaron, “İsyanlar başlayacak,” dedi.

Bunun olmaması için elimden geleni yapacağımı söylemek üzereydim ki cümleye başlayamadan odanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Kapının iki yanında bekleyen muhafızların arasından, karanlığın içinden beyazlara bürünmüş biri bize doğru ilerledi.

Yere çarpan bastonun sesini duyduğumda kadim büyücü Quinn’in geldiğini anladım. Quinn, yavaş adımlarla içeri girmek istediğinde Aaron hızla ayağa kalktı ve onun kolundan tutup yürümesine yardımcı oldu. Victoria yerinden kalkıp oturduğu sandalyeyi Quinn’e vermek istediğinde kadim büyücü bakışlarını ona çevirip gülümsedi. Yürümeyi bıraktı ve Victoria’nın yüzünde gizlemeye çalıştığı kederi izlemeye başladı. Quinn, Victoria’ya öyle bakıyordu ki ona sarılıp tüm acısını almak istiyor gibiydi. Kederini onunla paylaştığını gözleri dolduğunda anladım.

“Sen,” diye fısıldadı. “Sen, cesaretin sayesinde geleceği kurtardın.”

Victoria ellerini önünde birleştirip öne doğru eğilerek reverans yaptığında Quinn iki adım atıp aralarındaki mesafeyi

kapattı. Aaron'ın elini bırakarak parmaklarını Victoria'nın çenesine uzatıp onun başını yukarı kaldırdı. Victoria'nın yanağından akan bir damla yaşı sildikten sonra, "Üzgünüm," diye fısıldadı.

Diana'dan bahsedildiğini anladığımda gözlerim doldu. Oscar akan yaşlarını hızlıca silerken Adelina bakışlarını kaçırdı. Quinn savaş bittiği ilk andan itibaren sarayda bizimle kalıp her konuda yardımcı olmuştu. Adelina'nın geçmeyen ağrıları için ilaçlar hazırlamış ve rahat uyuması için her yolu denemişti. Her fırsatta Oscar'la konuşuyor, hatta Rose'a ilaçları nasıl yaptığını göstererek onunla zaman geçiriyordu.

Quinn hepimizin kaybettiği babasıydı.

Victoria, kadim büyücüye oturması için yardımcı olduktan sonra Quinn hepimizi tek tek inceledi. "Umarım çok geç kalmamışımdır," dediğinde tebessüm ettim.

"Tam zamanında," diye karşılık verdiğimde Quinn bana göz kırptı.

Aaron ve Victoria, kadim büyücünün iki yanında otururken birbirlerini izliyorlardı. İkisinin gözleri aracılığıyla birbirleriyle konuştuğunu fark ettiğimde dikkatlerini çekmek için konuya kaldığımız yerden devam ettim.

"İsyanların başlayacağını söylemiştin," derken gözlerimi Aaron'a diktim.

Quinn, "Çoktan başladı," dediğinde tek kaşımı soru sormasına kaldırdım. Masada oturan arkadaşlarım da başlarını hızla kaldırıp kadim büyücüye baktılar.

"Sirius yerinde durmuyor. Bunu görebiliyorum."

Quinn sıradan kadim büyücüler gibi sadece büyü yapmazdı. Aynı zamanda geleceği görebilir ve rüyalarında başka

yerlere yolculuk edebilirdi. Kendisi bunları yaptığını inkâr etse de Alice gerçekleri Quinn'le tanıştığım ilk zaman bana anlatmıştı.

Arkadaşlarım endişeyle sorular sormaya başlasa da büyüücü hiçbirine cevap vermedi. İki elini bastonunun üstüne koyup uzun sakallarını düzeltti ve sabırla herkesin sakinleşmesini bekledi.

Victoria, “Ülkenin dört bir yanında insanlar bizden korkuyorlar ve onlarla işbirliği yapmamızı istemeyecekler. Bu yüzden önce isyanları durdurmanın bir yolunu bulmalı sonrasında onların tarafında olduğumuzu ve düşündüklerinin aksine onlara fazlasıyla yardımcı olabileceğimizi göstermemiz gerektiğini düşünüyorum,” dediğinde kadim büyüücü, Victoria'yı onaylarcasına başını salladı.

“Bunun için bir planın var mı?” diye sordum çünkü her şeyi çoktan düşünmüş ve kararlar vermiş gibi duruyordu.

Victoria sırtını dikleştirip bakışlarını masadaki herkesin üstünde gezdirerek düşüncelerini anlatmaya başladığında mest olmuş bir şekilde onu izlemeye başladım.

“Özel güçlü olan her çocuktan çok korkuyorlar. Yetmiş yıl boyunca bu çocukları katlettiler ya da hapis hayatı yaşatarak eziyet ettiler. Sirius İmparatorluğu'nun yıkılması ve onlara güven veren adamın ölmesi halkı çok endişelendirecek ama tahta sıradan bir insan yerine özel güçlü bir çocuğun geçmesi onları isyana sürükleyecek.”

Zoey, “Bir kez daha savaştığım gücüm kalmadı benim,” dediğinde sesi korku doluydu.

Victoria, Zoey'ye güven vermek ister gibi öne doğru eğildi ve bir elini masanın üstüne koyarak, “İnan,” dedi. “Benim de

savaşacak gücüm yok. Bu yüzden isyanları savaşmadan durdurmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Adelina, “Nasıl?” diye sorduğunda ben, “Onlara yardım ederek,” diye cevapladım.

Victoria beni başıyla onaylayarak, “Güçlerimizi kullanacağız,” derken hafifçe gülümsedi. “Tarıma elverişli toprakların tamamını kullanmaları için onlara yol göstereceğiz. Daha hızlı verim almaları için güçlerimizi kullanacağız. Kasabaların refah seviyesini artırmaya ve yaşadıkları evlerin daha güzel bir alana dönüşmesi için dört koldan çalışacağız.”

Gale, “Bugüne kadar yardım etmemize izin vermediler,” dediğinde Adelina ona katılarak, “Yardım istemeyen birine yardım etmeye çalışmak her şeyden daha zordur,” dedi.

“Onlar için faydalı olduğumuzu fark ettiklerinde yardımımızı kabul edeceklerdir.”

Victoria’nın söylediğine başımı sağa sola sallayarak itiraz ettim ve, “Bazen sana iyi geleceğini bilsen bile inandığın şeyden vazgeçmez ve o iyiliği görmezden gelirsin,” dedim.

Oscar, “Bizden nefret ediyorlar. Bu yüzden onlara faydamız olduğunu bilseler bile bizim yardımımızı istemeyeceklerdir,” dedi.

Victoria tek kaşını kaldırıp tehditkâr bir şekilde gülümserken, “Başka çareleri yok,” dedi.

Adelina şaşkınlıkla, “Onlara yardım etmek için onlara zarar veremeyiz,” dedi.

Victoria teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı ve, “Hiç kimseye zarar vermeyeceğiz,” dedi. “Onlar bize zarar vermedikleri sürece.” Son cümlesini söylerkenki soğuk, sert ve acımasız ses tonu tüylerimin ürpermesine sebep oldu.

Adelina, “Bir savaşı daha kimse kaldıramaz, Victoria,” dedi.

Victoria oturduğu yerden kalktı ve sandalyesinin arkasına geçip ellerini belinde birleştirdikten sonra, “Halk, William’ın tahta geçmesini kabul etmez,” dedi. “İsyan edecekler, bizi gördükleri her yerde saldıracaklar ve yönetimi ele geçirmeye çalışacaklar. Bizim yaşamamıza bile izin vermeyenler sizce kendilerini yönetmemize izin verirler mi?”

Gale bir fısıltıyla, “Hayır,” dediğinde Victoria konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

“Onlar bize saldırmadan biz kim olduğumuzu onlara göstermek zorundayız. İsyan mı istiyorlar?” Elini havaya kaldırdı ve avucunda alevler yükseldi. “Eğer istersek onlar bir isyan başlatmaya fırsat bile bulamadan hepsini küle çevirebiliriz.” Alevi söndürdü ve elini tekrar arkasına koydu. “Ama istemiyoruz. Bizi buna mecbur bırakmadıkları sürece.”

Oscar, Victoria’nın az önce yaptığı şovu kastederek, “Bunu onlara göstermek mi istiyorsun?” diye sordu.

“Onlara bize zarar vermek isteyen herkesi yok edebileceğimizi ama bizi yetmiş yıldır katletmelerine rağmen bunu yapmak istemediğimizi ve iyi niyetle geldiğimizi göstermek istiyorum. Bazı köyler ve kasabalar bunu anlayacaktır ama bazılarının onları açıkça tehdit etmemize rağmen karşı çıkacağına eminim. Ama ben gerekirse zor kullanmaya hazırım.”

Aaron, “Ne için?” diye sorduğunda öfkeli gözüküyordu.

Victoria, “Bu ülkeyi William Vega’nın yöneteceğinden ve herkesin huzur içinde yaşayacağından emin olmak için,” dediğinde Aaron gözlerini devirdi.

“Artık her şeyin bittiğini söylediğinde bile kendine yeni bir görev buluyorsun.” Aaron, Victoria’nın kararlarından

rahatsız bir şekilde, “Kendini öldürmek için her yolu arıyorsun,” dedi.

Victoria, “Evet,” derken sesi soru sorar gibiydi.

Aaron sert bir sesle, “Buna izin vermeyeceğim,” dediğinde Victoria öne eğilip iki elini masaya yaslayarak Aaron’a doğru yaklaştı.

“Senden izin aldığımı hatırlamıyorum.”

İkisi arasında öfke dolu bakışmalar geçtiği sırada Quinn bu anı bozmak istercesine, “Victoria haklı,” diye fısıldadı ama ne Aaron ne de Victoria onu duymuştu. Sanki odada sadece kendileri varmış gibi birbirlerine meydan okurlarken kıskanç yanım aralarındaki bu bakışmayı bozmak istedi.

Aaron’ın aksine ben Victoria’nın söylediklerini onaylayarak, “Planın nedir, Victoria?” diye sorduğumda Aaron’m öfkeli bakışları bana yöneldi. Yüzümde sinsi bir gülümsemeyle ona baktığımda Aaron elini yumruk yaptı. Eğer o yumruğu savurmak istiyorsa ona engel olmayacaktım çünkü uzun süredir onunla dövüşmek için bahane arıyordum ve onun bana bu bahaneyi vermesini seve seve kabul ederdim.

Ben yüzümdeki gülümsemeyi daha da artırırken Victoria masanın ortasına doğru ilerleyip ülkenin haritasını kendine doğru çekti. Haritayı incelerken konuşmaya başladı.

“İsyanların Sirius bölgesinde yoğunlaşacağına eminim. Vega her zaman aileni sevmiştir ve senin de yanında olacaklardır,” dediğinde bakışlarımı sevdiğim kadına çevirdim. “Hammal bölgesi bu konuda en çekingен davranan taraf olduğu için yanımıza çekmek kolay olacaktır.”

Victoria eline bir kalem alıp haritayı tam ortadan ikiye böldükten sonra, “Grubumuzu ikiye bölmemiz gerekiyor.

Bir taraf Vega bölgesinde krallığın kurulması ve her şeyin yerleşmesi için burada kalıp gelecek tepkilere göğüs gererken diğer taraf Sirius bölgesine giderek orada yaşayan insanları ikna etmeye çalışacak,” dedi.

Adelina, “Bu Sirius’a giden taraf için haksızlık olur,” dedi. “Oradaki risk daha fazla.”

Victoria, “Hiç kimseyi Sirius’a gitmesi için zorlayamam. Bu riski almak isteyenlerle orada olacağım ama bana eşlik etmek istemezlerse kimseye alınmam,” diye açıkladı.

Oscar, “Seninle geleceğim,” dediğinde Victoria başını sağa sola salladı.

“Vega Krallığı’nda William, sen ve Adelina’nın kalması iyi olur,” dedi.

Simon elini kaldırırken tereddüt içindeydi. “Ben Sirius’a giderim ama son kez,” dediğinde sesi titriyordu.

Victoria ikiye böldüğü haritanın sol tarafına Victoria ve Aaron yazdıktan sonra altına Simon’ın adını ekledi. Sağ tarafa William, Adelina ve Oscar yazıp bakışlarını beklenti dolu bir şekilde arkadaşlarına çevirdi.

Claire, “Ben de sizinle geleceğim,” dedikten sonra Victoria, Simon’ın adının altına Claire’i ilave etti.

Zoey, “Sirius’ta işlerin iyi gideceğini düşünmüyorum,” dediğinde tekrardan savaşa girmek istemediğini ve buna hazır olmadığını sesinin tonundan anlayabiliyordum. Victoria anlayışla başını sallayıp Oscar’ın isminin altına, haritanın sağ tarafına Zoey yazdı.

Sona kalan Gale düşünceli ifadesini masanın üstündeki kâğıtlardan Victoria’ya doğru çevirdi ve, “Sirius,” diye fısıldadı. Victoria emin olmak ister gibi tek kaşını kaldırdığında Gale başını sallayarak onayladı.

Herkes seçimini yaptıktan sonra ülke iki tarafa bölünmüştü. Vega Krallığı'nda benimle birlikte Adelina, Oscar ve Zoey kalıyordu. Sirius bölgesineyse Victoria, Aaron, Claire, Simon ve Gale gidiyordu.

Gale merak dolu bakışlarla, “Ne zaman yola çıkacağız?” diye sorduğunda Victoria gülümseyerek, “Taç giyme töreninden sonra ufak bir işim var. Ondan sonra gidebiliriz,” diye cevapladı.

İşinin ne olduğunu merak ettiğim için bir süre düşüncelere daldım ama kendimi hızla toparlayıp, “Eğer halk size saldırırsa ve karşılık vermekten çekinirseniz hayatlarınız riske girer,” diyerek endişemden bahsettim.

“Onlara varlığımızı kabul ettirmeli ve bir şekilde yardım etmeliyiz. Sadece bizlerin hayatı tehlikede değil. Bizim gibi özel güçlere sahip yüzlerce çocuk ülkenin dört bir yanında yalnız başlarına yaşıyor. Halkı, çocukların bir tehlike olmadığı konusunda inandırmazsak hepsi zarar görecektir.”

“Her şey bitti derken sizi başka bir savaşa göndermek beni rahatsız ediyor.”

Victoria, “Bir sarayın içine kapanarak onlara yardım edemeyiz. Bir kral halkına yardım etmek ve onlara olan sevgisini göstermek istiyorsa tahtından kalkmak ve onların arasına karışmak zorundadır,” dedi. Bunu söylerken ses tonu o kadar sertti ki bir an henüz başıma takmadığım taçtan vazgeçerek saraydan kaçmayı düşündüm. Bana haddimi bildirirken ne kadar ateşli olduğunun farkında bile değildi.

Ben kendimi savunmak ister gibi, “Ben bu ülkeyi an-nem ve babam gibi sevgiyle yöneteceğim,” dediğimde Victoria, “Bazen sevmek yeterli değildir. Bunu açıkça göstermen

gerekecek. Bu, kendini ve hepimizi riske atmak anlamına gelse bile böyle,” diye karşılık verdi.

“Bir savaşı kazandık, birini daha kazanmak zor olmasa gerek,” dedim.

Victoria odaya ilk girdiği ruh halinden çoktan uzaklaşmıştı. Bana dişlerini göstererek gülümserken, “Bazen bir kalbi kazanmak bir savaşı kazanmaktan daha zor olabilir,” dedi.

Odadaki herkes söylediğine gülümserken bir tek Aaron somurtarak oturuyordu. Victoria’yı konuşması için teşvik ederek sessiz kaldım. O da fikirlerini söylemeye kaldığı yerden devam etti.

Yavaşça, “Diğer çocukları bulmalıyız,” diye fısıldadı.

Adelina, “Nasıl?” diye sorduğunda Victoria, “Bize savaşta yardım eden ve toplumun arasına gizlenen çocuklara şimdi de biz yardım etmeliyiz,” diye cevapladı.

“Hamal Birliği’nin bir okula dönüşmesi ve orada özel güçlü çocukların diğer okullardaki çocuklar gibi eğitim alması gerektiğini düşünüyorum. Özel güçlü çocukların diğer çocuklarla aynı yerde eğitim almasına insanlar ilk başta alışmakta zorlanacaktır. Bu yüzden o çocuklara zarar gelmeden önlem alacağız.”

Ben, “Hamal Birliği’ni bir eğitim alanına dönüştürecekssek...” dediğim sırada Victoria sözümü keserek, “Hamal Birliği zaten bir eğitim alanı. Bu yüzden orası çocuklar için en ideal yer,” dedi.

Anlayışla başımı salladıktan sonra, “Alice artık yok ve onun gibi bir eğitmen bulmalıyız,” dedim. “Bunu kimin yapmak isteyeceğini merak ediyorum.”

Arkadaşlarım sessizliğe büründüğünde hepsinin düşüncelere daldığını fark ettim. Bu iş için en uygun kişiyi bulmaya çalışırken kadim büyücü Quinn sessizliği bozdu.

“Bir süreliğine Hamal Birliği’nin başında ben durabili-
rim.” Ona şüpheyile baktığımda, “Biliyorum, çok yaşıyım ve
ömürüm kısa ama isyanlar duruluncaya kadar orada yaşamın
devam etmesini sağlayabilirim,” diye ekledi.

Victoria, “İsyanları durdurup özel güçlü çocukları Ha-
mal’a yönlendirdikten sonra birliğin başına geçmesi için bi-
rini buluruz,” diyerek kadim büyücünün fikrine onay verdi.
Quinn’le göz göze geldiğimde ben de başımı sallayarak ona
katıldığımı belli ettim.

Açıklığa kavuşması gereken çoğu konuyu çözüme ulaş-
tırdıktan sonra arkadaşlarım kendi aralarında neler yapabi-
leceklerini konuşmaya başladılar. Tam bu sırada Victoria,
“Young taşının parçalarını birleştirdik,” dediğinde herkes ko-
nuşmayı kesip bakışlarını şaşkınlıkla ona çevirdi.

Victoria, “Taşın bir parçası zaten Aaron’daydı. Diğer par-
çasını da savaş sırasında almıştı. Taşları birleştirdik ama tah-
min ettiğimiz gibi güçlerimizi kaybetmedik,” dedi.

Oscar, “Menkar Adaları’na gittiğimde taşı kendi gözle-
rimle gördüm,” dediğinde Gale, “Bu nasıl olur?” diye sordu.

Victoria, “Maalesef, hiçbir şey bilemiyoruz. Yeni yılın ilk
ayının on yedinci gününde çocuklar doğmaya devam edecek
mi, onu da bilmiyoruz. Tek bildiğim, kehanette söylendiği gibi
taşı birleştirdik. Şu an hâlâ bir arada ama hiçbir şey değişmedi.
Yeni yıla kadar beklemek zorundayız,” diye cevapladı.

Sandalyesini tekrar çekip yerine otururken, “Bundan son-
ra doğacak çocukların özel güçleri olmamasını diliyorum
ama en kötü ihtimali düşünmek zorundayız,” diyerek devam
etti. “Eğer özel güçlü çocuklar doğmaya devam ederse on-
larla nasıl yaşamamız gerektiğini bulmalıyız. Kendilerinden

bile haberleri olmadan güçlerini kullanıyorlar ve biz insanlara zarar vermelerinin önüne geçmeliyiz. İnsanlara özel güçlü çocukları iyileştirme sözü veremeyiz. Bu yüzden o çocuklarla yaşamamanın yollarını bulmalıyız. Yoksa isyanları bastırmak için verdiğimiz mücadeleye en başından başlamak zorunda kalırız.”

Victoria’nın aklından geçenleri anlayarak, “Hamal Birliği bunu uzun süredir yapıyor,” dedim. “O çocuklarla yaşıyor, onları eğitiyor ve gerekli olan her şeyi karşılıyor. Birlik’in çalışmaya devam etmesini ve çocukların en azından bir süreliğine Birlik’te yaşayarak topluma adapte olmalarını sağlayabiliriz.”

Victoria, “Onlara şans verdiğimizizi tüm dünyanın görmesi gerek,” dedi.

Adelina, “İnsanlar bunu istemezse önüne nasıl geçeceğiz?” diye sordu.

Victoria, “Başlangıçta bu çok zor olacak. İnsanlar özel güçlü çocuklara zarar vermeye, yılın ilk ayının on yedinci gününde doğan bebekleri biz daha ulaşmadan öldürmeye devam edecekler. En başında onlara zararlı olmadığımızı, topluma büyük katkılarımızın olduğunu gösterirsek zamanla bunlar azalacaktır,” diye cevapladı.

Oscar, “Hiçbir zaman son bulmayacak,” derken hayata karşı öfkesini sesinde hissedebiliyordum.

Victoria inançlı bir şekilde, “Ama azalacak,” dediğinde masadaki herkese umut ışığı oldu. “Kurtaracağımız tek bir hayat bile bizim için çok değerli. Her kurtardığımız hayatın değerini bilerek yaşamaya devam edeceğiz. Birlik’in başına geçecek ve oradaki yönetimi eline alacak kişiyi

bulduğumuzda her şey daha da kolaylaşacak. Önceliğimiz isyanları azaltmak ve çocukları bulmak olmalı.”

Quinn, “İsyanlar neredeyse başladı ve bir an önce gitmek zorundasınız,” dediğinde Victoria’nın bakışları bana döndü.

“Taç giyme töreni ne kadar erken olursa o kadar hızlı gideriz.”

Adelina, “Tören için her şey hazır,” dediğinde Victoria, “Yarın, o zaman?” diye sordu.

Başımla onayladığımda Oscar yerinden kalkarken, “Halkı saraya toplaması için muhafızlara haber vereceğim,” dedi. Odanın kapısına doğru hızla ilerleyip kapıyı açtı. Önünde bekleyen muhafızlara taç giyme törenini insanlara duyurması için emir verdikten sonra geri geldi ve yerine oturdu.

Her şeyi konuşmuştuk ama tek bir konu kalmıştı. Sessizliği bölerek umursamaz bir ifadeyle, “Peki,” derken sandalyemde geriye yaslanıp bacak bacak üstüne attım. “Menkar Adaları bizim tarafımızda olacak mı?” diye sordum.

Aaron hızla, “Senin olmayan krallık, Menkar Adaları’nın tarafında olacak mı?” diye yanıtladığında onu öfkeliendirmek beni keyiflendirdi.

Victoria yine aynı konuyu açtığım için bana doğru kızgınlıkla, “Bizim dışımızda hiç kimsenin Menkar Adaları’ndan haberi yok, William,” dediğinde onun yorgun sesinden ismimi duymak Aaron’a karşı olan nefretimi biraz da olsa dindirdi. “Her şeyi yoluna koyduktan sonra sıra adaya da gelecek.”

Aaron öfkeli gözlerini Victoria’ya çevirip, “Konu hiçbir zaman adaya gelmeyecek!” dedi. “Sarayda öldürüldükten sonra bedenleri kumsala çöp gibi atılıp gidilen çocuklarla

Gökyüzünün Cenneti

beraber sıfırdan bir yaşam kurdum ben. Ne bir krala ne bir saraya ne de bizi umursamayan bir halka hiçbir şey borçlu değiliz. Herkes adalardan uzak duracak!”

“Önceliğimiz bu değil,” diyen Victoria, Aaron’ı sakinleştirilmeye çalışıyordu.

Sanki konuyu ben açmamışım gibi, “Bunu daha sonra konuşuruz,” diyerek konuyu değiştirmek istediğimde Aaron yerinden hızla kalktı. Sandalyesi yere çarptığında çıkan ses büyük odanın içinde yankı yaptı.

Aaron, Victoria onun tarafında olmadığı için kırıldığını açıkça belli ederek, “Menkar Adaları’ndaki her çocuğun yaşamını seni kurtarmak için riske attım. Sadece seni,” derken sesi pes etmiş gibiydi.

“Eğer kendimi size duyurmasaydım sonsuza dek Menkar Adaları’ndan haberiniz olmazdı. Orada bir yaşamın olup olmadığı umrunuzda bile değildi ama şimdi bir krallık kurarken gözünüz sadece orada.”

Tek elini kaldırıp tehditkâr bir şekilde bana sallarken, “Bu odaya girerken size yardım etmek için bir süre daha ülkede kalmayı düşünüyordum ama hiçbir iyiliği hak etmiyorsunuz! Bundan sonra tek başınasınız,” dedi.

Aaron masanın üstünde duran bardağa sertçe vurup yere attıktan sonra, “Menkar Adaları’na biriniz bile yaklaşacak olursa hayatı boyunca pişman olur,” dediğinde Zoey irkildi. Aaron odadan çıkıp giderken Victoria’nın dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Victoria

William'a öfkeli bir şekilde baktıktan sonra toplantı odasından hızla çıktım. Aaron'ın peşinden koşturamama rağmen ona yetişemedim. Bunun üzerine, odasına gittiğini düşünerek adımlarımı oraya çevirdim.

Aaron'ın odasından içeri girdiğimde onu yatağın üstündeki eşyalarını öfkeyle çantasına sokarken yakaladım. Bir an bile bakışlarını bana çevirmeden işine devam ederken özür dilemenin yollarını arayarak orada öylece bekledim.

Bir süre sonra, "Menkar Adaları hakkında senin yerine konuştuğum için özür dilerim," diye fısıldadım. Aaron bir repki vermeyip tam önümden geçerek banyoya girdi. Oradaki eşyalarını alıp tekrar odaya geldiğinde, "Bu konuda senin tarafında olduğumu biliyorsun," dedim.

Aaron elinde tuttuğu eşyalarını çantaya sıkıştırdıktan sonra bana döndü. Balrengi gözlerinin etrafının kızıla dönüştüğünü gördüğüm sırada, "Gerçekten benim tarafımda mısın, sevgilim?" diye sordu.

Sesindeki tını beni tedirgin ederken bakışlarımı ondan kaçırarak, "Evet," diye fısıldadım.

Aaron iki adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp yere eğdiğim yüzümü yukarı doğru kaldırdı. Çenemde duran parmakları hafifçe tenimde gezindi. "Bir an beni çok sinirlendirip bir an sonra nasıl böyle sakinleştirebilirsin?"

Aaron'ın gözleri dudaklarımda gezinirken, "Bilmiyorum," diye fısıldadım. Aaron elini çenemden aşağı kaydırıp boynuma doğru ilerletirken, "O adamın Menkar Adaları hakkında konuşmasına artık tahammül edemiyorum. Benim olan her

şeyde gözü var ve o gözü yerinden çıkarmak istiyorum,” diye ekledi.

Aaron elini başımın arkasına koyarken, “Sen nereye gidersen ben de seninle oraya geleceğim,” diye fısıldadı. Başını öne doğru eğip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Sirius’a mı gitmek istiyorsun? Tamam. Seninle geleceğim, sevgilim.”

Sanki benimle olan savaşında pes etmiş gibi konuşurken alnını alnıma yasladı ve nefeslerimizin birbirine karışmasına izin verdi. Onun sakinleştiğini ve özrümü kabul ettiğini görmek içimi rahatlatırken ellerim kollarını buldu. Ona sıkıca tutunurken Aaron gözlerini kapatıp kokumu içine çekti.

“Seninle her yere geleceğim ama sen de benimle geleceksin,” dediğinde benimle bir anlaşma yapmak istediğini fark ettim.

Ben, “Bundan emin değilim, Aaron,” diye cevapladığımda o hafifçe gözlerini açtı.

“Seni hiçbir şeye zorlamayacağım, Victoria,” derken gözlerindeki ifade samimiydi. “Sen nasıl seninle gelmemi istemedi ben seninle geliyorsam sen de gün sonunda benimle gelmek isteyeceksin.”

Sanki olağan bir şeyi söylüyormuş gibi konuştuğunda tebessüm ettim. “Ya gelmezsem, Aaron?” diye sorduğumda burnunu burnuma sürttü.

“Bu sarayda onunla kalmak istemedin.”

William’la tartışmamızın tamamını gizlice dinlemiş, hatta kavgaya dahil olmak istemişti ama ben izin vermemiştim. Dün beni Diana’nın mezarında baygın bir şekilde bulduktan sonra odama getirmiş ve kendimi iyi hissetmem için yanımda kalmıştı.

“Bu seni seçtiğim anlamına gelmiyor, Aaron.”

Onunla bu kadar yakın durmak yanlış geldiğinde biraz geri çekildim ve alınlarımızı ayırdım. Aaron yarım bir gülümsemeyle, “Özgürlüğü seçtin,” dedi.

Ellerini sırtıma koyup belime doğru yavaşça inerken, “Sevgilim,” diye fısıldadı. Beni kendine daha da çekip aramızda hiç mesafe bırakmadı ve tekrardan alınlarımızı birleştirdi.

“Senin özgürlüğün benim.”

Aaron’ın nefesi, aralık olan dudaklarıma çarparken kollarında duran ellerim gerildi. Beni öpmek için beklediğini fark ettiğimde gözlerimi onun gözlerinden ayırmadım ve bir an her şeyi unuttum. Bir yanımda onun aşk dolu bakışlarına sığınmak istedim.

Göğsüm hızla kalkıp inerken bacaklarım hissizleşti. William’la kavgamız ve Diana’nın mezarında yaşadıklarım aklıma gelirken sadece bir anlığına huzuru bulacağımı hayal ederek hata olduğunu bilmeme rağmen dudaklarımı Aaron’a doğru uzattım.

Sadece bir anlığına...

Aaron ona izin verdiğimi fark ettiğinde dudaklarımızı birleştirdi. Onu ilk defa kendi isteğimle öperken içimde uyanan olumsuz duyguları görmezden gelmeye çalıştım. Aaron altdudağımı yavaşça emdiğinde ellerimi yüzünün iki yanına koyup yanağını hafifçe okşadım. Yeni çıkan sakalları tenime batarken onu kendime daha çok çekip öpüşmemizi derinleştirdim.

Odanın kapısı açıldığında Aaron’ın dudaklarının hareketi durdu ve ben de ellerimi Aaron’ın yüzünden çekip

yavaşça arkamı döndüm. William'ın şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla bakan gözleriyle karşılaştığımda Aaron'la arama mesele koydum.

Konuşmak için dudaklarımı aralasam da ağızımdan birkaç anlamsız ses dışında bir şey çıkmadı. Ona söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu çünkü buna ben izin vermiştim.

William'ın şaşkınlıkla bakan gözleri Aaron'dan bana doğru döndüğünde artık öfkeyle bakıyordu. Aralık duran dudaklarını sıkıca kapattıktan sonra bize arkasını döndü ve kapıyı çarptı. Koridorda ilerlerken bir küfür savurduğunu duyduğumda peşinden gidecek gücü kendimde bulamadım.

okur. Söylediği her sözü, her hareketi bir isyana dönüşür. Acısını haykırmak için çığlık atmaz, o kız çocuğuna aşkını fısıldar. Tek başına kaldığında yalnız hissetmez, o kız çocuğuna sarılır.

Birini hayatınızın merkezine koyduğunuzda o kişinin etrafında dönmeye başlarsınız. Yolunuz onun yolu olur, peşinden asla ayrılmazsınız. Eğer hayatınızın merkezi kaybolursa en başa döneceğinizi, yeniden kaybolacağınızı bilirsiniz. Bu yüzden onun yörüngesinden ayrılmak istemezsiniz.

Aşk, bazıları için sevdiği insanı hayatının merkezi yapmak ve onun yörüngesinde dönmektir. Bazıları için sadece bir takıntı, bazıları için biraz çıkar, bazıları için çokça acıdır.

Oysa...

Ölüm bir kayboluş, bir kaçıştır. Âşık olmak ise bir isyan, bir yakarıştır. Bazen bir kadın tarafından öpülmekse, hem ölüm hem aşktır.

Victoria dudaklarını bana uzattığında ve tenini kendi tenimde hissettiğimde daha önce öpüşmemize rağmen ilk defa öpüşüyormuş gibi hissetmiştim. Onun bana kendi isteğiyle geldiği o an, o öpücük ölümüm olmuştu.

Victoria, benim intiharımdı.

Victoria, benim sessiz çığlığımdı.

Bir kadını sevmek bu dünyadaki diğer her şeyi sevmekten çok daha fazlasıdır. Eğer o kadın sizi bir çukurdan çıkarıp kurtardıysa onun yörüngesinde dönmekten başka çareniz kalmamıştır.

Victoria odadan çıktığı an yatağımın üstündeki çantamı bir kenara atıp yatağa uzanmıştım. Ellerimi karnıma yerleştirip tavanı izlerken yaşadığımız anı tekrar tekrar düşünerek uykularımı kaçıırıyordum. Odadaki sessizliği

dinleyerek uzun süredir beklediğim o an sonunda geldiği için tanrılara şükreliyordum.

Bir öpücüğün beni bu kadar delirtmesi normal miydi, bilmiyordum ama neredeyse gün doğmak üzereyken bile sadece Victoria'yı düşünüyordum. Toplantı masasında kendinden emin tavırlarıyla herkese meydan okuyarak konuşması, ülkedeki her çocuk için planlar yapması ve savaş bitmesine rağmen kendi yoluna gitmek yerine sevdikleri için çabalamaya devam etmesi ona daha da çok bağlanmama sebep oluyordu.

Menkar Adaları'na dönmem ve beni orada bekleyen çocuklar ve gençler için çalışmaya devam etmem gerekiyordu ama Victoria'nın yörüngesinden çıkmak, onun peşinden ayrılmak imkânsızdı. Beni götüreceği her yere koşulsuz gideceğimi artık herkes biliyordu.

Çocukken yaşadıklarım yüzünden sağlıklı bir yetişkin olamamıştım ama Victoria'nın beni iyileştirdiğini söylemek doğru olurdu. Duygusal yaralarımın hepsine ilaç gibi etki ediyordu ve onun yanındayken diğer zamanlarda olduğumdan daha huzurlu ve mutlu hissediyordum.

Bir insana bu kadar bağımlı olmak bazen bir zehir bazen bir ilaç olabilir ama zaten her ilacın fazlası da biraz zehirdir.

Odamın kapısı açıldığında düşüncelerimden sıyrıldım. Gün doğmak için bulutların arasından yükselmeye çalışırken kimin odama geleceğini merak ediyordum. Başımı öne doğru eğdiğimde kapının önünde William'ı görmek beni şaşırttı.

Yatağımdan hızla doğrulup ayağa kalktım ve tek kaşımı sorgularcasına kaldırırken ellerimi belimde birleştirdim. William'ın gözlerinde bana duyduğu nefreti ve kıskançlığı görürken sonunda karşıma çıkıp benimle dövüşecek cesareti

bulduğu için mutlu oldum ve yüzümde sinsi bir gülümseme belirdi.

William, “Seninle özel olarak konuşmak istiyorum,” dediğinde onu baştan aşağıya süzdüm. “Bunu görebiliyorum,” diye cevap verdiğimde onun da yüzünde sinsi bir ifade oluştu.

William’ın boyu benden sadece birkaç santim kısaydı. Buna rağmen ondan çok daha heybetli duruyordum. Aramızda mesafe varken bana bakmak için başını kaldırması gerekmesede yanına yaklaştığımda buna ihtiyacı olduğunu bilmek hoşuma gitti.

“Victoria’nın seni seçtiğini biliyorum,” dediğinde söylediğine cevap vermedim çünkü Victoria beni seçmemişti. Onun William’a âşık olduğunu ama sarayda kalmasının da canını çok yakacağını biliyordum. Bu yüzden hiçbir zaman bir sarayda yaşamak istememiş, bu ülkeyi yönetmeye kalkışmamıştım.

Çünkü istesem bunu kolaylıkla yapardım ama Victoria için vazgeçmiştim.

William kendi hayallerinden vazgeçecek kadar cesur olmadığı için Victoria’yla yolları ayrılıyordu ve bunu görmekte zorluk çekiyordu. Bir gün bunu fark edecek ve çok pişmanlık duyacak ama o sırada Victoria benim yanımda olacaktı.

William ellerini kemerine koyarken, “Onu Sirius’a gitmemesi için durduramayacağımı biliyorum ama onunla da gidemem. *Artık tek başınasınız*, derken onu yalnız bırakmadığından emin olmam gerekiyor,” dedi.

“Ben hiçbir zaman onu yalnız bırakmam,” diyerek cevabımı kısa kestim çünkü konuşmaya gelen oydu ve ben sonuna kadar söyleyeceklerini duymak istiyordum.

“Eğer Sirius’taki isyanları durdurmak için onunla beraber gider ve bu ülkeyi kurtarmaya yardımcı olursan Menkar Adaları hakkında bir daha konuşulmayacak.”

Bazı ülkeler onun adına yönetilen bölgeden vergi alma karşılığında yönetime karışmazdı. Aslında William onun için isyanı durdurmamı istiyordu ve bu, benden ömürlük bir vergi alması anlamına geliyordu. Onun açısından mantıklı bir fikir gibi gözükse de benim için anlamsızdı.

William, “Menkar Adaları’nda özgürce hüküm süreceksin,” dediğinde istemeden gülümsedim. Kahkaha atmamak için altdudağımı ısırđım ve William onu alaya aldığımı düşünerek öfkелendi. Ama ben bu söylediğinin gerçekten komik olduğunu düşünüyordum.

Benden bir cevap beklerken karşımda kıvranmasını izlemekten keyif alsam da aramızda çığ gibi büyüyen sessizliğe tahammül edemediğim için yavaşça konuştum.

“Başımda ucuz bir taç olmaması hüküm sürmediğim anlamına gelmez.”

William meydan okurcasına tek kaşını kaldırdığında ben tehditkâr bir ses tonuyla, “Eğer istersem tüm ülkeyi bile yönetirim, William,” diye fısıldadım. “Ama bu ülkeyi yönetmekten daha çok istediğim başka bir şey var.”

İkimiz de istediğim o şeyin Victoria olduğunu biliyorduk.

“Senin için değil, Victoria için Sirius’a gideceğim çünkü onun bu ülke için endişelenmesinden ve hayatını yaşayamamasından çok sıkıldım artık. Herkesi geride bırakıp yoluna devam edebilmesi için ona elimden geldiğince yardımcı olacağım.”

Söylediklerimden sonra William’ın gergin yüz hatlarının rahatladığını gördüm. Victoria’nın güvende olmasını istediği

ve onu sevdiği belliydi. Ama bazen sadece sevmek yetmez, biraz da cesur olmak gerekirdi ve William cesur değildi.

Bir süre sonra, “Seni geride bıraksa bile ona yardım eder misin?” dediğinde tebessüm ettim.

“Her şeyin benimle ilgili olduğunu sanıyorsun,” dedikten sonra öne doğru bir adım attım. William’a biraz daha yaklaşıp, “Bunu itiraf etmekten nefret etsem de her şey seninle ilgili ama sen bunu göremediğin için kaybedeceksin,” diye fısıldadım.

“O seni seçti ve ben çoktan kaybettim.”

Victoria’yla öpüştüğümüzü gördüğü için onun beni seçtiğini düşünecek kadar aptaldı ama ona akıl vermek benim görevim olmadığı için bu konuda sessiz kaldım. Sadece sorusuna dürüstçe cevap verdim.

“Victoria, beni en başında geride bıraktı.” *Sana âşık olduğunda...*

William dudaklarını birbirine bastırıp başını yukarı aşağıya salladıktan sonra odadan çıkmak için arkasını döndü. Kapıyı açıp koridora adım attığı an arkasından seslendim.

“Bazen insanlar seni geride bırakabilir ve kendini terk edilmiş hissedebilirsin. Ama bunu, sevdiğin kişinin her zaman arkasında olacağını göstermek için bir fırsata çevirmek senin elindedir.”

Victoria

Sabah uyandığımda yataktan kalkmakta çok zorlandım. Ayaklarımı yere sürüye sürüye lavaboya gittim ve önce ellerimi sonra yüzümü yıkadım. Dağılan saçlarımı hızlıca toplayıp odaya geri döndüm ve yatağın üstüne oturdum.

Bugün taç giyme töreni yapılacaktı. William artık bu ülkenin resmen kralı olacak ve yönetimi eline alacaktı. Onun ülkeyi en iyi şekilde yöneteceğinden emindim. Sonunda hayallerine kavuştuğu, hakkı olan tahta oturduğu için onun adına mutlu olmalıydım.

Ama kendimi berbat hissediyordum...

William'la kavga ettiğimiz gün onu değil de Aaron'ı seçtiğimi düşündüğü için ona çok sinirlenmiştim. Aylardır biriken tüm öfkemi ona kusmuş ve kalbini kırmak istemediğim halde sözlerimle canını yakmıştım.

Diana'nın mezarına gittiğimde tuttuğum gözyaşları özgür kalmıştı ve altüst olmuştum. Arkadaşımın bir daha yanımda olmayacağını kabullenemiyordum. Onun ölmesi haksızlıktı ve geri dönmesi için elimden hiçbir şey gelmemesi beni çıldırtıyordu.

Duygularımın tamamını o mezarlıkta akıttığımı sansam da Aaron beni odama getirdikten sonra bile ağlamaya devam etmiştim. Ne zaman duracağını bilmediğim yaşlar her fırsatta akmanın bir yolunu buluyordu.

Dün kahvaltı yaparken ağlamıştım. Toplantı masasında ağlamıştım. Aaron'la öpüşürken William bizi gördükten sonra odama gelmiş ve yine ağlamıştım. Sanki yaşlar akmak için en ufak fırsatı bile değerlendiriyordu.

Aaron'ı neden öptüğüm ve bana ne hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. William'la kavga etmek, Diana'nın mezarını görmek ve Sirius'taki isyanları bastırmak için halkla karşı karşıya geleceğimizi bilmek aynı anda her duyguyu yaşamama sebep olmuştu. Sadece bir anlığına verdiğim bir karardı ama bir yanımda hâlâ çok yanlış olduğunu haykırıyordu.

Elime bir damla yaş aktığında tekrar ağlamaya başladığımı fark ettim. Omuzlarım büyük bir yükün altında kalmış gibi öne doğru eğilmişti. Kendimi toparlamak için yanağımdan akan yaşları sildim ve sırtımı dikleştirdim. Yüzüme düşen saçları geriye doğru ittirdim.

Tam o sırada bileğimde kırmızı bir ipin ucunu fark ettiğimde şaşkınlıkla kıyafetimi yukarı doğru sıyırdım. Daha önce orada olmayan kırmızı iple karşılaştığımda kaşlarımı düşünceli bir şekilde çattım.

Sabaha doğru odamın kapısının kapatıldığını duyarak uyanmış ve William'ın kokusunu almıştım ama bunun bir rüya olduğunu sanmış, uyumaya kaldığım yerden devam etmiştim. William'ın ben uyurken gelip koluma bu ipi bağladığını anladığımda gözümünden akan yaşlar hızlandı. Yüzümü ellerime gömüp hıçkırarak ağlarken odada yankılanan sesimi umursamadım.

Bilekliği ona ilk taktığımda savaş sırasında kendimi kaybedersem onun kim olduğunu hatırlamak istediğimi söylemiştim. Bu ip parçası, ilerleyen zamanlarda aramızdaki bağı temsil eden bir simgeye dönüşürken diğer çocukların da kırmızı ipler takmasıyla savaşımızın bir parçası haline gelmişti. İnsanlara sesimizi duyururken hangi tarafta olduğumuzu gösteren bir işaret olmuştu.

Bileğimdeki ip, gücümü kullandığım sırada yanarak kaybolduğunda William'la aramızdaki bağı da zarar göreceğinden korkmuştum ama bunun bir batıl inanç olduğunu biliyordum. William bileğime yeniden bu ipi takarak yollarımız ayrılrsa da aynı tarafta olduğumuzu göstermek istemişti.

Sürekli ağladığım için başım ağrıyor ve gözlerim yanıyor-
du. Yüz yıl uyusam geçmeyeceğine emin olduğum bir yor-
gunluğa sahiptim ama ayağa kalkmak için kendimi zorladım.
William'ın tacı taktığından ve buradaki işimin bittiğinden
emin olmam gerekiyordu.

Öncelikle yanan gözlerime soğuk su tuttum ve biraz ra-
hatlamalarını sağladım. Akşam yemeğinden sonra yanıma
gelen Quinn, gözlerim için bir ilaç getirmişti. İlacı sadece
birkaç damla sıktığımda gözlerim rahatlamıştı. Aynı damlayı
tekrar kullandıktan sonra üstümü giyindim.

Tüm bedenimi saran siyah bir askeri tulumu hızla giydim.
Kırmızı ipin kıyafetimin kolunun altına sıkıştığını görünce
yavaşça dışarı çıkardım. Onu gururla taşıdığımı herkesin
görmesini istiyordum.

Hava sıcak olmasına rağmen ayağıma siyah botlarımı ge-
çirdim. Gri bir kemere bıçaklarımın kınını ekledikten sonra
kemerini belime taktım. Üç bıçağı kendi kınlarına yerleştirdim.
Bugün taht odasında bizimle beraber halk da olacaktı ve Wil-
liam'a sadık insanların geleceğini bilmeme rağmen önlem al-
mak zorundaydım. Bizden bir kişiyi daha kaybetmeyecektim.

Küçük aynanın karşısına geçtiğimde dün akşam yıkadı-
ğım saçlarımı sabırla taradım. Kuruduktan sonra taradığım
için saçlarım kabardı ve toplamakta zorlandım. Yukarıdan
bir atkuyruğu yapmayı başardığımda kenarlardan çıkan saç-
larımı suyla ıslatıp sabitledim. Açıkta kalan kabarık saçlara
tahammül edemediğim için bu saçları beş parçaya ayırdım ve
beşini de tek tek ördüm.

İnce olduğu için kırılğan gözüken örgülerimi soğuk suyla
ıslatıp saçlarımı sakinleştirdiğimde son kez yüzüme baktım.

Gözlerimin altı morun en koyu tonundayken gözlerimin içi kıpkırmızıydı. Quinn'in verdiği damlanın işe yaradığını görebiliyordum ama insanlar aslında bundan çok daha kötü bir halde olduğumu bilemeyecekleri için bu görüntümden ürkeceklerdi.

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdikten sonra odamdan çıktım. Her adımımı attığımda botumun sert topuklarının sesi koridorda yankılanırken odaların olduğu bölümden çıkıp ana koridora geçtim.

Bir anda kendimi bir panayırın içinde bulmuşum gibi hissettim. Etrafta oradan oraya koşuşturan çok fazla insan ve muhafız vardı. Bazıları ellerinde çiçeklerle, bazıları şamdanlarla acele ederek ilerliyordu.

Onların arasından bana doğru gelen Oscar, yanıma yaklaşıp beni baştan aşağıya süzerken, "İyi misin?" diye sordu.

Koridordaki sesleri bastırarak, "Evet," dedim ve sahte gülümsememi takındım.

Oscar bana inanmasa da konunun üstünde çok durmadı ve her şeyin hazır olduğunu, insanların sırayla içeri alındığını söyledi. Yanıma gelip elini belime koydu ve kalabalığın içinde ilerlememe yardımcı olarak yönü gösterdi.

Oscar, "Sarayı inşa etmeye başladığımızda ilk önce taht odasını bitirdik. Odanın içinde küçük bir balkon var ve tahtın arkasında kaldığı için oradan odaya rahatça bakabilirsin," dedi.

Bir kapının önüne geldiğimizde muhafızlar kapıyı açtı ve Oscar'la beraber içeri girdim. Abim biraz ileride duran kalın ve mor perdelerin arkasına geçmem için perdeyi kenara çektiğinde hızla ilerledim ve bahsettiği balkona çıktım.

Oscar, “Benim ilgilenmem gereken birkaç iş var. Tören başlamadan önce yanma geleceğim,” dedikten sonra beni tek başıma bırakıp gitti.

Balkonun kenarına yaklaşmak için iki adım attığımda aşağıda bekleyen insanlar olduğunu gördüm. Beni fark etmemeleri için geriye doğru çekildim ve balkonun karanlık köşesine geçip bedenimi kenardaki soğuk duvara yasladım.

Aşağıda altın sarısı varakları olan mor renkte büyük taht görünüyordu. Taht, sekiz basamaklı bir merdivenin üstündeki alana konulmuştu. Tahtın arkasında ve yukarısında benim durduğum balkon vardı ve balkonun kenarlarından aşağıya doğru beyaz, mor ve sarı çiçeklerle dolu yeşil sarmaşıklar dökülüyordu.

Merdivenlerin aşağısında biraz boşluk bırakıldıktan sonra kalın ve mor bir ip yardımıyla bir sınır çizilmişti. Odada halkın duracağı kısım ortadan ikiye ayrılmış ve tam ortasında insanların geçmesi için bir yol bırakılmıştı.

Sağ ve sol kısımların önüne dizilen sandalyelerin on sıra olduğunu gördüm. İyi giyimli ve zengin oldukları her hallerinden belli olan bir grup insan sandalyelerde oturuyordu. Arka tarafta, giyimleri biraz daha sade olan kişilerse ayakta bekliyordu. Odanın kapısına kadar uzun bir kalabalık vardı ve kapının açıldığı yerden ortadaki yol başlayıp merdivenlere kadar devam ediyordu.

William’ın taht odasının bu kadar çok çiçekle süsleneceğini hayal dahi edemezdim. İçimden bir ses tüm organizasyonu Adelina’nın yaptığını söylüyordu. Oscar, Adelina’nın ikizini kaybettikten sonra dikkatini dağıtmak için çok fazla çalıştığını anlatmıştı. Bazen yolunu buluncaya kadar yolun

bir kısmını kendin inşa etmen gerekirdi. Adelina'nın da amacının bu olduğunu hissedebiliyordum.

Taht odası tamamen dolduğunda ve içeriye daha fazla insan alınmadığında muhafızlar sırayla orta yola gelerek halkla yol arasında bir bariyer oluşturdu. Tahtın arkasına balkonun tam altına beş tane, merdivenlerin ucuna iki tane muhafız yerleşti.

En son halkla kendi arasına bu kadar fazla mesafe koyan imparator benim tarafımdan katledilerek öldürülmüştü. Bizden nefret eden halka rağmen onlardan çekinmediğimizi ve onlara güvendiğimizi göstermemiz gerekirken mesafe koymak yanlış bir hamleydi. William'ın sevgi dolu, cesur bir kral yerine korkak bir adam gibi gözükmesine sebep oluyordu.

Önce arkadaşlarımdan en son da Aaron'ın kapıdan geçip halkla taht arasında duran iplerin önünde bir sıraya dizildiklerini gördüğümde artık benim de gitmem gerektiğini anlamıştım. Oscar'ın gelmesini beklemeden balkondan ayrılıp koridorda yavaş adımlarla ilerledim.

Taht odasına gelmeden hemen önce Oscar'la karşılaştığımda nefes nefese, "Ben de senin yanına geliyordum," dedi.

"Yolu kendim buldum," dedikten sonra tebessüm ettim. "Sen geçtikten sonra geleceğim."

Oscar başıyla selam verdikten sonra arkasını döndü ve taht odasından içeri girdi. Arkadaşlarının yanındaki yere geçtiğini düşündüğüm sırada taht odasının kapısının hemen önünde bir süre bekledim. Başlarını yere eğen muhafızların bir sorun olup olmadığını anlamak için göz ucuyla bana baktığını fark ettiğimde içeriye doğru yürümeye başladım.

Böyle anlamsız ve katı sınırlar çizilmesini kimin planladığını bilmiyordum ama bundan rahatsız olduğum için

yanından geçtiğim her muhafıza görevinin bittiğini söyledim. Bana şaşkınlıkla baktıktan sonra sert ifademi gördüklerinde itaat etmek zorunda kaldılar ve odadan hızla çıktılar.

Bakışlarımı arkadaşlarıma çevirip yoluma devam ederken yanından geçtiğim insanların reverans yapmak için eğildiklerini gördüm. Bu saygı gösterilerine ne kadar alışkın olsam da travmalarımı tetiklediği için onları görmezden gelmeye çalıştım. Adelina'nın yanında kalan ve bana ait olduğunu tahmin ettiğim boşluğa geçtim.

Adelina sol kulağıma doğru hafifçe eğilip, "Muhafızları neden gönderdin?" diye fısıldadığında bu fikrin ona ait olduğunu anladım.

Ellerimi önümde birleştirip, "İnsanların onlardan korktuğumuzu düşünmelerini istemiyorum," diye cevapladım.

Adelina bir süre sessiz kaldığında başımı ona doğru çevirdim. Bakışlarını belimde duran bıçaklara diktiğinde söylemeye çalıştığı şeyi fark ederek, "Onlar sadece aksesuar," dedim.

Adelina gözleriyle muhafızları işaret ederek, "Onlar da öyleydi," dedi. Bana kızdığını düşündüğüm sırada samimi bir ifadeyle gülümseyerek, "William'ı güçlü göstermeye çalıştığının farkındayım, Victoria," diye ekledi.

Halk arasında fısıldaşmalar arttığı sırada onların sesini bastırmaya çalışarak Adelina'ya döndüm. Göz göze geldiğimizde bakışlarımı üstünde duran mor ve siyah renklerdeki işlemeli elbiseye çevirdim. Adelina'nın böyle bir elbise giyeceğini hayal dahi edemezdim. Her an kusacakmış gibi bakarken, "Bu da nereden çıktı böyle?" diye sordum.

Tepkimi bekliyormuş gibi, "Eğer elbisemle dalga geçmeye kalkarsan gözlerini oyarım," dedi. Sonra da elbisesinden

rahatsız oluyormuş gibi yüzünü ekşitti ve sağa doğru kayan eteğini düzeltmeye çalıştı. Yüzümde ukala bir gülümseme oluşurken sesini alçalttı ve bana daha da çok yaklaşarak, “Savaş bittikten sonra bir sarayda yaşarsak dantelli elbiseler giyeceğimiz konusunda Diana’yla birbirimize söz vermiştik,” diye sözlerine devam etti.

Kaybettiğim arkadaşımın adını duyduğumda yüzümdeki gülümseme silindi. Adelina, “Bir kralın soyundan gelmemesine rağmen o, her zaman bir prenesti,” dediğinde gözlerinin dolduğunu gördüm. Kardeşinin anısını yaşatmak için istemediği birine dönüşmüştü ve tabii ki dalga geçmek yerine saygı duyacaktım.

Ona anlayışla başımı salladıktan sonra Diana’yı kabarık beyaz bir elbisenin içinde hayal ettim. Kızıl saçlarına beyaz bir taç takıp sarayın bahçesinde koştururkenki görüntüsü gözümde bir damla yaş akmasına sebep oldu. Hayallerine kavuşmak yerine sarayın arkasındaki bir kasabada, bir mezarın içinde yatıyordu.

Yanağımdan süzülen yaşı silmeye gerek duymadım. Çene mi kaldırdım ve duruşumu sertleştirdim. Diana için bugün taç giyme törenini bekleyecek ve Sirius’taki isyanları bastırmak için elimden geleni ardıma koymayacaktım.

Kararlı ifademi izleyen birini fark ettiğimde başımı sağ tarafa çevirdim. Aaron benimkine benzer bir siyah üniforma giymişti. Omuzlarına attığı siyah, ince pelerin yüzünden kollarını göremesem de vücudunu saran üniformadan dolayı karnındaki kasları dikkatimi çekti. Pelerininin eteği kalın ve şekilli bacaklarının büyük kısmını gizlese de vücudunun tepeden tırnağa bir kas yığını olduğunu tek bir bakışta anlayabilirdiniz.

Gözlerimi Aaron'ın vücudundan yüzüne doğru çevirdiğimde bana ukala bir şekilde gülümsediğini gördüm. Onu süzmemin hoşuna gittiğini açıkça gösterirken ona ilk defa bu şekilde baktığım için yanaklarım kızardı. Aaron bunu fark ettiğinde beyaz dişlerini ortaya çıkararak daha çok güldü. Alnına ve yanaklarına düşen uzun saçlarını geriye savurup önüne döndüğünde ben de bakışlarımı ondan ayırdım.

Aaron'ın bulunduğu sıranın sonunda minik ayaklar gördüğümde öne doğru biraz eğildim. Rose açık mor renkli, kabarık bir elbise giymiş, saçlarını yukarıdan topuz yapmıştı. Onun adını fısıldadığımda başını bana doğru çevirdi. Yüzümdeki gülümseme büyürken ellerini salladı ve bana elbisesini göstermek için belini sağ sola çevirip eteğini hareket ettirdi. Çok güzel olduğunu fısıldadığım sırada içeriye gelen birinin sesi Rose'un dikkatini dağıttı. Minik kız, işaretparmağını dudaklarına götürüp önüne döndüğünde sırtımı dikleştirdim.

Sert zemine çarpan baston sesini duyduğumda kadim büyücü Quinn'in geldiğini anladım. Sesin gittikçe bana yaklaşmasını bekleyerek gözlerimi tahttan ayırmadım. Quinn'in gelmesiyle salondaki herkes sessizleşmişti.

Kadim büyücü tam yanımdan geçip merdivenin basamaklarını ağır ağır çıktı. O kadar yavaş ilerliyordu ki iki adım arasında yıllar geçiyormuş gibi hissediyordum. Her bir basamağı çıktığında nefesini yeniden düzenlemeye çalışıyordu. Bu kadar yaşlıyken Hamal'dan çıkıp diğer bölgelere nasıl yolculuk yaptığını anlayamıyordum.

Basamakların en üstüne çıktığında yüzünü bize doğru döndü. Bakışları önce bizim üzerimizde sonra kalabalığın içinde gezindi. İnsanların şaşkınlık nidalarını duyduğumda

istemsiz bir şekilde bakışlarımı arka tarafa çevirdim. William baştan aşağıya siyah kıyafetler giymişti ama omuzlarında kalin, mor bir pelerin vardı. Pelerinin boyun kısmına altın sarısı ve beyaz işlemeler eklenmişti. Kıyafetinin Adelina'nın elbisesiyle uyumunu fark ettiğimde midem kasıldı.

Başımı önüme çevirip yeni kralın gelmesini bekledim. William yanımdan geçtikten sonra merdivenleri asilce çıktı ve Quinn'in üç basamak altında durdu. Bunun üzerine Oscar elinde tuttuğu kılıcı Quinn'e götürüp teslim etti. Kadim büyücü bastonunu sol eline alıp kılıcı sağ eliyle tuttu. Ağır kılıcı taşımakta zorluk çektiği için onu da baston gibi kullandı.

Richard Sirius'un aksine William Vega'nın kılıcı abartılı değildi. Kılıcın kabzasında altın sarısı ve gümüş karışımı işlemler vardı. Kabzanın tam ortasında Vega bölgesinin simgesi duruyordu. Kılıcın uç kısmındaysa anne ve babasının isminin yazdığını gördüm.

Taht odasından tek bir ses dahi çıkmadığında ben de nefesimi tuttum. Kadim büyücü Quinn yüksek sesle eski kadim dilde bir şeyler mırıldanmaya başladı. Bir şiire benzeyen sözlerin beni mest etmesine izin verdim ve gerginliğim biraz da olsun azaldı.

Sözler bittiğinde kılıcı William'a teslim etti. William da kılıcı iki eliyle tuttuktan sonra bir dizinin üstünde çöküp Quinn'in önünde saygıyla eğildi. Bunu yapmasına gerek yoktu ama William bunu yapacak kadar ince düşünceye sahip bir kraldı.

Kadim büyücü bastonuna sıkıca sarıldığında Simon hızlı adımlarla merdivenleri tırmandı ve Quinn'in boşta kalan elinden tutup onun merdivenlerden inmesine yardımcı oldu.

Quinn merdivenleri bitirdiğinde başını bana doğru kaldırıp gülümsedi. Sıranın bana geldiğini anladığımda terleyen avuç içlerimi üniformama sürtüp titreyen ellerimi gizlemek için bacaklarıma bastırdım.

William bize arkası dönük bir şekilde beklerken ben de merdivenleri yavaş adımlarla tırmandım. Quinn'in az önce durduğu basamağa gelince insanlara doğru döndüm. Karşımda duran kalabalığı izlediğim sırada insanlar sanki bana eda edermiş gibi son kez önümde eğildiler. Gözlerim doldu-unda neden ağlamak istediğimi bile bilmiyordum. En başından beri bu tacı ve tahtı istememiş, kendi ellerimle tahtı başkasına teslim etmişim. Halkın bildiğinin aksine ben gerçek bir prenses bile değildim. Taht benim değil, her zaman William'ın hakkı olmuştu.

Ağlamamak için dişlerimi sertçe sıkıp nefesimi tutarken başımı önümde duran adama çevirdim. William'la göz göze geldiğimde boylarımız neredeyse eşitti. Bana her zaman te-eden bakan adamı, sadece üç basamak aşağıda olduğu için yukarıdan görmenin ayrı bir keyfi olduğunu fark ettim.

William karşısına geçtiğim ilk andan itibaren yüzümü iz-erken ben ona baktığımda gözlerini bileğimde duran kırmızı pe çevirdi. Bakışları bir süre orada takılı kalırken gözlerinde anlam veremediğim bir durgunluk vardı. Onunla ne kadar avga edersem edeyim, ne kadar kırılırsa kırılısın bana hep aynı ekilde bakmaya devam ederdi. Şu andaysa karşımda duran damın bakışlarında kırgınlıktan başka bir şey göremiyordum.

Oscar ellerinde tuttuğu mor bir yastığın üstündeki altın arısı taçla merdivenleri çıkarken tebessüm etmek için ken-limi zorladım. Oscar bana tacı uzattığında iki elimi uzatıp

göründüğünden daha ağır olan sade tacı aldım. Tacın sivri uçlarında Vega bölgesinin sembolüne benzer işlemler vardı.

Başımı dik tutup gözlerimi insanların üstünde son kez gezdirdikten sonra tacı William'ın başına taktım. Açık kah-verengi saçlarının arasına tacı yerleştirdiğimde yeşil gözleri yaşlarla doldu.

Özel kelimeleri art arda dizerek süslü cümleler kuracak, William'ın karşısında biraz daha duracak gücüm yoktu. Titreyen ellerimi ve tuttuğum gözyaşlarını kontrol etmek yeterince zorlaştığı için bir an önce bu salondan ayrılmak ve dışarıya çıkarak nefes almak istiyordum. Bu yüzden dudaklarımın arasından sadece iki kelime döküldü.

“Artık senindir.”

İnsanlar alkışlamaya başladığında William'ın gözlerinin içine ondan özür dilercesine baktım. Başımla minik bir selam verdikten sonra yanından geçtim. Merdivenleri hızla inerek Adelina'nın yanındaki boşluğu doldurdum.

William, taht ile arasındaki mesafe olan son basamakları yavaşça çıkıp yüzünü insanlara doğru çevirdi. Bir tahtın önünde başında bir taç, sırtında bir pelerin ve elinde bir kılıçla çok asil duruyordu. En başından beri gelmek istediği noktada olduğunu gördüğüm için onun adına mutlu olsam da yanağımdan akan yaşları nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Ona veda etmek istemiyordum.

William bakışlarını sırayla hepimizin üstünde gezdirdikten sonra arkada duran kalabalığa uzun bir süre baktı. Söylemek istediklerini söylemeden önce insanlara duygularını göstermek istiyordu. Parlak bir tacın altında olmasına rağmen mütevazı duruşuyla onlara güven veriyordu.

Sözlerine, “Tanrı tarafından yetkilendirildiğime inandığım bu kutsal ana geldiğimiz ve sizler de bana eşlik ettiğiniz için gururluyum. Bir lider olarak taç giyme törenine babam Gregor Vega ve annem Elizabeth Vega adına katılıyorum. Görevimi Victoria Sirius’tan devralıyorum,” diyerek başladı.

Konuşurken sesi asla titrememiş, cümleleri kendinden emin ve tok bir şekilde çıkmıştı. Sadece başına taktığı taçla değil; duruşu, bakışları ve sesiyle de en başından beri bir kraldı. Gregor ve Elizabeth, bu ülke için harika bir prens yetiştirmişti.

“Bugün, halkımın ve ülkemin refahı için elimden gelenin en iyisini yapacağıma ve krallığımın geleneklerine ve yasalarına sadık kalacağıma yemin ediyorum. Adaleti ve eşitliği korumak, halkımın haklarını savunmak, barışı teşvik etmek ve krallığımızın itibarını yüceltmek için çalışacağım.”

William kılıcı sol eline alırken altdudağını yaladı. Sağ elini kalbinin üstüne koyduktan sonra sözlerine, “Taç giydiğim şu an itibariyle, bu kutsal görevi layıkıyla yerine getireceğime ve halkımın güvenini boşa çıkarmayacağıma söz veriyorum. Ülkem ve halkım için bu göreve adanmış bir lider olarak bu yemini kutsal bir taahhüt olarak kabul ediyorum,” diye devam etti.

Bu sefer kılıcı sağ eline alıp yerden kaldırdı ve göğsüne çapraz bir şekilde hizalayıp kılıcın ucunu kalbinin hizasında tuttukten sonra, “Tanrının yardımı ve halkımın desteğiyle bu görevi en iyi şekilde yerine getireceğime ve bu kutsal göreve sadık kalacağıma yemin ederim,” dedi.

Kılıcı bedeninden ayırıp önüne koydu ve ayaklarının ucuna sabitledi. İki eliyle kılıcı tutan görüntüsü bir heykeli andırırken son sözlerini söyledi.

“Tanrı, Vega Krallığı’nı ve halkımızı korusun.”

İnsanlar William’ın önünde eğildiğinde onları taklit ederek ben de yeni kralımıza selam verdim. William tahtına oturduktan sonra yavaşça doğrulduğumuzda insanlar onu alkışlamaya başladı.

Ben gururlu bir arkadaş gibi onu izlerken William’ın gözleri bir an için beni buldu ve göz göze geldik. Eğer onu tanımasaydım bakışlarının acımasızca olduğunu söylerdim ama o bu dünyaya hiçbir zaman öfkeyle bakacak bir adam değildi.

Başımı öne eğip William’a selam vererek ona son kez veda ettim ve arkamı döndüm. Alkışların ve tezahüratların içinden geçerek kapıya doğru ilerledim. Sesler aniden kesildiğinde tedirgin olup adımlarımı yavaşlattım.

“Vega Krallığı’nın ilk resmi bildirisini sizlere açıklamaktan onur duyarım.”

William’ın sesini tekrardan duyduğumda yürümeyi bıraktım ve arkamı döndüm. Aaron’ı hemen yanı başımda gördüğümde şaşırmadım. O yanıma geçerken bakışlarım William’ı buldu. Ona bakmaktan başka çarem yoktu çünkü onun gözleri bana kilitlenmişti. Halka sesleniyor gibi gözükse de tüm sözleri sadece benim içindi. Hiç beklemediğim o sözler dudaklarından döküldüğünde dünyam allak bullak oldu.

“Vega Krallığı’nın meşru kralı olarak bir sonraki törenimizde ülkemizin ilk düğününü yapmaya karar verdim.”

Ben duyduklarıma inanmadığım sırada insanların arasından ilk an şaşkınlık nidaları duyuldu ama saniyeler sonra herkes coşkuyla alkışlamaya ve ıslıklar çalmaya başladı.

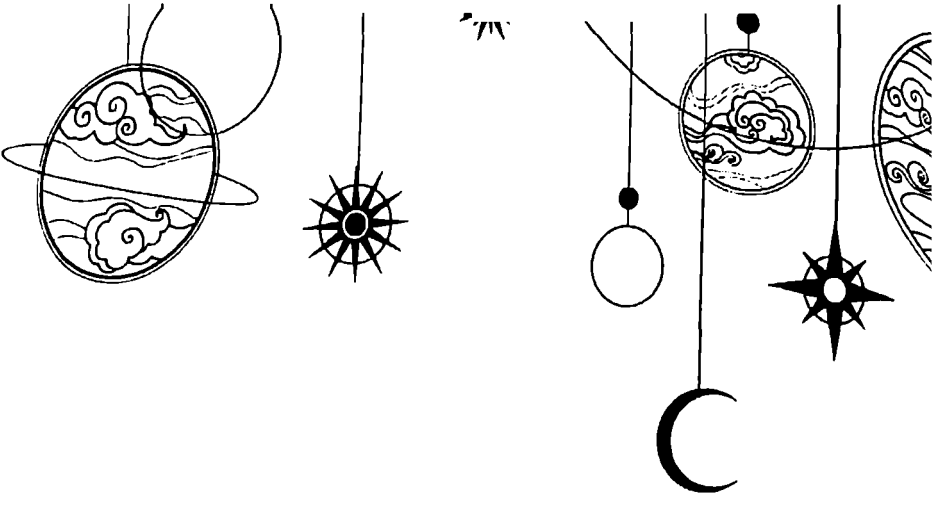
Göğsümün ortasında başlayan sızı nefes almamı zorlaştırırken William yeşil gözlerini benden ayırmadan kiminle

evleneceğini açıkladı. O ismi duyduğum an aklıma gelen ilk şey, sabah bileğimde bulduğum kırmızı ipi, benim tarafımda olduğunu göstermek için takmadığını anlamak oldu.

Aslında bana veda etmişti.

William'ın gözlerinin içine nefretle baktıktan sonra söylediği son sözü düşünerek taht odasından dışarı çıktım. Aaron'la beni gördükten sonra hazırladığı intikamı ona arkamı döndüğüm an sırtıma sapladığında, hiç kimsenin aslında görüldüğü kadar iyi olmadığını en acı biçimde öğrendim.

“Bu kutsal görevi layıkıyla yerine getireceğine inandığım Adelina Lee, Vega Krallığı'nın müstakbel kraliçesidir.”

BÖLÜM 10

Taht odasından çıktığımda önce sarayın bahçesine doğru ilerlesem de koridordaki kalabalığı görünce yönümü odaların olduğu koridora doğru çevirdim. Hızlı adımlarla odama ilerlerken arkamdan gelen adım seslerini umursamadım. Titreyen ellerimi gizlemek için belimdeki bıçaklara sıkıca tutundum.

Aaron bir adım geriden gelirken, “Victoria,” diye fısıldadı. Her zaman olduğundan daha anlayışlı ve naif olan sesinin arasına karışan şaşkınlık gözlerimin dolmasına sebep oldu.

“Victoria!”

Kolumdan tutup beni kendine doğru çevirdiğinde başımı yukarı kaldırıp gözlerine baktım. Aaron yüzümü şüpheyle incelerken, “İyi misin?” diye sordu.

Gözlerimin dolu dolu olduğunu bilmeme rağmen tebesüm ederek, “Harikayım,” dedim ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kolumu tutan eli sırtımı buldu ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Elleri sırtımı okşarken kulağıma doğru, “Onu öldüreceğim,” diye fısıldadı.

Aaron beni bıraktıktan sonra yanağımdan akan bir damla yaşı başparmağının ucuyla tuttu. Elini elime dolayıp benimle beraber yürümeye başladı. Odamın önüne geldiğimizde içeri girmem için kapıyı açtı.

Aaron beni son kez endişeli gözlerle inceleyip, “Bunu onun yanına bırakmayacağım,” dedi ve kapıyı kapattığında odada yalnız kaldım.

Gözlerimden akan yaşları kontrol edemediğimi fark ettiğimde kendimi daha fazla yormak istemedim. Boğazımda oluşan yumruyu geçirmek için birkaç kez sertçe yutkundum ama oraya sonsuza dek yerleşmiş gibi gözükiyordu.

Yatağımın yanındaki raflarda duran kıyafetlerimi toparlayıp yatağın üstündeki çantanın içine koymaya başladığımda odamın kapısı açıldı. Aaron’ı görmeyi beklerken başımı sağa doğru çevirdiğimde Oscar’la göz göze geldim.

Abim endişeli bir şekilde odadan içeri girip yanıma yaklaştı. “Victoria,” diye fısıldadığında dizlerimin üstüne çöküp hıçkırarak ağlamak istedim ama onun yerine kıyafetlerimi çantaya koymaya devam ettim.

Kontrolsüzce titreyen ellerim yüzünden tarağımyı çantaya koymaya başaramadığım sırada Oscar yanıma geldi ve elimden tuttu. Tarağı eline alıp yatağın üstüne bıraktıktan sonra beni kendine çevirdi.

Yaşlar yanaklarımdan akarken, “İyi misin?” diye sorduğunda gülümsedim.

Sertçe yutkunup sesimi bulmaya çalıştıktan sonra, “Bana doğruyu söyle,” diye fısıldadım. Oscar başını güven verircesine salladığında, “Biliyor muydun?” diye sordum.

“Hayır. Bana bunu yapacağını söylememiştin.”

Abim konuşurken gözlerini benden kaçırdığında elimi onun elinden çektim ve yatağın üstüne bıraktığı tarağı çantama yerleştirdim. Acımı üzüntüye çevirmek yerine öfkeme odaklandım.

Suçlayıcı bir ses tonuyla, “Bir şey yapacağını biliyordun,” dedim.

Oscar, “Aaron’la öpüşürken aklından ne geçiyordu?” diye sorduğunda artık gözümden yaşlar akıyordu. Kollarımı yanaklarıma götürüp tüm ıslaklığı temizledikten sonra ona gülümsedim.

Ben cevap vermediğimde Oscar, dirseğinden tuttu. “Aaron’ı seçmediğini, kendi yoluna bakacağını söylerken neden böyle bir şey yaptın?” derken yaşananlara benim kadar şaşırmıştı.

Tüm eşyalarımı çantama koyduğumdan emin olmak için arkamı dönerken kolumu onun elinden kurtardım. Raflarda göz gezdirirken aklıma gelen bir fikirle, “Benden intikam alacağını biliyordun,” diye fısıldadım.

“Bana gördüklerini anlattığında o kadar öfkeliydi ki...” derken ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Aaron’la kavga edeceğini falan düşünmüştüm ama bu değildi.”

Raflarda bana ait bir şey kalmadığını gördüğümde Oscar’a doğru döndüm. “Sorun değil.” Titreyen ellerimi havaya kaldırıp omuz silktim. “Onu seçmedim ve buradan gidiyorum. Mutlu olmak onun da hakkı.”

Oscar'ın dudakları şaşkınlıkla aralanırken, "Bunu mutlu olmak için değil senden intikam almak için yapıyor," dedi.

"Ben her zaman onun yanında oldum." Derin bir nefes alıp ağlamamak için çabaladım. "Sirius'a giderken bile onun tarafındayım." Sağ elimi yukarı kaldırıp bileğimde duran kırmızı iple oynadım. "Eğer sevdiği kadından intikam almayı seçiyorsa kendisi bilir. William'dan kilometrelerce uzakta olsam bile onun tarafında olmaya devam edeceğim."

Oscar başını sağa sola sallayarak aramızdaki mesafeyi kapattı. İki kolumdan da tutarken, "Hayır, hayır," dedi. "Şu an ona anlayış göstermene ihtiyacı yok. William'ın yanına gidip Adelina'yla evlenemeyeceğini çünkü sana âşık olduğunu söylemene ihtiyacı var. Tam bu noktada arkanı dönüp gidersen bir daha toparlanamazsınız."

"Bazen bir şeyler istediğin gibi olmaz, Oscar." Kollarımı ondan kurtarıp banyodaki eşyalarımı almak için yanından geçtiğimde, "Herkesin kendi yoluna gitmeye hakkı var," diye fısıldadım.

Abim, "Victoria," diye seslendiğinde onu umursamadan banyodan içeri girdim. Bedenim, düşüncelerimden bağımsız bir şekilde hareket ediyordu. Bir yere doğru sürükleniyordum ama yolun sonunun nereye varacağını bilmiyordum.

"Neden onu öptün ki?"

Elimde tuttuğum tokayla bir hışımla banyodan çıkarak, "Bunları ona sordun mu?" diye bağırdım. "Sorunlarını konuşmak yerine intikam almakla uğraşan birine neden Adelina'yla evlendiğini sordun mu?"

Odanın kapısı açıldığında gözlerimi Oscar'dan ayırmadım. İçeri giren kişi, "Victoria," diye fısıldadığında gelenin Adelina olduğunu anladım.

İkisinin de yüzüne bakmadan sakın bir ses tonuyla, “Odanan çıkın,” dedim.

Adelina, “Bunu yapacağını ben de bilmiyordum,” dediğinde yüzümü ona çevirdim. Tebessüm ederek, “Tebrik ederim,” dedim.

Adelina, “Hayır, Victoria,” derken telaşlıydı. “Onunla evlenmeyeceğim.”

Artık hiç kimsenin bu konuda hakkında yorum yapmasını istemiyordum. Bu yüzden, “Mutluluklar dilerim,” diyerek konuyu kapatmaya çalıştım.

Adelina, “Sana öfkeli, Victoria,” diyerek William’ın davranışını açıklamaya çalışırken Oscar, “Onunla konuşmana ihtiyacı var,” diye ekledi.

“Benim de bu lanet saraydan çıkıp gitmeye ihtiyacım var.” Oscar’ın önünden geçip çantamın içini kurcalayarak kendimi oyaladım. “Akşam yola çıkıyoruz.”

Oscar, “Sabah çıkarız diye umuyordum,” dediğinde gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim. Bir gece daha bu sarayda kalmayacağımı benim kadar iyi biliyor ama yine de şansını zorluyordu.

İkisini de ikna etmek için tam karşılıklarına geçip önce Adelina’ya sonra Oscar’a samimi bir ifadeyle baktım. “William onunla yaşamamı istediğinde bir sarayın içinde kalamayacağımı ve onu sevmeme rağmen...” dedikten sonra yutkundum. “Onu sevmeme rağmen kendi yoluma gideceğimi söyledim. Şimdi William’ı kendi hayatına devam ettiği için suçlayamam çünkü ikimiz için çok çabaladı ama ben yolu her defasında yokuşa sürdüm. Daha bunu sindirmesine fırsat vermeden Aaron’la öpüştüm ve bizi gördüğünde artık beni

ıkna edemediğini acı bir şekilde öğrenmiş oldu. İkimizin de kendi yoluna bakması gerekiyor ve hangi yolu seçtiği beni ilgilendirmiyor. Bu yüzden onu suçlamıyorum.”

Adelina’nın dudakları şaşkınlıkla aralanırken, “Onunla evlenmelisin,” diye fısıldadım. Gözümden yaşlar akmaya başladığında konuşmamı hızlıca bitirmeye çalıştım. “Yıllardır William’a âşıksın ve sevdiğin adam sana herkesin içinde evlenme teklifi ediyorsa bunu mutlulukla kabul etmelisin.”

Saçmalıyordum.

Ne söylediğimi ben de bilmiyordum ve midem bulanmaya başlamıştı. Karnımda bir ağrı vardı ve boğazıma doğru bir safranin yükseldiğini fark ettiğimde kusmamak için yutkundum. Odadan çıkmaları için gözlerimdeki yaşlarla gülümse dim ve Oscar’a doğru dönüp, “Akşam yola çıkıyoruz,” diye hatırlattım.

Oscar beni biraz inceledikten sonra başını anlayışla salladı ve Adelina’yı da alıp odadan çıktılar. Kapı kapandığı an koşarak banyoya gittim ve boş kovalardan birinin önünde diz çöküp midemdeki her şeyi çıkarmaya başladım. Bir yandan öğürüyor bir yandan da hıçkırarak ağlıyordum. Kovayı tutmayı bırakıp ellerimi kramplar giren mideme bastırdım. Canım çok yanıyordu ve elimden ağlamak dışında bir şey gelmiyordu.

Aaron adımı seslendiğinde odaya girdiğini duymamıştım bile. Yanımda dizlerinin üstüne çöküp önüme düşen saçlarımı geriye çekti. Ben midemden bir şey çıkmamasına rağmen öğürmeye devam ederken Aaron sırtımı okşadı.

“Sevgilim.”

Öğürmeyi bıraktığımda Aaron küvetin yanındaki küçük havlulardan birini bana doğru uzattı. Bir elimi karnımdan

çekip havluyu elime aldım ama ellerim o kadar çok titriyordu ki ağzımı silmeyi başaramadım. Aaron bunun üzerine havluyu elimden çekip yüzümün her yerini temizlerken ben ellerimi karnıma bastırmaya devam ettim.

Aaron havluyu kovanın içine atıp kovayı önümden alarak tam karşıma geçti. Başımı göğsüne bastırıp bana sıkıca sarıldığında hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Bacaklarımı hissetmeyi bırakıncaya kadar onun göğsünde acımın azalması için bekledim ama fayda etmedi.

Aaron başımı göğsünden ayırıp iki kolumdan da sıkıca tutarak beni ayağa kaldırmaya çalıştı ama bir adım dahi atmayacağımı fark ettiğinde bir kolunu bacaklarımın altından geçirip beni kucağına aldı. Yatağa kadar taşıdıktan sonra yorganın üstüne bırakıp çantamı bir kenara koydu.

Önce belimde duran kemeri sonra ayağımdaki botları çıkardığında utandığım için sırtımı çevirip yüzümü duvara döndüm. Yatağın en kenarına sinip ellerimi yüzüme götürdükten sonra ağlamaya devam ettim. Yatağın diğer tarafı çöktüğünde Aaron'ın yanıma uzandığını anladım.

Kolunu belime dolayıp tek bir hamleyle beni kendine doğru çekti. Vücudumu kendisine doğru çevirirken ellerimi yüzümden ayırdı ve başımı göğsüne yasladı. Eli sırtımda gezerken yüzümü göğsüne gömüp ağlamaya devam ettim.

Bu kutsal görevi layıkıyla yerine getireceğine inandığım Adeline Lee, Vega Krallığı'nın müstakbel kraliçesidir.

William'ın sesi zihnimde tekrar tekrar yankılanırken onun verdiği bu kararın suçlusunun ben olduğuma, William'ın intikam almak için sevdiği insanın canını yakan birisi olmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Eğer ben

Aaron'ı öpmeseydim o da bunu yapmayacaktı. Onun da canı en az benim kadar yanmıştı.

Aaron'ın kollarında acımı dindirmeye çalışırken hıçkırıklarım kesildi. Nefesimi düzene soktuktan sonra Aaron saçlarımı geriye çekip çenemi tutarak başımı yukarıya kaldırmak istedi ama ona izin vermedim. O ne olursa olsun beni korumaya çalışıp dimdik dururken ben her fırsatta yıkıldığım için kendimden utanıyordum.

Aaron, "Victoria," diye fısıldadığında konuşacak gücüm olmadığı için mırıldandım. "Sevgilim," dediğinde sesi çok üzgün çıktığı için merakla başımı kaldırdım.

Göz göze geldiğimizde öfkeden kızaran balrengi gözleri, yaramı sarmak için heyecanla bekliyordu. Ona yanımda olduğu her an için teşekkür etmek üzereyken dudağının kenarındaki yara izini görmemle aklım dağıldı.

"Sana ne oldu?" Dirseğimin üstünde doğrulup sol elimi dudağına doğru uzattım. Kızgın bir ses tonuyla, "William'la kavga ettin," diye fısıldadım.

Aaron, "Yemin ederim önce o vursun diye bekledim," derken kaşlarını yukarı kaldırdı.

Aaron'ın yüzüne düşen saçları elimle iterken, "Sana vurması için neler söylediğini tahmin edebiliyorum," diyerek onu suçladım. Gözlerimi devirdikten sonra başımı tekrar göğsüne koydum.

Küstüğümü fark eden Aaron, "Ben daha onun yanına varmadan önce bile William, bu anı yaşayacağımızı biliyordu," diye kendini açıklamaya çalıştı. "Verdiği kararın sonuçlarından haberdardı."

Ben sessiz kaldığımda Aaron saçlarımı okşamaya başladı. Bir süre ikimiz de konuşmayınca canı sıkılmış gibi elini

çeneme koyup başımı kaldırdı. Alnıma minik bir öpücük bıraktıktan sonra, “Sen de söylediğini duyduktan sonra William’ın yüzüne yumruk atmak istediğini inkâr edemezsin,” dedi.

Aaron, bu konuda haklıydı. William’ın ağzından çıkanları işittikten sonra onu öldürmek istemiştim. Canının benim kadar yandığını görmek için yumruklarımı yüzüne geçirmekten çekinmezdim ama odaya geldiğimden beri kendimi suçlayıp durduğum için sadece ağlıyordum.

Beyaz dişlerini göstererek gülümseyen Aaron, “Senin yerine ben yumruk attım diye kıızıyorsun,” dediğinde istemeden de olsa tebessüm ettim. Aaron güldüğümü görünce beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

Endişemi belli etmemeye çalışan sakin bir ses tonuyla, “O iyi mi?” diye fısıldadığımda Aaron kulağıma doğru, “Çenesine, başındaki taca yakışacağını düşündüğüm bir morluk bıraktım,” dedi.

Neredeyse Aaron’ın kollarında uyuyakalırken, “Eğer seni öptüğümü görmeseydi bunlar olmayacaktı,” diyerek William’ı savundum.

Aaron şaşkınlıkla, “Victoria,” diye fısıldadı. Göz göze gelmek için biraz geri çekilirken elini yanağıma koydu. “Sakın yaşadığımız o andan pişmanlık duyuyormuşsun gibi bahsetme. Ben o an hayatımın en güzel öpücüğünü aldım ve bundan beri dünyanın en mutlu adamıyım.”

Kapanan gözkapaklarımı zorlukla ayırıp, “Ama...” dediğimde Aaron başparmağını dudaklarıma bastırıp beni susturdu.

“Eğer ben senin başka bir adamla öpüştüğünü görseydim bu senden vazgeçmek için bir sebep olmazdı.”

Aaron'ın daha önce William'la öpüştüğümü gördüğü an aklıma geldiğinde kaşlarımı çattım. "Sen benden hiçbir zaman vazgeçmiyorsun ki," dediğimde Aaron gülümsedi.

"En başından beri anlamanı beklediğim şey de zaten bu."

Yanağımda bir öpücük hissettiğimde uykumdan uyan-
dım. Kendi etrafımda dönüp bacaklarımı gererken gözlerimi
araladım ama gözlerim ağlamaktan şiştiği için karşımdaki ki-
şiyi tam olarak göremedim.

"Yola çıkmanız gerekiyor, sevgilim."

Aaron'ın yumuşak ses tonu bana özellikle hassas davrandı-
ğını belli ederken bunun sebebi aklıma geldiği an yıkıldım. Bir
gün William'ın, Adelina'yla evlenmek istediğini tüm halkın
önünde söylediğini unutabilecek miydim, merak ediyordum.

Artık uyanmıştım.

Yataktan kalkmak için doğrulduğum sırada Aaron, "Herkes
hazırlandı. Sarayın önünde atlarla beraber seni bekliyorlar,"
dedi. Vücudumu baştan aşağıya süzdükten sonra, "Yola çık-
cak durumda değilsen bir gece daha kalabiliriz," diye ekledi.

Ayağa kalkmayı başardığımda Aaron'a ters bir bakış attım
ve banyoya geçtim. İhtiyaçlarımı giderip saçlarımı düzelttim.
Odaya geri döndüğümde Aaron çantamı kapının önüne çı-
karmakla meşguldü.

Botlarımı hızlıca giydikten sonra belime kemerimi geçir-
dim ve bıçaklarımın hepsini kontrol ettim. Odanın içinde
son kez göz gezdirdikten sonra kapının yanında beni bekle-
yen Aaron'ın peşinden gittim.

Koridorda ilerlerken Aaron, "Oscar ve Rose seni aşağıda
bekliyor," dedi.

Ben şaşkınlıkla, “Rose da mı geliyor?” diye sorduğumda Aaron başını salladı. Oscar, kardeşini annesinin yanına götürmek konusunda çok kararsız kaldığı için yalnız gideceğimizi düşünmüştüm.

“Bana fikrimi sorduğunda Rose’un annesini görmesinin en büyük hakkı olduğunu söyledim.”

Ben de Rose’un bizimle gelmesi taraftarıydım. Oscar’ın uzun süredir görmediği annesi hakkında tedirginlikleri olsa da Rose’u her tür duygusal zarardan korumak için Aaron ve ben onların yanında olacaktık.

Koridorun sonuna gelip merdivenlerden indikten sonra saraydan çıktık. Bahçeye adım attığım ilk andan itibaren derin nefesler alıp temiz havayı olabildiğince içime çektim. Saatler önce buraya gelmiş olsaydım şu an çok daha iyi gözükebilirdim.

Rose, “Victoria,” diye çığlık atıp yanıma doğru koşarken bakışlarımı arkadaşlarıma çevirdim. Yere eğilip Rose’u kucağıma alırken gözünde yaşlar görmek beni telaşlandırdı.

Rose başını boynuma gömerek ağladığında, “Ne oldu, güzelim?” diye fısıldadım. Oscar ve Aaron atların son kontrollerini yaparken Adelina tebessüm ediyordu. William hariç tüm arkadaşlarım bahçedeki havuzun etrafına dizilmiş sohbet ediyordu.

Arkadaşlarımın yanlarına doğru giderken Oscar bize doğru gözlerini devirdi. Rose başını boynumdan çekip ağlamaya devam ederken elini abisine doğru uzatıp, “Elbisemi giyme-me izin vermedi,” dedi.

Rose başını tekrar boynuma koyduğunda yüzümde bir tebessüm belirdi. Üstündeki kıyafetleri o an dikkatimi çekti

ve sıradan bir pantolon ve gömlek giydiğini gördüm. Oscar'a doğru sahte bir kızgınlıkla, "Neden elbisesini giymesine izin vermiyorsun?" diye sordum.

Atların yanına geldiğimde Oscar, "Saraya döndüğünde giyebilir ama atın üstünde bir etekle yolculuk yapmayı o da istemez," dedi.

"İstiyorum!"

Rose kulağımın dibinde çığlık attığında yüzümü buruşturdum. Ağlama sesi ıssız bahçede yankı yaparken Adelina bize doğru yaklaşıp, "Eğer senin için çiçeklerle dolu pembe bir elbise diktireceğime söz verirsem ağlamaktan vazgeçer misin?" diye sordu.

Rose başını hızla kaldırıp Adelina'ya bakarak, "Çiçekleri ne renk olacak?" diye sorunca Zoey, Gale, Simon ve Claire kahkaha attı.

Adelina, "Her renkten yapabiliriz," dediğinde Rose heyecanla başını salladı. Ben bir elimle Rose'un yüzündeki yaşları temizlemeye çalıştığımda Adelina bir mendil uzattı ve ben de o mendille Rose'un burnunu sildim.

Oscar, kollarını göğsünde birleştirmiş Aaron'a doğru eğilerek, "Ortalığı yıkacağını bilseydim o elbiseye asla dokunmazdım," dediğinde Aaron gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

Rose ona güldükleri için arkadaşlarımı azarlarken Simon, "Özür dileriz," demesine rağmen Rose omuzlarını silkerek küsmeye devam etti.

Arkadaşlarımın gözlerinde savaştan önce ve savaş sırasında gördüğüm endişeden eser yoktu. Yüzlerindeki rahatlama kolaylıkla okunabiliyordu. Yıllardır endişeleri olmadan gü-lüp eğlenmeye hasret yaşamışlardı. Tam kavuşmuşken bunu

ellerinden almak isteyen halka izin veremezdik. Sirius'a giderek bu ülkede herkesin yaşama hakkı olduğunu insanlara öğretip onlara yardım eli uzatmalıydık.

Oscar, "Bu kadar yeter. Gitme vakti geldi," diyerek kollarını Rose'a uzattığında küçük kız, "Ben seninle gelmeyeceğim," dedi.

Oscar tek kaşını kaldırırken Rose, "Abiler, kız kardeşlerini ağlatmazlar," diyerek abisine ders vermeye çalıştı. Kollarını Oscar'ın yanındaki Aaron'a uzattığında Oscar tanrılardan sabır dilercesine ellerini yüzüne götürüp derin bir nefes aldı. Aaron, Rose'u kucağına aldıktan sonra kendi atma yerleşmeye başladığında ben sırayla arkadaşlarıma sarılıp onlara veda ettim.

"Bu duygusal vedalaşmanın sebebini anlamadım," dediğimde Zoey bana şefkatle baktı. William'la aramda geçenler yüzünden bana üzüldüklerini fark ettiğimde midem kasıldı. Her zaman yanımda duracak arkadaşlara sahip olduğum için şanslı hissetmem gerekirken utançla bakışlarımı kaçırdım.

Oscar'ın benim için hazırladığını düşündüğüm atın yanına doğru giderken arkadaşlarıma, "Zaten üç dört gün sonra Sirius'ta görüşeceğiz," dedim. Eyere yerleşip gitmeye hazır olduğumda arkadaşlarım bana el salladı.

Bir an bizi izleyen bir çift göz hissettiğimde başımı yukarı kaldırdım. Sarayın ilk katındaki bir camın kenarında William'ı gördüğümde yeşil gözlerine bakmak canımı yaktı. Bakışlarımı ondan ayırmadan arkadaşlarıma, "Görüşürüz," dedikten sonra atımı çevirdim ve hızla sarayın bahçesinden çıktım.

Bir süre sonra atımı yavaşlattım ve Aaron'ın atıyla öne geçmesine izin verdim. Çocukları kurtarmak için gittiğimiz

kasabayı daha öncesinde ona tarif ettiğim için yolu biliyordu. Aaron, Rose'u sıkıca tutarken hızını biraz artırdı ve Oscar'la benim atım geride kaldı.

Oscar, "Annesinin atını sana vermemi istedi," dediğinde bakışlarımı abime çevirdim. Benimle konuşmak için Aaron'la anlaşma yaptığını ve o yüzden Aaron'ın Rose'la önden gittiklerini fark etmiştim ama Oscar'ın konuya bu kadar hızlı girmesini beklemiyordum.

Ben cevap vermediğimde Oscar, "Atı istemeyeceğini söyledim," dedi. Üstünde olduğum siyah atın yelesini okşarken William'ın annesinin atını ısrarla bana vermek isteme sebebini düşünmeye başladım.

Bana anne ve babasının atları olan Ayris ve Elis'i ilk gösterdiğinde onlara âşık olmuşum. Hayatımda gördüğüm en safkan ve en güzel hayvanlardı. Annesinin atı olan Ayris'i bana hediye etmek istediğinde hediyesini kabul etmeye çekinmememe rağmen onu kırmamıştım.

Yaşadığımız onca şeyden sonra Ayris'im tekrar tekrar bana dönmesi ve William'ın bu hediyeği geri almama mücadelesi beni şaşırtsa da abim doğru kararı vermişti. Ayris'i alıp Menkar Adaları'na götürmem yanlış olurdu. O atın evi her zaman Vega Krallığı'ydı ve kendi topraklarında kalmalıydı.

Benim adıma karar verdiği için endişelenen Oscar'a, "Doğru olanı yapmışsın," diyerek içini rahatlattım. Abim yorgunluktan bükülen sırtını dikleştirirken, "Bileğime taktığı kırmızı ip bile fazla geliyor," diye itiraf ettim.

Oscar bileğime bakarken, "William mı taktı onu?" diye sordu.

Gözlerim dolarken, "Bu sabah erken saatlerde ben uyurken odama gelip bileğime bağlamış," diye fısıldadım.

Oscar sert bir sesle, “Her şeyi önceden planlamış,” dediğinde gülümsedim ve dudaklarımın arasından, “Bana veda etmiş,” kelimeleri döküldü. Beni hayatından çıkarmış ve kendine yeni bir hayat inşa etmek için çalışmalara başlamıştı.

William yaptığı seçimle beni parçalara ayırmıştı ama Oscar da benim kadar kırgın gözüküyordu. Sadece arkadaşı değil kız kardeşi olduğumu da öğrendiği için mi benim adıma bu kadar hassastı, merak ediyordum.

Yüzümde sinsi bir tebessümle, “Bu konuya benden daha çok üzölmüş gibi duruyorsun,” dedim.

Oscar bir dalın altından geçmek için vücudunu öne doğru eğerken bakışlarını benden kaçırdı. Ağacın dalı geride kaldığında yavaşça doğruldu ve, “Sonunuzun Diana ve benim gibi olmasını istemiyordum,” dediğinde duygularım darıma dağın oldu.

Diana ve Oscar’ı düşünmek beni yeterince üzerken Oscar’ın William’la benim ilişkimin sonunu kendilerine benzetmesi yolculuk boyunca sessiz kalmama sebep oldu. Abime söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Ona neden bir sarayda kalmak ve iki adam arasında seçim yapmak istemediğimi anlatmayacaktım. Sadece seçimimle mutlu yaşamının yollarını arayacaktım.

Başka çarem yoktu.

Saatler sonra Oscar’ın annesinin yaşadığı kasabaya geldiğimizde daha önce kaldığımız, Alice’in arkadaşına ait olan eve doğru ilerledik. Kasabaya yaklaştıkça Oscar atının yularını daha da sıkı tutmaya başlamıştı.

Oscar, Birlik’te kaldığı süre boyunca dövüşmeyi ve kendini savunmayı öğrenmişti. Vücudu çok dinçti, elinde

yönetebildiği özel bir güç vardı. Bir savaş olduğunda elinden gelenin en iyisini yapar, karşısına çıkan herkesle savaşırdı ama karşınızda size duygusal darbeler vuracak biri varsa buna hazırlıklı olmak zordu.

Oscar, annesinin onu ve kardeşini kabul etmeyeceği ihtimalini düşünürken kahroluyordu. Ailesi onu saraya bıraktığında mahvolmuştu. Şimdi yüzlerine yeniden bir kapı kaptırılsa nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. Hazırlıksız olduğu gibi normalden daha çok endişeliydi çünkü yanında duyguları hissedebilen minik bir kız çocuğu vardı.

Sonunda eve ulaştığımızda Rose, Aaron'ın kucağında uyuyakalmıştı. Oscar'la hızlıca atlarımızdan indik ve bacaklarımızı esnettik. Oscar, Rose'u kucağına alırken ben ikimizin atını ahırlara doğru götürüp yularlarını tahtaya bağladım. Birkaç dakika sonra Aaron da yanıma geldi ve kendi atıyla ilgilendi.

Eşyalarımızı aldıktan sonra sessizlik içinde ahırdan çıkıp eve girdik. Biz gittikten sonra her şeyin aynı kaldığını görmek garip hissettirdi. Hep beraber masanın etrafında yemek yediğimiz anları düşünürken gülümsemeden edemedim.

Aaron, "Ben biraz uyuyacağım," diyerek merdivenleri çıkarken eşyalarımı ona verdim ve arkasından el salladım. Salondaki tekli koltuğa oturduğumda aklımdan geçenleri durdurmak mümkün değildi. Tam karşımdaki koltukta uymaya çalışırken Alice'in gizlice evden çıkıp Oscar'ın annesinin evine neden gittiğini ve içeriye neden gizlice girdiğini düşünmeye başladım.

Alice'in taht odasında annemle kavga ederken Harold Wilson hakkında söyledikleri aklıma geldiğinde dudaklarımı

birbirine bastırdım. Başımı sağa sola sallarken bir adamın üç kadını kendine âşık etmeyi başarıp sonra ortadan kaybolmasının akıl almaz olduğunu düşünüyordum.

En yakın arkadaşı, sevdiği adamı elinden aldığı için yıllarca intikam planı kuran Alice'in aklından geçenleri merak ediyordum. Annemin Harold'la arasında geçenleri, tüm bunlar yaşanırken Oscar'ın annesinin neler yaptığını merak ediyordum.

Aklımda o kadar çok soru vardı ki bu sorular başımın ağrmasına sebep oluyordu. Parmaklarımla şakaklarıma masaj yaparken Harold Wilson'ın babam, Oscar ve Rose'un kardeşim olduğu gerçeğine hâlâ tam anlamıyla alışamadığımı fark ettim. Gerçi, on sekiz yıl sonra öğrendiğiniz bir gerçeğe alışmak ne kadar kolay olabilirdi ki?

Oscar salona girip karşımdaki koltuğa ayaklarını uzatarak oturdu. Kollarını başının arkasında birleştirip düşüncelere daldığında bir şey söylemedim. Bir süre sessizliğe tahammül etsem de dakikalar ilerledikçe onun gerginliği bana da geçmeye başladı. Oscar'ın dikkatinin dağılması için aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

“Yanlış olanı yapmak istedim.”

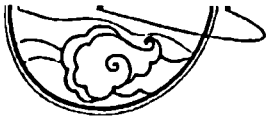
Oscar bahsettiğim şeyi anlamadığı için kaşlarını çatığında, “William'la beraber olmak hep doğru hissettiriyordu ama bir kez olsun yanlış olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak istedim,” diye açıkladım.

Oscar sadece, “Neden?” diye sordu.

“Çünkü doğru olduğunu düşündüğüm şey beni mutlu etmiyordu, kendimi iyi hissetmiyordum. Sadece bir anlığına acılarımı bir kenara bırakmak ve iyi hissetmek istedim.”

Oscar kollarını aşağıya indirip ellerini önünde birleştirirken, “Peki, iyi hissettin mi?” diye sordu. Bir süre Aaron’la öpüştüğüm o an hissettiklerime odaklandım. Midem kasılırken Oscar’a karşı dürüstçe cevap verdim.

“Yanlış hissettirmedi.”

BÖLÜM 11

Kırık bir kalbi hiçbir zaman iyileştiremezsiniz. Sadece onunla yaşamayı öğrenir, bunu da iyileşmek sanırsınız. Sürekli kırılan bir kalbin kırılmaya alışması, bir sonraki kırgınlığı kolayca karşılamasını sağlar ama bazı kırgınlıklar vardır ki onlarla yaşamayı öğrenemez ve acıyı kolaylıkla karşılayamazsınız.

Aileniz özel güçleriniz olduğu için sizden korktuğunda ve iyileşmeniz için bir sarayın kapısında henüz üç yaşındaki bir çocukla sizi yalnız bıraktığında yaşadığınız kalp kırıklığının acısı yıllarca geçmez, onunla yaşamaya bir türlü alışamazsınız.

Oscar uyandığından beri evin içinde dört dönüyor, titreyen ellerini hepimizden gizlemeye çalışıyor ama aynı evin içinde yaşayan sekiz yaşındaki kız kardeşinin onun duygularını hissedebildiğini unutuyordu.

Aaron, Rose ve ben yemek masasında kahvaltı yaparken Oscar devamlı merdivenlerden inip çıkıyor, eşyalarını toplu-

masına rağmen etrafta dolanıyordu. Aaron ve ben birkaç kez sakinleşmesi için onu kibarca uyarmamıza rağmen hiçbir şey değişmemişti.

Rose elindeki kaşığı yulaf lapasının içine bırakırken, “Abimin problemi ne?” diye sordu. Aaron, Rose’un minik bedeninden çıkan sözlerin olgunluğuna gülümserken ben gözlerimi devirdim.

Bir süre sonra Rose’un sabahki neşesinden uzaklaşıp üzül-meye başladığını fark ettiğimde, Oscar’ın duygularını hissettiği için küçük kızın da gerildiğini anladım.

Kâsedâ son bir kaşık lapa kaldığında onu hızla ağzıma attım. Bir yandan ağzımdaki lokmayı çiğnerken diğer yandan kâse ve kaşığı elime alıp yerimden kalktım. Elimdekileri mutfak tezgâhının üstüne bıraktıktan sonra yavaşça Oscar’a doğru ilerledim.

Abimin yüzlerce kez düzelttiği çantayı onun ellerinden alıp yüksek sesle, “Yeter artık!” dediğimde bana şaşkınlıkla baktı.

“Kendini gerdiğin yetmiyormuş gibi bizi de stres topuna çevirdin!” Oscar titreyen ellerini pantolonun cebine sokarken ben çantanın ağzını kapattım. Ona doğru biraz daha yaklaşıp Rose’un duymaması için fısıldayarak, “Duygularını kontrol etmelisin,” dedim.

Oscar yaptığı hatayı fark ederek hemen kendine çekidüzen verdi. Göğsünde hiç geçmeyecek bir endişenin olduğundan emindim ama hareketleri ve mimikleri çok daha iyi gözüküyordu.

Bir an onun çaresiz gözleriyle karşılaşmak beni darmaduman etti ve kolundan tutup onu kendime çektim. Ben abime sıkıca sarılırken o ilk an şaşırdı ama sonra kollarını bana dolayarak karşılık verdi.

Kulağına doğru, “Sizi çok özlediğine eminim,” dediğinde Oscar sessiz kaldı. Hayatım boyunca bana sevgisini hissettirmeyen ve benden uzak duran annem bile son gün yanıma gelip bana sevgisini göstermişti. Eminim Oscar’ın annesi de çocuklarını gördüğünde çok mutlu olacaktı.

Oscar’a sarılmayı bıraktığımda Rose koşarak yanıma geldi ve kollarını abisine uzattı. Oscar onu kucağına aldığı anda Rose kollarını abisinin boynuna sıkıca doladı.

Rose, “Özür dilerim,” dediğinde Oscar şaşırıldı.

“Neden özür diliyorsun?”

Rose utangaç bir ses tonuyla, “Bir elbise için sana küsmeliydim,” dediğinde gülümsedim. Oscar’ın davranışlarının dün akşam yolculuk öncesinde yaşanan olaydan dolayı olduğunu sanıyordu. Ben Rose’un saf kalbinden öpmek isterken Oscar durumu kendi lehine kullanarak, “Abilere küsülmez,” dedi. Rose ona daha çok sarıldığında Oscar’a şaşkınlıkla baktım. Oscar tek omzunu umursamaz bir şekilde havaya kaldırıırken ona gözlerimi devirerek arkamı döndüm.

Aaron’ı mutfaktaki kaseleri ve çatalları yıkarken görünce çantalarımızı almak için odalara çıktım. İkimizin çantasıyla birlikte aşağıya indiğimde Aaron’ın da işi bitmişti. Ben, “Artık gidebilir miyiz?” diye sorduğumda Oscar ve Rose çoktan hazır bir şekilde bizi bekliyorlardı.

Hepimiz eşyalarımızı hazırlayıp çantaları salondaki tekli koltuğun yanına koymuştuk. Aaron atları besledikten sonra onları da hazır hale getirmişti ama Oscar’ın annesinin evine giderken eşyalarımızı yanıma almayacaktık. Annesinin vereceği tepkiye göre hareket edecektik.

Alice’in arkadaşından kalan evi arkamızda bırakarak yolda ilerlerken kasabanın içinde birkaç kişi bizi gördü.

Kıyafetlerimizi fark ettiklerinde bizim kim olduğumuzu anladılar. Bazıları korkarak evlerine girerken bazıları duvarların kenarlarına sinerek bizleri merakla incelediler.

Aaron insanların bakışlarından rahatsız olunca Oscar'ın elinden tutan Rose'u kucığına aldı ve minik kızın bedenini pelerinin altına sakladı. Rose yürümek istediği hakkında söylense de Aaron onu ikna etmeyi başardı.

Oscar'a doğru, "Annenin adını hiçbir zaman söylemedin," diye fısıldadığımda tebessüm etti.

"Emily." Sanki annesinin adını hatırlamak ona da iyi gelmiş gibi, "Emily Wilson," dedi.

Annesinin yüzü gözlerimin önüne gelirken, "Ona yakışan bir isim," dedim.

Alice'le geçtiğimiz sokakları hatırlamaya çalışarak önden ilerledim. Yanından geçtiğimiz insanların bakışlarını görmezden gelerek sokakları arkamda bıraktım. Karanlıkta görmüş olmama rağmen önünde nöbet tuttuğum için her detayını hatırladığım evin önüne yaklaştığımızda hemen arkamdan gelen Oscar'ın elinden tuttum.

Evin önüne ulaştığımızda kapının üzerindeki zili hemen tanıdım. Oscar, "Emin misin?" diye sorarken ben doğru yerde olduğumuzu biliyordum. Abimi başımla onayladıktan sonra Alice'in beklememi söylediği çitlerin oraya geçtim.

Aaron solumda, kapıya daha yakın yerde duruyordu. Oscar bir cesaretle kapıyı açıp bahçeye geçti ama ilerlemedi. Evi inceledikten sonra başını bize doğru çevirdi. Aaron onu desteklercesine başını salladığında ben de tebessüm ettim.

Rose, "Nereye geldik?" diye sorduğunda hiç kimse cevap vermedi.

Abim eve doğru birkaç adım atmıştı ki evin kapısı açıldı ve Oscar'ın annesi dışarı çıktı. Evin önünde bize şüpheyle bakan kadının, Oscar'ın annesi olduğundan çok emindim çünkü birbirlerine çok benziyorlardı.

Adının Emily olduğunu öğrendiğim kadın, elinde tuttuğu kovayı kapının önüne yavaşça bıraktı. Bir adım öne çıkıp bize doğru yaklaştığında nefesimi tuttum. Hepimiz olacakları beklerken annesinin gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

“Oscar.”

Emily'nin sesinde hem şüphe hem de özlem vardı. Sanki gördüklerine inanamıyormuş gibiydi. Kadının bakışları çitin arkasında duran bizlere döndüğünde Aaron'ı es geçip bana baktı. Beni tanıdığını anladığım sırada gözleri tekrar Oscar'a döndü.

Oscar, “Anne,” diye fısıldadığında annesi bahçeyi koşarak aştı. Kollarını Oscar'a dolayıp ona sıkıca sarılırken hıçkırarak ağlıyordu. Onları izlerken ben de gözlerimden akan yaşlara hâkim olamadım.

Oscar annesini kucaklarken ikisi de dizlerinin üstüne çökerek yere oturdular. Emily bir an geri çekilip ellerini Oscar'ın yüzünde ve saçlarında telaşlı bir şekilde gezdirdi.

“Oscar.”

Emily, oğlunun yanaklarından öptükten sonra ona tekrar sarıldı. Oscar'ı en son Diana'yı kaybettiğinde bu kadar çok ağlarken görmüştüm. İkisinin hıçkırıkları sokakta yankılanırken sessizce beklemek dışında yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Rose başını Aaron'ın omzundan kaldırıp bakışlarını bahçeye çevirdiğinde ona engel olmadık. Oscar'la annesinin çimlerin üstünde birbirlerine sarılarak ağladığını gördüğünde her şeyi çoktan anladığını biliyordum.

Rose, “Anne,” diye fısıldadığında Emily bakışlarını tereddütle yukarı çevirdi. Etrafına doğru bakındı ama sesin nereden geldiğini bulamadı. Aaron, Rose’un etrafına sarılı pelerini açtığında Rose’un minik bedeni ortaya çıktı.

Emily, Rose’u gördükten sonra şaşkınlıkla Oscar’a baktı. Kızını en son üç yaşındayken görmüştü ve Rose her geçen gün daha da büyüyordu. Oscar’ı kolayca tanımasına rağmen Rose’u tanıması zordu.

Rose, Aaron’ın kucağından inmeye çalıştığında Aaron bahçeye geçmesine izin verdi. Rose çimlerin üstünde oturan annesine doğru koşarken Emily kollarını açıp onu karşıladı. İkisi birbirine sıkıca sarılırken Oscar elleriyle yüzünü gizleyerek ağlamaya devam etti.

Aaron beni kendine doğru çekip başımı göğsüne yasladı. Bir kolunu bana dolarken çenesini başıma koydu ve saçlarımı okşadı. Ben onun göğsünde ağlarken o sadece bana destek oldu.

Emily, Rose’un kahverengi saçlarına doğru, “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Özür dilerim, bebeğim,” derken sesi çok çaresiz çıkıyordu.

Rose’un saçlarından, boynundan ve yüzünden öperken hiç durmadan özür diliyordu. Hıçkırıkları arasından, “Her gün saraya gittim,” dedi. “Oradan ayrılmadım, kapısında uyudum.”

Emily, kızının kokusunu içine çekerken, “Özür dilerim,” dedi. “Sizi onlara verdiğim için özür dilerim.”

Oscar annesine yaklaşıp kollarını Emily’e doladı. Üçü birbirine sarılırken gözlerimi Rose’dan ayırmıyordum. Ben her an ona bir şey olacak endişesiyle orada beklerken Emily,

yıllardır çocuklarını aradığını anlatıyor bir yandan da özürler diliyordu.

Aaron, “Daha fazla dayanamaz,” diye fısıldarken bana sarılmayı bıraktı. Çitlerin yanından geçip bahçeye doğru ilerlediğinde Rose, annesinin kucağında bayıldı. Emily korkuyla bize bakıp, “Ne oldu?” dediğinde Aaron çoktan yanlarına gitmişti.

Aaron, Rose’u kendine çekmek istediğinde Emily, “Hayır,” dedi. Kızına daha sıkı sarılıp onu bırakmak istemedi. Oscar ellerini annesinin ellerine geçirip Rose’u bırakması için, “Anne, lütfen,” dedi.

Annesi telaşla, “Kızım, iyi misin?” derken Rose’un yüzünü inceliyordu. Oscar, “Anne onu Aaron’a ver,” derken annesinin kollarını kardeşinden ayırdı. Aaron, Rose’u kucağına aldıktan sonra eve doğru ilerledi.

Oscar, “İçeri girebilir miyiz?” diyerek annesinden izin aldığı anda göğsümün ortasındaki sızı derinleşti. Emily gözyaşları yüzünden konuşamadığından sadece başını sallamakla yetinmişti.

Oscar annesinin kolundan tutup onu yerden kaldırdı. Birbirlerine sarılarak Aaron’ın peşinden eve doğru girdiklerinde ben de onları takip ettim. Kapıdan içeri girmeden önce son kez arkama baktım ve sokakta bizi izleyen bir grup insan olduğunu gördüm.

Evin kapısı büyük bir salona açılıyordu. Salonda iki tane üçlü koltuk vardı. Aaron koltuklardan birine Rose’u yatırıp kardeşimin saçlarını yüzünden çekti. Tam karşılarındaki üçlü koltuğa Oscar ve Emily oturdular. Emily, oğluna sıkıca sarılıp ağlamaya devam ederken ben evi inceledim.

Koltuk takımının tam ortasında geniş bir sehpa, hemen yanındaki duvarda ise bir şömine vardı. Emily'nin tek katlı evi beklediğimden daha büyüktü. Koltukların arkasında dört kişilik bir yemek masası ve masanın arkasında açık bir mutfak vardı. Evin sağ tarafında üç farklı oda olduğunu gösteren üç kapı yan yana sıralanmıştı.

Mutfak tezgâhının yanında duran minik mendilleri gördüğümde yavaşça oraya doğru ilerledim. Yüzümden akan yaşları ve burnumu temizledim. Kendime geldiğimden emin olduktan sonra birkaç tane daha mendil aldım. Oscar'ın yanına yaklaşıp iki mendil uzattığımda Oscar ve annesi mendilleri aldılar. Kalanları ortadaki sehpanın üstüne bıraktıktan sonra şöminenin önünde ellerimi arkamda birleştirerek bir asker gibi dimdik durdum.

Emily, başını Oscar'ın göğsünden kaldırıp yanağından akan yaşları mendille temizledikten sonra Aaron'a doğru te-laşla, "Onun nesi var?" diye sordu.

Aaron dürüstçe, "Rose, duyguları hissedebiliyor," dedi.

Emily elinde tuttuğu mendilin kenarlarını düzeltirken gözleri benimle Oscar'ın üzerinde gezindi. Ben sessiz kalınca Oscar'a dönüp, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Oscar annesinin titreyen elinden tutarken, "Rose ateş gücüne hükmediyor," dedi. Emily'nin gözleri ve dudakları şaşkınlıkla açılırken bir elini ağzına götürüp çılgınlığını bastırdı. Kızı hakkında yeni bilgiler öğrenmesine şaşıracağını tahmin etsem de böylesine büyük bir tepki vermesini beklemiyordum.

"Nasıl yani?"

Oscar açıklamak için konuşacağı sırada bir elimi öne getirdim ve hafifçe yukarı kaldırdım. Parmaklarımın arasından

alevler yükselirken göğsümdeki sızı azaldı. Bir an kendimi eskisinden çok daha iyi hissettiğimde Vega'ya geldiğimden beri gücümü kullanmamak için ne kadar çok çabaladığımı hatırladım. Bunun beni hem fiziksel hem de duygusal anlamda yordugunu fark ettim.

Alevleri geri çektiğimde bakışlarımız Emily ile buluştu. Gözlerinde korkunun en saf halini gördüğümde elimi tekrar arkama yerleştirdim. Emily, "Böyle bir şeyi ilk defa görüyorum," derken kekeleydi.

Oscar, "Victoria, Aaron ve Rose," derken elini bizler üstünde gezdirdi. "Özel güçlü çocuklar arasında çok görülmeyen ateş gücüne sahipler ve bu güce sahip olmak yanında bazı özellikler de getiriyor."

Oscar kardeşine bakarken, "Rose, insanların kalbinin derinliklerinde geçen duyguları hissedebiliyor. Bazen aynı anda çok fazla duyguyu hissettiğinde ya da ağır duygularla boğuştuğunda tüm bunları kaldıramıyor ve bayılıyor," diye açıkladı.

Emily'nin gözlerinden akan yaşlar tekrar hızlandı. Çocuğu bunları yaşadığı için üzüldüğünü anladığım sırada hıçkırıkları arasından, "O çok küçük," demeyi başardı.

O çok küçük...

Ağlamamak için dişlerimi sıkmam ve nefesimi tutmam gerekti çünkü Emily'nin sözleri canımı yakmıştı. Ülkenin dört bir yanında her şeyden habersiz bebeklerin ve küçük çocukların hayatları cahil insanların adaletine kalmıştı. Hepsi ya diri diri yakılarak ya da toprağa gömülerek öldürülüyordu. Onlar sadece çocuktu. *Onlar çok küçüktü...*

Richard Sirius'tan kurtulmuştuk ama toplumun inançlarını değiştirmek yıllarımızı alacaktı. Önyargı, bir anda kesip

kurtulabileceğimiz bir yara değildi. Tüm bedeni ele geçiren bir zehire benzediği için o zehri dışarı akıtıncaya kadar insanları ikna etmemiz gerekiyordu. Önümüzde daha çok yolun olduğunu fark ettiğimde tuttuğum nefesi öfkeyle bıraktım.

Emily'nin beni baştan aşağıya süzdüğünü gördüğümde tek kaşımı kaldırdım. Emily, "Seni daha önce görmüştüm," dedi. "Biriyle beraber gizlice evime girmiş ve kocamın kolyesini çalmıştınız."

"Ben bir şey çalmadım."

Kendimi savunmak için kurduğum cümle o kadar kötü gözüküyordu ki yüzümü buruşturdum. Annesi beni şüpheyle inceleyip suçlayıcı bir şekilde bakarken Oscar, "Victoria, hiçbir şey çalmadı," dedi. "Alice'i takip etmek için peşinden gitmişti. Evine giren ve kolyeyi alan Alice olmalı."

Annesi, "Alice," diye fısıldadığında ben, "Onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Bir kadının Harold'a takıntılı olduğunu duymuştum ama adından emin değilim."

Babam olduğunu yeni öğrendiğim adamın ismini duyduğumda gerildim. Sırtımı dikleştirdiğim sırada Oscar sormaya çekinerek, "Babam," dedi.

Emily tekrar gözyaşlarına boğulduğunda babasının hayatını kaybettiğini anladım.

Oscar çatallaşmış sesiyle, "Nasıl?" diye sorduğunda Emily başını sağa sola sallayıp yüzünü ellerine gömdü. O kadar çok ağlıyordu ki bir an durması için yalvarmak istedim. Sesi odanın içinde yankılanırken acısı sert bir şekilde kalbime çarpıyordu. Ben bile böyle hissederken Rose'un nasıl hissettiğini tahmin edemiyordum.

Oscar, “Anne,” diye fısıldadı. Emily’nin ellerini yüzünden çekerken, “Lütfen,” diye ekledi. “Eğer kendini bırakırsan Rose hiç uyanmayabilir.”

Emily telaşla sırtını dikleştirdi ve kızının iyi olması için her şeyi yapacağından emin olduğum bir ifadeye büründü. Oscar’ın gözlerinin içine bakıp, “İmparatorluğun emriyle infaz edildi,” dediğinde dudaklarımın arasından bir küfür döküldü.

Duygularımı kontrol edemediğim için koltuğun arkasından dolanıp evden dışarı çıktım. Bahçeye geçerken insanların ilgiyle çitlerin kenarında beklediğini gördüm. Onlara doğru yavaş adımlarla ilerleyip, “Bir sorun mu var?” diye sordüğümde benim her bir adıma karşılık geriye doğru gittiler.

Hiç kimse cevap vermediğinde sert bir ses tonuyla, “İşinize dönün,” dedim. “Tabii bir işiniz varsa.”

Herkes korkuyla arkasına bakmadan sokaktan çıkarken bir anne ve çocuğun diğerlerinden daha yavaş ilerlemesi dikkatimi çekti. İkisinin de neredeyse beyaza yakın sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Anne ve çocuğun çevresindeki insanlar azaldığında anne çocuğunun omzuna dokunup bekledi.

Çocuk bir elini havaya kaldırdığında kaşlarımı çatarak tetikte bekledim. Rose ile aynı boyda gözüken çocuğun bana zarar vermek istemeyeceğini düşündüğüm sırada çocuk gözlerini ayaklarına çevirdi. Başımı öne eğip çimleri ezen botlarıma bakarken etrafımdaki çimlerin hızla uzadığını gördüm.

Onun da bizim gibi özel gücü vardı ve toprağa hükmediyordu.

Yüzümde bir gülümsemeyle anne ve çocuğa baktığımda annenin gözlerindeki endişe silindi. Elimi onlara doğru

uzatıp parmaklarımın ucundan minik alevler çıkardığımda çocuğun dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Benden yardım istediklerini hissettiğim için Diana'nın bana hediye ettiği gücü kullanarak havayı büktüm ve fısıldama rağmen sesimin onların kulaklarına ulaştığından emin oldum.

Güven verircesine, "Hamal bölgesine gidin ve Hamal Birliği'ne katılın. Orada güvendesiniz," dedim.

Aramızda mesafe olmasına rağmen hemen yanlarından sesimi duymak ikisini de şaşırtırken anne başını minnetle salladı. Dudaklarını hareket ettirip teşekkür ederken çocuğunun elinden sıkıca tuttu ve sokağı terk etti.

Bahçede yalnız kaldığımda evin önüne yürüdüm ve kapının hemen yanındaki yere oturdum. Dizlerimi kendime doğru çekip kollarımı bacaklarıma doladım ve çenemi dizlerime koydum.

Bu ülkedeki her bir çocuğu nasıl kurtaracağımıza ve tüm inanç sistemini nasıl değiştireceğimize dair düşüncelere daldıktan bir süre sonra arkamdaki kapı açıldı. Oscar'ın annesi Emily dışarı çıkıp yanıma otururken sessizce onu izledim.

Ayaklarını çimlerin üstüne doğru uzatan Emily, avuçları arasındaki gözyaşlarıyla ıslanan mendille oynarken, "Demek Harold'ın kızısın," dedi.

"Annem öyle olduğunu söyledi."

Gerçekleri ne yazık ki tam anlamıyla hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Annem ve Alice, Harold'ın kızı olduğum konusunda net bir şekilde konuşsa ve Richard onların söylemini desteklese de hiç kimseye tam anlamıyla güvenmemem gerektiğini biliyordum.

Emily kısık sesle, “Harold infaz edilmeden önce bana itiraf etti,” dediğinde başımı dizlerimden kaldırıp sırtımı dikleştirdim. “Eskiden Vega Krallığı’na çalışmak için sık sık giderdi. Orada çapkınlıklar yaptığını duymuştum ama bir kızının olabileceği aklımın ucundan geçmezdi,” diye ekledi.

“Nasıl öğrendin?”

Emily samimi bir ifadeyle gözlerimin içine bakarken, “Askerler onu yaka paça götürürken Victoria adında bir kızı olduğunu söyledi,” dedi. “O gün ilk defa askerlerle beraber Richard Sirius’u da gördüm. At arabasının içinden gizlice bizi izliyordu. Victoria ismini duyduğunda imparatorun verdiği tepkiden korkmuştum.”

Ben, “Artık imparator değil,” dediğimde gereğinden fazla sinirli söylediğimi fark ederek utançla bakışlarımı kaçırdım. Emily anlayışla elini elime uzattı ve sıkıca sardı. “Hiçbir zaman Harold’ın beni aldattığını hissetmedim. Harold bana itiraf ettiğinde bile asla inanmadım ta ki az önce Oscar anlatana kadar. O her zaman çocuklarını sevdi ve onlara sahip çıkan biri oldu.”

Emily’nin iyi bir insan olduğunu bakışlarındaki nahiflikten anlasam bile elimi ondan çektim. “Neden onları saraya bıraktın?” diye sorduğumda Emily ağlamaya başladı ve hemen sorduğum sorudan pişman oldum.

Gözyaşları içinde, “Yaşadığımız kasabada özel güçleri olan bir çocuk görmemiştik. Hatta bunu bir efsaneden ibaret sanıyorduk. Oscar’ın yapabildiklerini fark ettiğimizde çok korktuk,” dedi.

Emily sözlerine, “Harold, sarayın çocukları iyileştirmek için yanlarına aldığını anlatmıştı. Krallığa yaptığı ziyaretler

sırasında Vega Sarayı'nda çocuklara yardım ettiklerini kendisi görmüş,” diye devam etti. “Çocukları imparatorluğa götürdükten çok sonra hiçbir şeyin Vega Krallığı'ndaki gibi olmadığını öğrendik ama her şey için geç kalmıştık.”

Emily Wilson, çocuklarını kurtarmak için amansız bir çaba veren bir anneydi. Özel güçlerin lanetli olduğunu söyleyen toplumun arasında, çocuklara yer bulabilmek adına yapması gerektiğine inandığı şeyi yapmıştı. Akan her bir yaştan ve gözlerindeki acıdan pişman olduğunu anlayabiliyordum.

Gerçekten mecbur olduğunu hissetmeyen hiçbir anne ilk göz ağrını, oğlunu ve üç yaşındaki bebeğini tanımadığı insanların eline, bilmediği yöntemlere bırakmazdı.

Oscar ve Rose'un acı çektiği her an Emily de kahrolmuştu. Sadece ayrılık acısıyla mücadele etmek bile zorken çocuklarının tedavi adı altında yaşadıklarını bizzat görseydi ne durumda olurdu bilemiyordum.

Artık geçmişin bir önemi yoktu. Sadece yaşananları merak ediyorduk ama geçmişe takılıp kalırsak ilerleyemezdik. Bu yüzden, “Artık onlara kavuştun,” dediğimde Emily, “Sayende,” dedi.

Emily kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldığında bunu hiç beklemediğim için şaşırdım. Kollarım iki yanımda hareketsiz dururken Emily, “Eğer sen onları kurtarmasaydın ve bana getirmeseydin onlara kavuşamazdım,” derken omzumda ağlıyordu.

Kollarımı yavaşça kaldırıp Emily'e karşılık verdiğimde daha çok ağlamaya başladı. Defalarca kez teşekkür ettikten sonra, “Sevdiklerini kaybettiğini biliyorum ama bundan sonra her zaman yanınızda olacağım. Kendini sakın yalnız hissetme,” dediğinde gözümünden yaşlar aktı.

Emily geri çekilirken ellerini yanaklarıma koydu ve gözümün altında biriken yaşları başparmağıyla temizlerken, “Benim için Oscar ve Rose’dan bir farkın yok. Sen onların kardeşi, benim de artık kızımsın,” dedi.

Söyledikleri kalbimde eksik kalan bir yeri doldururken bakışlarımı utançla kaçırdım. Öz annemin bana annelik yapmadığı dünyada az önce tanıştığım bir kadının bana kollarını açması ve bu sözleri söylemesi sadece rüyamda görsem inanaabileceğim bir andı.

Emily, “Sen bana Harold’dan bir hediyesin,” diye eklediğinde babama âşık olduğunu gözlerinde gördüm. Babamı o kadar çok seviyordu ki aldatılmasına rağmen beni kabul ediyor, kızı olarak görmeye hazır hissediyordu.

Emily’ye sıkıca sarıldığımda o da kollarını bana doladı ve kurumasını beklediğim yaşlarım akmaya devam etti. Titreyen bedenlerimiz sarsılırken burnumu çektim. Evin kapısının açıldığını duyduğumuzda ikimizde birbirimizden ayrıldık. Ben başımı yere çevirirken Emily gelen kişiye baktı.

Aaron, “Rose uyandı,” dediğinde Emily hızla yerinden kalktı ve kapıdan içeri girdi. Aaron, Emily’nin az önce oturduğu yere yerleştikten sonra kolunu sırtıma dolayıp beni kendine çekti. Başımı göğsüne yaslariken gözyaşlarım durmuştu.

Boğazımdaki düğüme rağmen, “Benden bıktığını biliyorum ama ben de ağlamaktan sıkıldım,” dedim. Aaron’ın göğsü hareket ettiğinde güldüğünü fark ettim.

Ben, “Bana inanmıyorsun ama yemin ederim,” diyerek kendimi savunurken Aaron, “İnan! Hiç umrumda değil, sevgilim,” dedi.

“İstersen hayatının sonuna kadar ağla, istersen sadece gül. Senin yanında olduğum ve tüm duyguları paylaşabildiğimiz sürece hiçbir önemi yok.”

Başımı göğsünden kaldırıp şaşkınlıkla Aaron’a bakarken, “Yani ağlamam sorun değil mi?” diye sordum.

Aaron çenemi tutup gülümseyerek, “Tabii ki ağlamandan nefret ediyorum,” dedi. “Bana sorarsan sadece kahkahanı duymak isterim.”

“Ama?” diyerek cümlesine devam etmesini beklerken Aaron dudaklarını büzerek, “Ama bana sormuyorsun,” diye ekledi.

Yanağımdan akan yaşları hızlıca koluma sildim. Burnumu çektiğimde Aaron gülümsedi ve gözlerimi ona devirerek kirpiklerimde biriken yaşları parmağımla aldım. Gözlerimin korkunç gözüktüğüne emindim ama Quinn’in verdiği damla Alice’in arkadaşının evindeki çantada kalmıştı.

Kararlı bir ses tonuyla, “Artık ağlamayacağım,” dedim. “Bundan sonra ne olursa olsun dik duracağım.”

Aaron, “Seninle beraber her şeyin üstesinden geldik. Sadece son bir yokuş kaldı. Onu da aştığımızda özgürlüğe doğru koşacaksın, sevgilim,” dediğinde sözleri beni rahatlatmıştı.

Yüzümde bir tebessüm oluşurken başımı yukarı kaldırdım ve gökyüzüne baktım. Güneşin tepeye ulaşmasına biraz daha vardı. Aaron’ın elinden tutup ayağa kalkarken, “Hadi, gidelim,” dediğimde Aaron bana eşlik etti.

Neredeyse iki gündür at üstünde yolculuk yapıyorduk ve gece dinlenmemize rağmen bacaklarım çok ağrıyordu. Aaron bu gece de dinlenmemizi söylediğinde kabul etmemiştim.

Bir an önce arkadaşlarımla buluşmak ve Sirius'ta yaşananları görmek istiyordum.

Emily bir gece bile olsa evinde kalmamız için çok ısrar etmişti. Kasabada, ülkede yaşananlardan oldukça uzak olan evinde saklanmayı ve hayatımın sonuna kadar sessizce orada yaşamayı çok isterdim ama tüm ısrarlarına rağmen gitmemiz gerektiğini hepimiz biliyorduk.

Emily'e tekrardan görüşeceğimize dair sözler verdikten sonra hepsiyle vedalaşmıştık. Alice'in evinden eşyalarımızı ve atlarımızı alıp yola koyulmuştuk. Yol üstünde bize nefretle bakan bazı kişilerle karşılaşsak da hiçbir sorun yaşamamıştık. Aaron ve ben sürekli tetikteydik.

Arkadaşlarımızla buluşacağımız kasabaya doğru yaklaşırken bir dalın altından rahatça geçmek için kolumu havaya kaldırdım. Tam o sırada bileğimdeki kırmızı ipi gördüm ve burnum sızladı. Kendime ağlamayacağıma dair söz vermiştim ve iki gündür ağlamayarak bunu başarmıştım. Verdiğim sözü sabote eden kırmızı ipi kıyafetimin altına sıkıştırırken sessiz kaldım.

Atımın huysuzlaştığını hissettiğim sırada bakışlarımı bileğimden çekip atımın yularını sıkıca tuttum. Ormanın sonundaki ağaçların ardında bir çığlık sesi duyduğumda Aaron arkasını dönüp yavaşlamam için işaret verdi. O atını yavaşlatırken ben tamamen durup sesin tam olarak nereden geldiğini anlamaya çalıştım.

Bir kadının çığlığı ormanın içinde yankılandığında tereddüt etmeden harekete geçtim. Aaron'ı arkada bırakırken onun, "Victoria," diye seslendiğini duydum. Atım koşmaya başladığında ormanın içine doğru gelen dumanları gördüm ve burnuma gelen kokudan bir yangının çıktığını anladım.

Dumanların arasından ilerlerken her yerde çığlık atan kadına dair bir iz aradım ama hiç kimseyi göremedim. Gözlerim etrafımı saran dumandan yandığı için yaşarırken biraz daha ilerleyip dumanları arkamda bıraktım.

Açıklığa ulaştığımda gözlerim ve dudaklarım aynı anda şaşkınlıkla açıldı. Elimde tuttuğum yuları sıkarken tırnaklarım avuçlarıma geçti. Gördüklerim karşısında dilim tutulurken tam önümden çocuğuyla beraber ormana doğru koşan kadın, kendime gelmemi sağladı.

Kasabadaki her bir evden alevler yükseliyor, insanlar sokaklardan telaşlı bir şekilde kaçmaya çalışıyordu. Karanlığın içinden gökyüzüne doğru yükselen alevler ve dumanlar, akıllardan çıkmayacak korkunç bir görüntü oluşturuyordu.

Yanımda bekleyen Aaron, “Gidelim,” diye fısıldadığında onu başımla onayladım.

Kararlı bir ifadeyle kasabanın içine, alevlere doğru ilerledim. Yanından geçtiğim birkaç evin alevlerini azaltmaya çalışsam da başarılı olamadım. Diana’nın hediye ettiği gücü kullanarak şiddetle esen rüzgârı sakinleştirdim. Alevler biraz daha durulduğunda telaşla Aaron’a döndüm.

“Sence evde birileri var mıdır?” diye sorduğumda Aaron, “Çıktıklarını umut ediyorum. İçeriden gelen bir ses duymuyorum,” diye cevapladı.

Evin kapısından içeri girmeyi planladığım sırada iki ev ötede tanıdık bir sesin, “Koş!” diye bağırdığını duydum. Bakışlarımı o tarafa çevirdiğimde üst sokaktan geçen uzun kıız saçlı kızı tanıdım.

Ben, “Claire,” diye fısıldadığım sırada genç kızın arkasından koşan kişi Simon’dı.

Aaron, “Onlara yardım etmeliyiz,” dediğinde atımı arkadaşlarımın geçtiği sokağa doğru sürdüm.

Sokağın başına geldiğimde buranın diğer sokaklardan çok daha geniş ve büyük olduğunu fark ettim. Aynı anda yanan dört evin tam ortasında duran arkadaşlarım çevrelerindeki insanlara kaçmalarını söylerken sokak hızla boşaldı.

Simon dizlerinin üstünde yere öyle bir yumruk attı ki toprak ikiye bölündü. Claire, ellerini yarılan toprağın içine koyup yerden su çıkarmaya başladığında şaşkınlıkla Aaron’a döndüm.

Aaron yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, “Yardıma ihtiyaçları yokmuş,” dediği sırada arkadaşlarım bir evi tamamen söndürmeyi başardı.

Sağdaki iki evin arasından Simon’a doğru hızla koşan bir adamı gördüğümde Simon’ı uyarmak için bağırırken bir yandan yanlarına gitmek için harekete geçtim. Adam elindeki bıçağı Simon’ın sırtına geçirmek için kolunu havaya kaldırırken gücümü kullanmaya karar verdim.

Tam adamı alevler içinde bırakmak üzereydim ki hemen yanımdan bir bıçak havada süzülerek geçti ve adamın sırtına saplandı. Simon’la arasında sadece üç adım kalan adam yere yığılırken Simon arkasını döndüğünde önce adamı sonra bizi görerek şaşırdı.

Simon nefes nefese yerden kalkarken, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Etrafıma bakarak, “Neler oluyor?” dediğim sırada Claire diğer üç evin alevlerini söndürmekle meşguldü.

Simon telaşla, “Bugün kasabaya geldiğimizi öğrenen bazı kişiler akşam her yeri yakmaya başladı. Bizi burada istemediklerini ve gitmemiz gerektiğini söyleyerek saldırıp duruyorlar,” dedi.

Aaron, “Ne yapabiliriz?” diye sorduğunda Simon, “Çıkan yangınları biz söndürdükçe diğer taraftan yakmaya devam ediyorlar. Yangını çıkaran kişilerden kurtulmamız gerek,” dedi.

Aaron, “Kolay iş,” dediği sırada atımla Simon’a doğru ilerledim. Bir arkadaşımı daha kaybetmeye hazır olmadığım için gözlerinin içine bakarak, “Dikkatli ol,” dedim ve o sadece iki kelimemle ona anlatmak istediğim her şeyi anladı.

Simon, “Siz de,” derken yarılan toprağın yanından geçerek Claire’in yanına vardım. Bana başıyla selam verdiğinde tebessüm ettim ve alevlerin daha az olduğu bölgeye doğru ilerledim.

Aaron yanıma gelip, “Atlar çok dikkat çekiyor,” dediğinde etrafıma bakındım. Henüz yangın çıkmayan evlerin etrafında boş bir alan ararken Aaron, “Kasabanın sonuna gidelim,” dedi.

Önümde ilerlemeye başladığında onu takip ettim ve evlerin arasından hızla geçerek kasabının sonuna, ormanın sınırına doğru ilerledik. Aaron, atını yavaşlattıktan sonra hâlâ hareket eden atın üstünden atlayıp yere bastı. Etrafında uçan pelerinine ve yaptığı harekete şaşkınlıkla bakarken atımı onun atının yanında durdurup yavaşça yere indim.

Aaron atlarımızı bir ağaca bağlarken ben en yakınımdaya duran evlerin etrafında bir hareketlilik olup olmadığını kontrol ettim. Yangının daha başlamadığı karanlık bölgede evlerden birinde yanan ışığı gördüğümde Aaron’a, “Hadi!” dedim ve oraya doğru koşmaya başladım.

Birkaç evi ardımda bıraktıktan sonra tam ışığı gördüğüm sokağa dönecektim ki birine çarptım. Göğsüme çarpan kol bir an nefesimi keserken benden uzun olan adam geriye çekilerek beni inceledi. Tam arkamda duran Aaron sol kolumdan

tutup beni adamla ikisi arasından kenara çektikten sonra adamın yüzüne yumruk attı. Ben daha tepki veremedim Aaron adamı yere serdiğinde reflekslerinin çok güçlü olduğunu bizzat gördüm.

Yere yığılan adamın arkasında duran iki adam iki farklı sokağa dağıldığında, “Ayrılmak zorundayız,” dedim. Ben soldaki sokağa doğru koşarken Aaron sağdaki sokağa girdi.

Uzun süredir at üstünde olan bacaklarım hareket ettiği için vücudum bu durumdan oldukça memnundu. Hareket ettiğim ve gücümü kullandığım için kendimi daha sağlıklı hissediyordum.

Orta yaşlı olduğunu düşündüğüm adama yaklaştığımda bacağına çelme taktım. Adam toprak zemine yüzüstü düşerken elindeki bıçakları bir kenara attı. Göğsü yere çarptığında acıyla haykırdı.

Adamı öldürmek istemediğim için ne yapacağımı düşünerek hemen yanında bekledim. Belimde duran bıçaklardan birini çıkarıp tetikte beklerken sokağın başından bir ses geldi. Başımı sola çevirdiğimde Aaron’ın bize doğru yürüdüğünü gördüm. Bıçağımı kınına geri takarken Aaron beni bu andan kurtardığı için tanrılara şükrettim.

Yerde yatan adam ellerinden destek alarak ayağa kalkmaya çalıştığında botumla sırtına bastırdım. Bedeninin ağırlığını sadece göğsüyle karşıladığı için nefes almakta zorluk çektiğini duyuyordum. Bu yüzden o da çok fazla mücadele etmedi.

Aaron yanıma geldiğinde, “Bakmak zorunda değilsin,” diye fısıldadı. Adam Aaron’ın cümlesini duyduğunda korkuyla başını bize çevirip, “Lütfen,” diye yalvardı.

Geriye doğru bir adım atıp yerde yatan adamdan uzaklaştıktan sonra kollarımı göğsümde birleştirdim. Aaron elinde

duran küçük bıçağı parmakları arasında hızlıca ve kolaylıkla çevirdiğinde ona hayranlık duydum.

“İzlemek istiyorum.”

Adam zarar görmemek için Aaron’a yalvarıp birkaç kez daha kaçmak için hamle yaptığında Aaron yavaşça yere doğru eğildi. Kollarını bacaklarının üstüne koydu ve gözlerini gözle-rimden ayırmadan bıçağını adamın bacağına sapladı. Adam acıyla haykırırken ikimiz de gözlerimizi kırpmadık ve birbiri-mize bakmaya devam ettik. Aaron bıçağını geri çekip adamın kıyafetinin üstünde temizledikten sonra yerden kalktı.

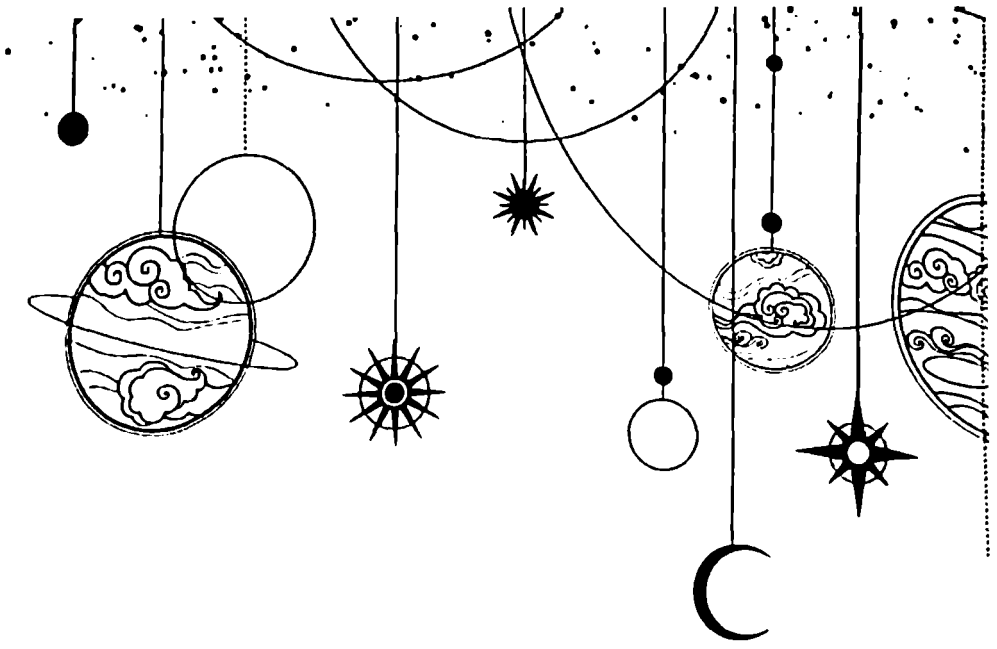
Aramızdaki iki adımlık mesafeyi kapatıp karşıma geçtiğin-de başımı yukarı kaldırıp Aaron’a baktım. Bıçağı kullanma-dığı elini yanağıma doğru götürdü ve parmaklarını tenimde gezdirdi. Gözleri dudaklarımı bulduğunda ve yüzüme doğru eğildiğinde beni öpeceğini anladım.

Burnumun ucuna minik bir öpücük kondurduktan son-ra, “Ayrılmak zorunda değiliz,” diye fısıldadı. Onunla farklı sokaklara girerken söylediğim cümleye gönderme yaptığını anladım.

Gülümseyerek, “Sen beni hiçbir zaman bırakmazsın,” dediğimde başını sağa sola sallayarak, “Hiçbir zaman,” diye fısıldadı.

Elini omzumdan koluma oradan da ellerime doğru gö-türdü ve parmaklarını parmaklarıma doladı. Tam arkasında yatan adam bacağındaki yaraya bastırırken ikimize küfürler ediyordu.

Aaron, “Hadi!” derken yürümeye ve beni de peşinden gö-türmeye başladı. “İsyanı durduralım.”

BÖLÜM 12

1 hafta sonra

Yüzümün hemen yanından bir ok geçtiğinde nefesimi tuttum. Ok, karşımda duran adamın alnına saplandığında kan, okun ucundan çenesine doğru akmaya başladı. Gözleri açık bir şekilde hayatını kaybeden adam yere yığıldı.

Başımı öfkeyle arkaya doğru çevirdiğimde Amy ile göz göze geldim. Elindeki yayı karnına yaslayıp öne doğru eğerken gülümsedi. Sadece on sekiz yaşında olan yeni tanıştığım esmer bir kızın şov yapmak için hayatımı riske atması canımı sıktı.

Bana doğru koşan birinin varlığını hissettiğimde önüme döndüm. Uzun sakalları olan bir adam elindeki bıçağı bana salladığında sola doğru iki adım atıp bıçak darbesinden kaçtım. Sağ elimdeki bıçağı adamın boşluğa savrulan koluna geçirdim. Karnına bir tekme attıktan sonra bedenini yere doğru itirdim.

Adam kalkmak için hamle yaptığında geçen hafta Aaron'dan öğrendiğim taktikle adamın bacağına orta kısmına bıçağımı sapladım. Adam çığlık atarken hiç zaman kaybetmeden etine saplanan bıçağı geri çektim. Bıçağı temizleme zahmetine bile girmeden bir sonraki kişiyi bekledim.

Bir haftadır Sirius bölgesinin farklı farklı kasabalarını, bu ülkeyi William'ın yönetmesini istemeyen kişilerin isyanından kurtarmaya çalışıyorduk. Geçtiğimiz kasabaların çoğunda insanları tehdit ederek isyanı bastırmayı başarmıştık.

Beni bunu yapmaya zorlamışlardı.

William'ın bu ülkeyi tehditle yönetmesini ve Richard Sirius'a benzemesini istemeyenler listesinin en başında ben olsam da insanları durdurmanın başka bir yolunu bulamamıştım. Onlara zarar vermeyi düşünmediğimizi, eğer istersek neler yapabileceğimizi göstermek zorunda kalmıştım.

Kalabalık olmayan bir bölgede yangınları çıkaran kişilere ulaşmaya çalışırken boş bir evin arkasından geçtim. Kasaba meydanından acı dolu sesler yükselirken benim bulunduğum yer sessizdi.

Geçen hafta ilk isyanı bastırdığımızda savaş sırasında bize yardım eden Paul ve Beatrix ile tekrar karşılaşmıştık. Grubumuza onlar da dahil olduğunda yedi kişilik harika bir ekip olmuştuk.

İsyanları bastırırken bize zarar vermeye çalışan kişileri sadece yaralamaya çalışıyor, onları öldürmüyorduk. Hepimiz bu stratejide ilerlerken iki gün sonra başka bir kasabada Paul'un arkadaşları Amy, Becca ve Cedric ekibimize dahil olmuştu. Amy bizim stratejimizin aksine kendisini öldürmeye çalışan herkesin hayatına son vermeyi doğru buluyordu. Bu

konuda ilk günler tartışsak da onu seçiminden geri döndürmeyeceğimi anlamış ve pes etmiştim.

Amy, on sekiz yaşındaydı ve toprağa hükmediyordu. Becca ise sadece on beş yaşındaydı ve havaya hükmediyordu. Onu ilk gördüğümde Amy ile kardeş olduklarını sanmıştım ama sadece arkadaşlardı. İkisinin de esmer bir teni, siyah kısa saçları ve kahverengi gözleri vardı.

Parlak siyahi tene sahip Cedric, on dokuz yaşındaydı ve suya hükmediyordu. Boyu bugüne kadar tanıdığım en uzun adam olan Aaron'dan bile daha uzundu. Yüzüne bakabilmek için başınızı gökyüzüne kadar kaldırmanız gerekiyordu. Bir akşam yanıma hayretler içinde gelen Gale, Cedric'in boyunun iki metreden fazla olduğunu söylemişti.

Amy, Becca ve Cedric gibi onlarca çocuk savaş sırasında bizlere yardım etmişlerdi ama hiçbirinin yüzlerini hatırlamıyordum. İsyanları durdurmaya çalışırken onlarla beraber kamp yaptığımız için artık hepsini yakından tanıma şansını edinmiştim.

Geride bıraktığım dört evin etrafında da hiç kimseyi bulamadığımda zihnim yanlış yerde dolandığımı söylese de hislerim burada birilerinin olduğunu haykırıyordu. Kasaba meydanından gittikçe uzaklaşıp karanlığa doğru ilerlediğimi fark ettiğimde korkuyla arkama baktım.

İçimde bir sıkıntı oluştuğunda Aaron'nın sözünü dinlemediğim ve onun yanından ayrıldığım için pişman oldum. Burası hiç beklemediğim kadar sessizdi ve yanlış olan bir şeyler vardı. Kasaba meydanına dönmeye karar vererek sırtımı yasladığım evin ön tarafına geçmek için sola döndüm.

Aniden karşımda beliren bir adam başıma bir çuval geçirdiğinde karanlığa gömüldüm. Adamdan kurtulmak için bir

elimle karnına yumruk atarken diğer elimle bıçağımı havaya savurdum. Hiçbir şey görememek beni telaşlandırırken arkamdan yaklaşan biri kollarımdan sıkıca tuttu ve elimdeki bıçak yere düştü. İki kolumu sırtımda birleştirdiğinde bağırdım.

“Bırak beni!”

Adamın ellerinden kurtulmak için bedenimi sağa sola hareket ettirirken bir yandan ayağımla bacağına tekmeler attım. Biri botlarımdan tutup ayaklarımı yerden kestirirken bir başkası belimden tuttu ve beni taşımaya başladılar.

Bedenime dokunan altı tane erkek eli olduğunu anladığımda sürekli hareket edip onlardan kurtulmaya çalıştım ama her hareketimde canım daha çok yandı. Beni o kadar sıkı tutuyorlardı ki dokundukları yerlerin morardığından emindim.

Gücüm karnımda birikip dışarı çıkmak için can çekişirken hiç kimseyi öldürmeyeceğime dair kendime verdiğim sözü hatırlamaya çalıştım. Eğer gücümü kullanır ve onları yakarsam kendimi bir daha durduramazdım.

Defalarca kez, “Bırakın beni!” diye haykırmama rağmen havada süzölmeye devam ediyordum. Beni berbat bir pozisyonda zar zor taşıdıklarını hissettiğimde onların da telaşlı olduğunu anladım.

Kollarım çok ağrıdığı için çırpınmayı bıraktım ve bir çuvalın içinde nefes almaya çalışarak beni götürmek istedikleri yere kadar sessiz kaldım. Onlar beni taşımakla uğraşırken ben dinlenerek gücümü toplamaya karar verdim.

Adamlar yürümeyi bıraktığında bir kapının açıldığını duydum. Vücudumu ısıtan sıcak havayı hissettiğimde bir eve geldiğimizi fark ettim. Beni çevirip ayaklarımı yere

bıraktıklarında dik bir şekilde durdum. Biri karnımdan itip beni bir sandalyeye oturturken karşı gelmedim.

El ve ayak bileklerimi oturduğum sandalyeye bağlamaya başladıklarında sessizce bekledim. Hepsini avuçlarımdan çıkacak bir alev topuyla öldürebilecek güce sahiptim. Beni hemen öldürmediklerine göre istedikleri bir şeyler vardı ve amaçlarının ne olduğunu anlayıncaya kadar sakın kalabilirdim.

Tüm kozların benim elimde olduğunu kendime defalarca kez hatırlatıp gerekirse içinde bulunduğumuz evi tamamen ateşler içinde bırakarak buradan çıkabileceğimi düşünüp sakinleştirdim. Korkumu hissetmelerini ve bundan beslenmelerini istemiyordum.

Başıma takılan çuval bir anda çıkarıldığında, gözlerimi ışığa alışması için birkaç kez hızla kırptım. Evde sadece tek bir mum yandığı için çoğunlukla her yer karanlıktı. Başımı yerden kaldırıp karşımda bekleyen üç adama çevirdiğimde karanlığa rağmen yüzlerini kolayca seçebildim.

En solda duran adamın elinde kalın ipler ve az önce başımdan çıkardığı çuval vardı. Neredeyse elli yaşında, kilolu ve sakallı, sıradan bir çiftçiye benziyordu. Onun hemen yanında, ortada duran adamı gördüğümde şaşkınlığımı gizlemek için çok çaba harcadım.

Genç adamın kemikli yüz hatları ve hafif kirli sakalları vardı. Mum ışığında görebildiğim esmer tenine zıt yeşil gözleri dikkat çekiciydi. Aaron'ın yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim genç çocuğun üstüne dar gelen tişörtü sayesinde kaslarını görebiliyordum. Kolları o kadar genişti ki bakışlarım uzun bir süre orada takılı kaldı ve onun sağında duran adama bakmaya tenezzül bile etmedim.

“Victoria Sirius.”

İsmim dudakları arasından döküldüğünde tüylerim diken diken oldu. Tavırlarımdaki donukluğu fark ettiğinde dudagının kenarı yavaşça yukarı kalktı. Sinsi gülümsemesi beni rahatsız ederken yanındaki adamları arkasında bırakarak aramızdaki mesafeyi iki adımda kapattı.

Tam karşıma dikildiğinde yüzünü görebilmek için başımı yukarı kaldırmadım. Beni kaçıran bu tanımadığım genç çocuğa, bana yukarıdan bakma fırsatı vermeyecektim. Altında büyük cepleri olan siyah dar pantolonunu incelerken gözlerim bir an ellerine kaydı. Damarları her an tenini delip dışarı çıkacakmış gibi dururken eklemleri kırmızıydı.

Sağ elini bana doğru uzatırken, “Sakın,” diye fısıldadım. Bana dokunmasını hiçbir şekilde istemiyordum. Eli havada asılı kalırken ona karşı çıkmamdan keyif alıyormuş gibi kırırdadı.

Arkasındaki adamlara doğru, “Dışarıda bekleyin,” diye seslendi. İki adam kapıyı açıp dışarı çıkarken gözlerimle onları takip ettim. Evin içini incelemek ve neden burada olduğumu anlamak için bir ipucu bulmak istiyordum ama tek mum ışığı her yeri yeterince aydınlatmıyordu.

Genç adam bana arkasını dönüp yürürken tahta zemine çarpan botlarının çıkardığı sesi dinledim. Mumun durduğu masanın yanından bir sandalye alıp tam karşıma ters bir şekilde koydu. Sandalyenin sırtına ellerine koyup bacaklarını iki yana açarak oturdu.

Neşeli bir ses tonuyla, “Kaçmayacak mısınız?” derken başıyla kapıyı işaret etti.

Arkamdan bağlı kollarımın izin verdiği kadarıyla sırtımı dikleştirdim. Bu hareketim adamın dikkatini çekti ve

gözleri göğsüme doğru kaydı. Bir an rahatsız olup duruşumu değiştirmeyi düşünsem de ondan çekindiğimi hissetmesini istemiyordum.

Kendimden emin bir şekilde, “Böylesi daha zevkli,” dedikten sonra tebessüm ettim.

Benim davranışlarımdan keyif alırken, “Sanki hep bu anı beklemişsin,” dedi. “Kaçırılmayı.”

“Kelepçelere alışkınım.” Göz kırparak, “Güvenli bölgem,” diye ekledim.

Ukala bir tavırla, “Beni güvenli bölge olarak görmek hoşuma gitti,” dediğinde söylediğimden pişman oldum. Sessiz kaldığımda o da konuşmadı ve bir süre birbirimizi izledik.

Bir anda, “Tahmin ettiğimden daha güzelsin,” dediğinde şaşırdım. Gözleri dudaklarıma kaydığında artık bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissettim. Karnımın altında biriken gücümü harekete geçirmeye karar verdiğim sırada aniden yerinden kalktı.

Sandalyeyi önümden alıp masanın yanına koyduktan sonra ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirdi. Onun bir şey söylemesini beklemeden küçümseyici bir tavırla bedenini baştan aşağıya süzdükten sonra, “Neden buradayım?” diye sordum.

“Sende bana ait olan bir şey var.”

Sorduğum an beni uğraştırmadan cevap vermesine mi yoksa tanımadığım birinin eşyasının bende olmasına mı şaşırsam bilemedim. Onu anlamadığım için kaşlarımı çatarak, “Benden bir şey istiyorsan bunu beni bir sandalyeye bağlamadan da söyleyebilirdin,” dedim.

“O zaman eğlenceli olmazdı.”

Gülmemek için altdudağımı ısırduğımda yeşil gözleri hemen dudaklarıma kaydı. “Eğer istersen lanetini kullanıp iplerden kurtulabilirsin,” dedikten sonra bana meydan okuyarak baktı.

Ben, “Gururunu incitmek istemem,” dediğimde kahkaha attı. Yaşına göre daha olgun olan sesi evin içinde yankılandı.

Yavaşça yanıma yaklaşıp dizlerini kırarak yere eğildiğinde yüzlerimiz aynı hizaya geldi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan ayak bileğimin etrafındaki ipleri çözdü. Kolumdaki ipler için sandalyenin arkasına geçeceğini düşündüğüm sırada bana doğru eğildi ve kollarını etrafıma sarıp arkaya doğru uzattı.

Arkamdaki ipleri çözerken başı neredeyse karnıma değmek üzereydi. Yakınlığı beni rahatsız etmezken başımı öne eğip kulağına doğru, “Kaçırdığın birine bu kadar yakın durmamalısın,” diye fısıldadım.

Kollarını öne doğru getirip kalçalarımın hemen yanından sandalyenin kenarlarını tuttu. Sırtını dikleştirdiğinde yüzlerimiz tekrar aynı hizaya geldi. Nefesini dudaklarımda hissettiğim sırada gülümseyerek, “Ya da durmalısın,” dedim.

Hiç beklemediği anda burnuna kafa attığımda başı geriye savruldu. Alnım acımasına rağmen hiç vakit kaybetmeden ayağa kalktım ve dizimi çenesine geçirdim. Dışlerinden gelen kırılma sesi beni tatmin ederken onu yere düşürmek için ayağımla göğsüne doğru vurdum.

Ayak bileğimden tutup beni kendiyle beraber yere doğru çektiğinde bacaklarım ikiye ayrıldı. Kucağına doğru düşmek üzereyken ayağımlı bıraktı ve belimden tutup beni ters çevirerek üstüme çıktı. Yüzüne yumruk atmak istediğim sırada kollarımdan tutup başımın üstünde sabitledi.

Gökyüzünün Cenneti

Bacakları bacaklarıma dolandığında hareket edemedim. Tüm bedeni üstümdeyken nefes nefese kalmıştım. Ağzından ve burnundan akan kanlar kıyafetime damlaçığında kahkaha attım.

Tek kaşını hayretle kaldırırken, “Seni mutlu edeceğini bilseydim burnumu kendim kırardım, Victoria,” dedi.

Kahkaham kesildiği an, “Eğer hemen üstümden kalkmazsan tek kırılan yerin burnun olmayacak,” diye fısıldadım.

Üstümdeki ağırlığını azaltıp geri çekildiğinde bir bacağını ondan kurtarmayı başardım. Bileklerimi bırakması için kollarımı çekiştirirken, “Seni bırakacağım ama saldırmayacaksın,” dedi.

Ben, “Söz veremem,” dediğim sırada o bileklerimi bırakıp tek bir hamlede üstümden kalktı. Acele etmeden yavaşça yerden kalktığımda karşımdaki çocuk burnundaki kanı elinin tersiyle sildi.

Aslında tek bir hamlesiyle beni öldürebilecek kadar güçlü ve iriydi. Benimle oyun oynadığını ve onunla mücadele etmemden keyif aldığını görebiliyordum. Yoksa fiziken kendisinden çokça küçük olan bir kızın burnunu kırmasına izin vermezdi.

Dudağının kenarından ve burnundan akan kanlara yüzümü buruşturarak baktığımda, “Benden tiksiniyor musun?” diye sordu.

“Adını dahi bilmediğim bir adam umrumda değil.” Bileklerim ağrıdığı için kollarımı göğsümde birleştirdim. “Söylemek istediğin bir şey varsa hızlı ol,” derken nefesimi düzene soktum. “Yoksa gideceğim.”

Ona arkamı dönüp kapıya doğru ilerlediğimde hızla önüme geçti. Kapıyla aramda bir duvar gibi durduğunda, “Önümden çekil,” dedim.

Sol kolunu bana doğru uzattığını fark ettiğimde sol elimle bileğini yakaladım ve sağ kolumla göğsüne vurarak onu arkasındaki duvara ittirdim. Göğsüne bastırdığım kolumu tutup beni kendi etrafımda çevirmeye çalıştığı anda belimdeki bıçaklardan birini çıkarıp ona saplamak için havaya kaldırdım. Bıçak kolunu sıyırıp küçük bir kesik attığında dudakları arasından bir küfür savurdu.

İki bileğimden de tutup kollarımı arkamda birleştirdiğinde kulağıma doğru, "Saldırmayacağına dair anlaşmıştık," diye fısıldadı.

Bacağına sert bir tekme attığımda elleri gevşedi ve bileklerimi ondan kurtarıırken, "Söz vermemiştim," diye haykırdım. Bir adım geri giderken ellerimi havaya kaldırıp avuçlarımda alevden toplar yaptım.

"Bana bir daha dokunursan alevlerimle tanışacaksın."

Ben alevlerimi gördüğü için şaşırmasını ya da korkmasını beklerken o gülümsemeye başladığında alevleri söndürüp ellerimi arkama koydum. Bu sefer o ellerini kaldırıp avuçlarından ateşler çıkardığında dudaklarım şaşkınlıkla açıldı.

Ukala bir tavırla, "Tanıştığımıza memnun oldum," dediğinde üstümdeki şaşkınlığı atıp tebessüm ettim.

"Uzun süredir bu anı bekliyorsun, değil mi?" diye sorduktan sonra ona arkamı dönüp beni bağladıkları sandalyeye oturdum. Bacak bacak üstüne atarken, "Bana alevlerinle şov yapmak istedin ama önce benim yapmamı bekledin," dedim.

Onu baştan aşağıya incelerken bir kolumu sandalyenin arkasına koyup, "Özel güce sahipsin ama isyan çıkaran insanlarla beraber işbirliği yapıyorsun," diye ekledim.

Tam karşıma sandalye çekip az önceki gibi bacaklarını iki yana açarak otururken, "Evet," diyerek sözlerimi onayladı.

Ondan tiksindiğimi belli edercesine bir ses tonuyla, “Senden nefret eden, seni bu toplumda istemeyen insanlarla beraber çalışmak nasıl hissettiriyor?” diye sordum.

“On sekiz yıl boyunca onlarla sen yaşadın.” Umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Sence nasıl hissettiriyor?”

Daha önce hiç tanışmadığım, ilk defa gördüğüm ve çok nadir görülen ateş gücüne sahip bu çocuğun halkla beraber olup isyanda onlara destek vermesi çok ilginçti. Bir haftadır gittiğimiz kasabalarda insanların bu denli özgüvenli olma sebebi belki de ondan kaynaklıydı. Bizim tarafımızda olması gerekirken bizi öldürenleri seçmesinin nedenini çok merak ettiğim için duygularımı ona açmaya karar verdim. Ben hislerim konusunda ne kadar dürüst olursam onun o kadar güvenini kazanırdım.

“Senin nerede ve nasıl bir hayat sürdüğünü bilmiyorum ama benim hayatımın tamamı sarayın içindeki bir kafeste geçti,” diyerek anlatmaya başladım. “Çocukken her zaman kafesten kaçmaya çalışır, bunun sonunda da askerler tarafından yakalanarak tekrar kafese götürülürdüm. Her geri dönüşümde bana ağır ilaçlar verirlerdi ve günlerce uyurdum.”

Sırtımı sandalyeye yasladıktan sonra, “Annemin ve babamın beni gerçekten sevdiğini hiç hissetmedim. Onlar için iyileştirilmesi gereken lanetli bir çocuktan fazlası değildim. Halka sunacakları bir projeden ibarettim. Bir deney faresi gibi bedenimi her şekilde kullandılar,” dedim.

Genç adam beni ifadesiz bir şekilde izlemeye çalışsa da gözlerinde acının en saf halini görebiliyordum. Neler yaşadığını bilmiyordum ama onun da çok acı çektiğinin farkındaydım.

“Çocukken her şeyi bir oyundan ibaret sanıyordum. Tüm o kaçma çabası ve tekrar kafese konulma döngüsü eğlence-
li geliyordu.” Aaron’la yaşadığım çocukluk anılarım aklıma
geldiğinde yerimde huzursuzca kıvrandım. “Sarayda benimle
beraber yaşayan bir arkadaşım, kaçtığımız bir gün hayatını
kaybettiğinde her şey değişti.”

Ben sessizliğe büründüğümde o, “Ne oldu?” diye sordu.

“Yalnız kaldım.” Kuruyan altdudağımı yalarken, “Ölümle
tanıştım,” diye ekledim. “Kendine yetemeyen, nereye giderse
gitsin bir başkasına yük olan, sevdiği hiç kimse tarafından
sevilmeyen ve dünya hakkında hiçbir bilgisi olmayan birine
dönüştüm.”

“Neden kaçmadın?” diye sorduğunda acıyla gülümsedim.

“Eğer istedikleri her şeyi yaparsam belki bir gün beni se-
verler.”

Cümlem bittiği an yüzündeki ukala tavır tamamen silin-
di. Kalbinde kanayan bir yaraya dokunduğumu fark ettiğim-
de konuşmaya devam ettim. “Bu şekilde düşündüm,” derken
ağlamamak için dudaklarımı ısırdım.

“Sevgilerini onlara itaat ederek kazanmaya çalıştım. Sevgi-
nin günün sonunda kazanılacak bir ödül olmadığını, karşılık
beklemeden sunulduğunu bilmiyordum Sadece beni sevmel-
erini istedim ve bu yüzden söyledikleri her şeyi kabul ettim.”
Elimi havaya kaldırıp iki parmağım arasında incecik bir yeri
göstererek, “İnsanın sadece birazcık sevilme için kendine
olan saygısını kaybetmesi nasıl hissettirir, bilir misin?” diye
sordum.

İkimiz de sessiz kaldığımızda aklım kasabanın meydanın-
da insanlarla savaşan arkadaşlarıma gitti. Aaron’ın beni bula-

mayıp endişelendiğini ve her yerde beni ararken dikkatinin dağıldığını biliyordum. Bir an önce konuşmayı bitirip buradan çıkmalıyım.

Karşımdaki adam düşüncelere dalıp söylediklerimi tartarken, “Bende sana ait olan ne var, bilmiyorum,” dedim. “Bir lanet olduğunu düşündükleri için bizi katleden insanların tarafındaysan senin de ruh sağlığının en az bizler kadar iyi olmadığına eminim.”

“Sence bir lanet değil mi?” dediği an gözlerinde parlayan nefreti gördüm. Özel güçleri olduğu için kendini sevmediğini ve lanetten nefret ettiğini anladım.

“Sana verilen bu gücü nasıl kullandığına bağlı. Onu kötü şeyler için kullanırsan bir lanet, iyi şeyler için kullanırsan bir nimet olur,” dedim. Bakışları bir an ikna olmuş gibi üstümde gezinirken, “Diğer gücün ne?” diye sordum.

Beni anlamamış gibi, “Nasıl yani?” dediğinde gülümse dim.

Öne doğru eğilerek, “Ateşe hükmeden her kişinin özel bir gücü daha olduğunu ikimiz de biliyoruz,” diye fısıldadım. “Dürüst ol.”

Gülümseyerek, “Neler yapabildiğimi bilmek istemezsin,” dediğinde, “Sen de,” diye karşılık verdim.

Ateş gücüne sahip olabilirdi ama benim bir kara delik olduğumu bilmiyordu. Gücünü kullanmaya çalıştığında onu içime çekip etkisiz hale getirebilirdim. Ayrıca hem ateşe hem havaya hükmettiğimi bilseydi çıldıracağından emindim.

Bir ıslık çaldığında evin kapısı açıldı ve kapının önünde bekleyen adamlardan biri içeri girdi. Adam öne doğru iki adım atıp ellerini arkasında birleştirerek gelecek emri bekledi.

Sandalyede oturan genç çocukla, ayakta duran adam göz göze geldiğinde ikisinin de bakışları değişti. Her an bir şey çıkacağından korkarak hamle yapmaya hazır bir şekilde durdum. Bir elimi bıçağımın yanına koyarken diğer elim sandalyeyi sıkıca tuttu.

“Dizlerinin üstüne çök!”

Ayakta duran adam aniden verilen emre uyup dizlerinin üstüne çöktüğünde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Genç çocuk, “Ayağa kalk!” dediğinde adam ayağa kalktı.

Gördüklerimin bir şaka olduğunu düşünürken genç çocuk, “Bıçağını çıkar,” dediğinde adam belinden bir bıçak çıkarıp bekledi. Çocuk, “Kolunu kes,” dediğinde adam koluna ince bir kesik attı.

Adamın kestiği yerden kanlar damlarken çocuk adama dışarı çıkmasını söyledi ve adam emre uydu. İkimiz tekrar baş başa kaldığımızda, “Zihnine hükmettin,” diye fısıldadım.

Tüm dişlerini göstererek gülümsediğinde elimi havaya kaldırıp işaret parmağımı ona doğrultarak, “Sakın!” dedim. Eğer benim üzerimde denemeye kalkarsa onu öldürürdüm.

“Her zaman yeterince etkili olmuyor.”

“Nasıl yani?”

Bacak bacak üstüne atıp, “Lanetle doğan çocukları hiçbir zaman etki altına alamadım. Genelde sıradan insanları kandırmak daha kolay oluyor,” derken ciddiydi. “Tabii bunu gerçekten isterlerse.”

Dudağımı büzerek, “Kim zihninin başkası tarafından yönetilmesini ister ki?” diye sordum.

“Bir lanete ya da özel güce sahip olmadan da insanları etki altına alabilirsin, Victoria.” Yaşından daha olgun bir tavırla, “Bazı insanlar yönetilmeye açıktır. Sadece dudaklarından

çıkan kelimelere kanarak senin peşinden gelirler,” dedi. “Onlara istediğin her şeyi yaptırabilirsin çünkü sonrasında seni suçlamak isterler.”

“Neden?”

“Bazıları yaptıklarının sorumluluklarıyla yaşayamaz. Başkalarını suçlamak vicdanları rahatlatır ve hayatlarına ancak bu şekilde devam edebilirler.”

Söylediklerini düşündüğüm ve ona hak verdiğim sırada acaba zihnimi kontrol ediyor mu diye kendimi şüpheyeye düşerken buldum. Ben onun hareketlerinde bir değişimin olup olmadığını incelerken o aklımdan geçenleri tahmin ederek, “Tenezzül bile etmedim,” dedi ve ellerini havaya kaldırdı.

Sessizlik dayanılmaz bir hale geldiğinde, “İsyanı sen başlattın,” dedim.

“Hayır.” Elini sağa sola sallayarak beni reddetti. “İsyan başlatmak istemeyen birine bunu yaptıramam. Sizin yönetiminizi istemeyen çok kişi vardı ama sadece sessizlerdi.”

“Sen de seslerini çıkarmalarına yardımcı oldun.”

Sözlerimi başıyla onayladığında gözlerimi devirdim. Halk, Richard Sirius’un yönetiminde çok zayıf düşmüş ve fakirleşmişti. William’ın kral olmasını istemeseler de bir isyan başlatacak güçleri yoktu. Başlatmış olsalar bile şimdiye kadar azalması gerekirdi ama gün geçtikçe artarak devam ediyordu. Bir haftadır gittiğimiz her yerde yıkımların olması ve zaten zor durumda olan insanların kendi yaşam alanlarını yok etmeye çalışması anlamsızdı.

“Hiç lanetinden kurtulmak istemedin mi?”

Genç adamın sorusunu duyunca düşüncelerimden sıyrılarak gülümsedim. Sorusunu, “Bunu hiç istemediğini söyleyen bir yalancıdır,” diye cevapladım.

Yüz ifadesi anında değişirken sinirli bir ses tonuyla, “Neden kurtulmadın o zaman?” dedi.

“Nasıl?”

Bana tahammül edemiyormuş gibi ayağa kalktı ve sandalyesini bir kenara doğru itti. Yere sürtünen sandalyenin sesi evin içinde yankılanırken ellerini saçlarına götürdü. O an aklıma gelen bir düşünceyi dile getirdim.

“Young taşından mı bahsediyorsun?”

Bana cevap vermeyip kalçasını masaya yasladı. Ellerini alnına götürüp masaj yaparken nefesimi tuttum. Onun, gücünden kurtulmak istediğini ve taşla çok bağlandığını anladım.

“Taşın parçalarını birleştirdim,” dediğim an başını ellerinin arasından kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı.

“Ama...” derken kekeledi.

“Savaşta sonra taşın parçalarını birleştirdim ama hiçbir şey değişmedi. Güçlerimizi kullanmaya devam ediyoruz.”

Heyecanla yanıma yaklaşıp, “Doğru birleştirdiğinize emin misiniz?” diye sordu.

“Yapmamız gereken bir ritüel, söylememiz gereken sözler var mıydı, bilmiyorum,” diye açıkladım. “Sadece taş birleştirdik işte.”

“Peki, bir şey oldu mu?”

O gün Menkar Adaları’nda yaşananları, “Taş bir anda parlamaya ve etrafa ışık saçmaya başladı. Sonra ışığı sadece şekillerin arasında kalacak kadar azaldı,” diye anlattım.

Hayal kırıklığını gözlerinde gördüğümde benden istediği şeyin taş olduğunu fark ettim. İsyanı başlatmasının ve beni kaçırmmasının sebebi buydu. Toplumun içinde var olmaya çalıştığı yıllarda yaşadığı acılar yüzünden gücünden kurtulmak

istiyordu. Hepimiz bir dönem bunu istemiş ama bir türlü başaramamıştık.

Genç çocuk evin içinde bir sağa bir sola doğru endişeli bir şekilde volta atarken kendimi, “Çocukken lanetin ortadan kalkması için her gün tanrılara dualar ederdim,” derken buldum.

“Gençlik yıllarıma kadar tek bir gün bile atlamadan dua ettim ama tanrılar hiçbir zaman sesimi duymadı. Belki bir gün diyerek umudumu kaybetmemeye çalıştım.” Adımlarını yavaşlatıp beni dinlediğinde, “Eğer gerçekten mutlu bir hayat istiyorsan lanetten kurtulmayı değil, onunla yaşamamanın yollarını bulmalısın,” diye ekledim.

Bakışlarından söylediğim hiçbir şeyin onu tatmin etmeyeceğini anladım. Lanetten kurtulmaya o kadar odaklanmıştı ki başka bir ihtimali hiç düşünmemiş, bunu hayat amacı hâline getirmişti. Onun için neler yapabileceğimi düşündüğümde aklıma bir fikir geldi.

“Young taşını sana vereceğim.”

Yürümeyi bırakıp tam karşımda durduğunda sandalyeden kalkıp ona doğru yaklaştım. “Tek bir şartla taş senindir. Onunla istediğini yapabilirsin.”

Teklifim hoşuna giderken, “Şartın ne?” diye sordu. O an taşı her şeyden çok istediğinden emin oldum.

“İsyanı körüklemeyecek ve durması için yardımcı olacaksın.” İnsanların zihinlerine bir isyan başlatmak için giriyorsa William’ın yönetimini kabul etmeleri için de girebilirdi.

“Sana nasıl güveneceğim?” diye sorduğunda kahkaha atmamak için altdudağımı ısırdım. Gülümserken, “Adını bile bilmiyorum,” dedim.

O da gülümsediğinde elimi havaya kaldırıp, “Anlaştık mı?” dedim. Gözleri önce aramızda duran elime sonra yüzüme kaydı. Tereddüt eder gibi görünürken rol yapıyordu. Young taşı için her şeyi kabul ederdi.

Elini elime uzatıp yavaşça tutarken, “Anlaştık,” dedi. “Bir hafta sonra burada.”

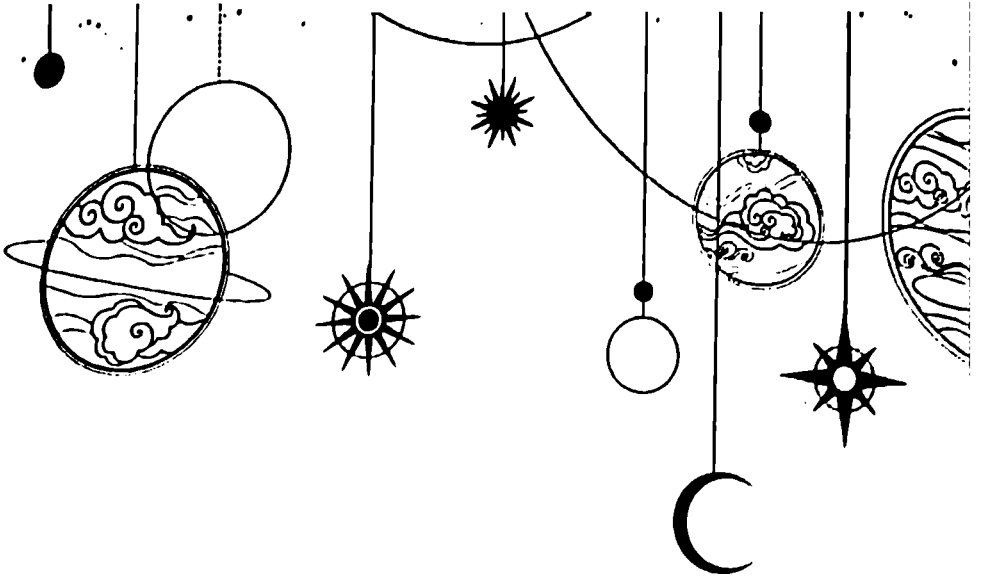
Onu başımla onayladığım sırada parmakları tenimde gezindi. Elimini tutmaya devam ederken evin kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Benim bakışlarım şaşkınlıkla kapıya dönerken o gözünü bile kırpmadı.

Aaron öfkeyle evden içeri girdiğinde bakışları önce bana sonra tokalaştığım elime döndü. Genç adam öne doğru eğilip elimin üstüne minik bir öpücük kondururken kimin geldiğini umursamamıştı bile. Aaron tek kaşını kaldırıp yaşanan anı sorgular gibi baktığında elimi kendime doğru çektim.

Karşımdaki adama başımla selam verdikten sonra Aaron’ın yanına doğru yürüdüm. Aaron, ilk an hareket etmeyip gözlerini evin içinde ve bize doğru baktığını tahmin ettiğim adamın üzerinde gezdirdi. Tehditkâr bakışları son bulmuş olacak ki kolunu belime dolayıp kendisiyle beraber dışarıya çıkmam için beni yönlendirdi.

“Victoria.”

Tam bahçeye geçerken adımı duyduğum için arkama doğru baktım. Genç adamla göz göze geldiğimde, “Jeremy,” dedi. “Adım Jeremy Foster.”

BÖLÜM 13

1 ay sonra

Zaman söylenenlerin aksine her zaman yaraları iyileştirmez. Bazı yaraların sadece kanamayı durduran bir kabuğu olur ve sizler iyileşmek yerine yaranın varlığını unutmaya çalışırsınız. Canınızı acıtan yere bakmamaya, onu görmezden gelmeye başlarsınız.

“Victoria, küreği getirir misin?”

Sonsuzluğa uzanan denizi izlemeye dalmışken Angel’in sesiyle bulunduğum ana geri döndüm. Gül Sahili’nde yeni çiçekler ekmeleri için kızlara yardımcı oluyordum. Ellerimi toprağın içinden çıkarıp yanımda duran küreği aldım. Angel’in yanına giderken yeni ektiğimiz çiçeklere zarar vermemeye çalıştım.

Angel’in yanına ulaştığımda bana tebessüm ederek, “Yine düşüncelere daldın,” dedi.

Etrafımızdaki dağınıklığı gösterirken, “Gücünü kullanıp hepsini tek seferde halledebilirsin,” dedim. Alnımdan akan

terleri eldivenimin ön yüzüne sildikten sonra ellerimi belime koydum.

Angel kahkaha atarak, "Victoria," dediğinde ben de gü-lümsedim. Arkadaşlarımla sohbet ederken onları güldürebil-mek çok hoşuma gidiyor, kendimi daha iyi hissediyordum.

"Ne zaman yorulsan söylenmeye başlıyorsun." Angel kü-reği toprağa saplayıp, "Artık seni tanıyorum," dedi.

Angel, haklıydı. Sabahın ilk saatlerinden beri çalışıyor-dum. Yeni çiçekler ekmeden önce toprağı temizlememiz ge-rekiyordu. İşin bitmesine az kalmıştı ama kollarım ve bacak-larım çok ağrıyordu. O kadar çok terlemiştim ki arkamda duran denize doğru koşmak istiyordum.

Anna, "Kalanını biz hallederiz," dediğinde gurur yapan tarafım sonuna kadar kalmak istediğini haykırdı. Konuyu kendimden onlara doğru çevirirsem en azından yorgunlu-ğum hakkında konuşmazlar diye düşünerek cümleye girdim.

"Angel toprağa hükmedebiliyor," dedikten sonra elimle Anna'yı gösterdim. "Sen suya." Diğer elimle de Olivia'yı işa-ret ettim. "Sen de havaya."

"Bir bahçenin sizden isteyebileceği her şeyi tanrı size bah-şetmiş," derken elimdeki eldivenleri çıkardım. "Gücünüzü ziyan ederek tüm gün burada boşa çabalıyorsunuz!" Bahçe-nin yanındaki kulübeye doğru yürürken kızlar arkamdan gü-lüyordu. "Buna nankörlük denir."

Gül Sahili'nde her çalışmadan sonra onları güçlerini kul-lanmadıkları için nankörlükle suçluyordum. Sürekli aynı savunmayı yaptığım için onlar da bununla eğlenmeye baş-lamışlardı.

Eldivenlerin üstündeki toprağı temizledikten sonra kendi kutusuna koydum. Kulübenin içinde dağılan birkaç eşyayı

düzeltilip yerlerine yerleştirdim. Aaron'la beraber kaldığımız eve doğru yürümeye başlarken geride bıraktığım son bir ayı düşündüm.

Jeremy ile yaptığım anlaşmaya uyarak bir hafta sonra Young taşını ona teslim etmiştim. Bu süreçte Jeremy isyanları durdurmak için çabalamış ve insanların yeni yönetime şans vermesini sağlamıştı.

Taşı Jeremy'ye verdikten sonra onu bir daha görmemiş, hiç haber almamıştım. Taşla ne yapmayı planladığından haberdar değildim. Alice bir keresinde, "Kehanetlerin söylemek istediklerini gerçekleştirmeden bilemezsin. Sadece tahminlerde bulunabilirsin," demişti. Young taşı hakkında kitaplarda geçen kehanetlere artık inanmıyordum çünkü vaat edilenler gerçekleşmemişti. Kehanet, Richard'ın insanları kandırmak için oynadığı bir oyunun parçası bile olabilirdi.

Aaron'ın evinin önüne geldiğimde gördüklerim karşısında adımlarımı yavaşlatmak zorunda kaldım. Aaron öğleden sonra parlayan altın rengi güneşin altında üstünde sadece bir pantolonla odun kırıyordu.

Elindeki baltayı oduna her vurduğunda kalın kollarının muazzam bir kıvrımla gerilmesini, karın kaslarının her nefes alıp verişinde inip kalkmasını hayranlıkla izlerken yüzüne düşen saçları geriye doğru çekmesiyle olduğum yerde eridim.

Aaron'ın bakış açısına girdiğimde yürümeyi bırakıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Altdudağımı yalayıp salyalarımın akmadığından emin olduktan sonra, "Bilerek yapıyor-sun," dedim.

Aaron bir odunu daha ikiye böldükten sonra sırtını dikleştirip başını bana doğru çevirdi. Omuzlarından beline

doğru akan ter damlalarından gözlerimi ayıramazken, “İşe yarıyor gibi gözüküyor,” dedi.

Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatırken sadece karın kaslarından adonislerine oradan pantolonun içine inen ter damlalarına baktım. “Yaşam alanlarına yakın yerlerde çalışılmasının yasak olduğunu sanıyordum,” dedikten sonra başımla odunları gösterdim.

Alnındaki teri koluyla silerken, “Sevgilim,” dedi. “Sen beni böyle izlemeye devam edersen hiçbir yasak kalmayacak.”

Kahkaha atmamak için altdudağımı ısırđım. Aaron’ın yanından geçip eve gitmek istediğimde kolumdan tuttu. “Eğer istersen dokunabilirsin,” derken sinsi bir ifadeyle gülümsedi.

Bana doğru eğildiğinde başımı yukarı kaldırıp ona meydan okuyarak baktım. “Şansını çok zorluyorsun,” dedikten sonra dudaklarımı yaladım.

Aaron elinde duran baltayı kenara fırlatıp iki eliyle belimden tuttu. Beni havaya kaldırıp odun kırdığı yere oturttu. Dizlerinin üstüne çöküp kollarını iki yanımda sabitlediğinde aramızda çok az bir mesafe vardı.

“Onu bana bir şans vermeden önce düşünecektin.”

Haftalar önce William ve Adelina’nın düğün haberi geldiğinde kendi hayatıma bakmak ve yolumu bulmak için amansız bir çalışmaya başlamıştım. Menkar Adaları’nın her köşesinde kendime bir iş bularak tüm vaktimi verimli olmak adına harcamıştım. Beni yaralayan konuları düşünmemek ve hissetmemek için sadece çok çalışmam gerekiyordu.

Uyumak dışında kendime hiç vakit ayırmadığım günlerden birinde Aaron yanıma gelip benden bir şans istemişti. Onu, beni sevdiği gibi sevebileceğimi bana göstermek ve bunu beni rahatsız etmeden yapmak için izin alıyordu.

Gökyüzünün Cenneti

Herkes hayatına bir şekilde devam ederken benim kendime acımamın haksızlık olduğuna karar verip Aaron'a istediği şansı vermiştim. O günden beri beni ağına düşürmek için her türlü şeyi yapıyordu. Odun keserken görüntü vermek de bunlardan biriydi.

Aaron sakın bir ses tonuyla, "Bu şekilde mi sana yaklaştı mıştı?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım.

"Jeremy'den mi bahsediyorsun?"

Aaron kulağıma doğru eğilip, "O adamın ismini senin dudaklarından her duyduğumda onu öldürmeyi daha da arzuluyorum," diye fısıldadı.

Aaron, Jeremy'nin elimi öptüğünü gördükten sonra o evde yaşanan her şeyi anlatmam için sürekli baskı yapmıştı. En sonunda pes etmiş yaşananları her detayıyla anlatmıştım ve Aaron sinir krizi geçirmişti. Özellikle dövüştüğümüz andan bahsettiğimde daha fazlasını bilmek istemediğini söyleyip odadan çıkmıştı. Sonrasında bir dakika bile geçmeden odaya geri dönüp kalanını da anlatmamı istemişti.

Böylece her şeyi bilmenin her zaman iyi olmadığını da öğrenmişti.

Aaron geri çekildiğinde ve göz göze geldiğimizde bacaklarımı iki yana açıp onu kendime doğru çektim. Aramızda artık hiç mesafe kalmadığında onu daha da kızdırmak için, "Bu şekilde," dedim.

Aaron'ın gözlerinin içi öfkeyle kızarıırken, "Onu ilk gördüğüm yerde öldüreceğim," diye mırıldandı. Dişlerini sıktığı için çene hatları daha da ortaya çıktı. Yanaklarına dökülen saçları elmacikkemiklerini okşarken ne kadar yakışıklı olduğunun farkında bile değildi.

Ne kadar inkâr etsem de beni kıskanmasının hoşuma gittiğini fark etmiştim. Bazen onu bilerek kışkırtıyordum ve Aaron bunu anlayacak kadar zeki olmasına rağmen oyuna kanarak bana eşlik ediyordu.

Aaron benimle uğraşmak için elimi tutup dudaklarına götürürken, “Böyle mi öpmüştü,” dedi.

Dudakları tenime değmeden elimi kendime doğru çektiğimde Aaron’ın gözleri ve ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Bu hareketini benim yanımda değil,” derken sesi hayretler içindeydi. “O şerefsizin yanında yapmalıydın.”

Başımı yana doğru hafifçe eğip yüzümde tatlı bir gülümsemeyle onun balrengi gözlerini izlemeye başladığımda Aaron’ın sert ifadesi yumuşadı. Bana şefkatle bakarken elini yanağıma doğru uzattı. Teni tenimde gezinirken yüzüme bulanışan toprağı sildiğini fark ettim. Bu hareketi midemde keleklerin uçuşmasına sebep olduğunda ona dokunmak için can atan parmaklarımın sözünü dinledim.

Elimi omuzlarına doğru götürüp parmak uçlarımı teninde gezdirdiğimde Aaron gözlerini kapattı. Anın tadını çıkarıldığını görmek içimi kıpır kıpır yaparken ellerimi omuzlarından kollarına doğru yavaşça indirdim.

Parmaklarım karın kasları arasındaki çukurları okşadığında Aaron, “Victoria,” diye fısıldadı. Onunla ilk defa bu kadar yakın temas ederken Aaron alnını alnıma yasladı. Beni öpmek istediğini ama ben bir hamlede bulunmadan buna yeltenmeyeceğini biliyordum.

Ellerim karın kaslarından boynuna doğru yavaşça çıkarırken Aaron saçındaki kırmızı bandanayı çıkardı. Saçlarım önüme doğru dökülürken, “Saçlarının kokusunu çok seviyorum,” diye fısıldadı.

Dudaklarımız arasında sadece bir santim vardı ve nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Onun kokusunu içime çektiğimde Aaron'ın dudakları arasından bir inilti döküldü.

Bugüne kadar benim için yaptığı her şeyi bir kenara bıraksam bile son bir aydır ikimiz için verdiği çabayı görmezden gelemedim. Beni çok sevdiğini, benim de onu çok sevdiğimi bilsem de aramızda eksik kalan, yanlış gelen bir şeyler olduğunu Aaron'a söylediğimde bunu düzeltmek için elinden geleni ardına koymayacağına dair bir söz vermişti.

Bir ay sonunda gerçekten başaracağını hissediyordum.

Başımı hafifçe yukarı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarıyla buluşturduğumda Aaron hareketsiz kaldı. Onun alt dudağını dudaklarımın arasına alırken ellerimi saçlarının arasına geçirdim.

“İstediğin kitapları getirdim!”

Aaron öpücüğüme karşılık verdiği sırada arkamızdan gelen ses ikimizin de dikkatini dağıttı. Alnımı onun alnından çekip başımı sağa doğru çevirdiğimde Drew'un şaşkınlıkla bize baktığını gördüm.

Aaron dudakları arasından bir küfür savurduğunda Drew, “Şey, ben...” diyerek kekeledi.

Ben bakışlarımı utançla kaçırırken Aaron, Drew'un gitmesi için bekledi ama Drew hareket dahi etmedi. Elinde tuttuğu dört kitaba daha çok sarılırken, “Ben sadece kitapları getirmiştım,” dedi.

Aaron başıyla onayladığında Drew hâlâ aynı yerindeydi. Aaron'ın bakışları Drew'i gittikçe gererken başımı çaresizce duran genç çocuğa çevirdim. Yönlendirilmeye ihtiyacı olduğu için, “İçeriye bırakabilirsin,” dediğimde biraz olsun rahatladı.

Drew, Aaron'ın evine doğru koştuğunda kahkaha attım. Aaron gülümseyerek, "Aptal çocuk," dediğinde yüzüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

"Hadi!" Ayağa kalkarken Aaron'ın elinden tutup onu da peşimden sürüklerken, "Beni etkilemek için düzenlediğin oyun kesme gösterisi bittiyse duş alalım," dedim.

"Başardığımı kabul et." Aaron elimi bırakıp kolunu beline dolayarak beni kendine çekti. Gözlerinin içi parlarken, "Tam ödülümü alırken küçük bir aksilik çıktı," dedi ve dudaklarını büzdü.

Kapıdan içeri girip salona geçtiğimizde kitapları masanın üstüne bırakan Drew, başıyla hızlı bir selam verip koşarak evden çıktı. Onun tavırlarına ikimiz de kahkaha atarken Aaron belimden tutup beni omzuna attı. Ayaklarım yerden kesildiği an, "Aaron," diyerek çığlık attım.

Aaron, "Akşam için hazırlanmamız gerekiyor," derken kollarını bacaklarıma sıkıca dolamıştı. Ters durduğum için başım dönerken bile Aaron'ın çıplak tenine bakma fırsatını kaçırmadım. O beni masumca banyoya taşıırken ben sinsice sırtını izledim.

Menkar Adaları'na döndüğümüzde çocukların Aaron kadar özlediği diğer şeyse haftada bir düzenledikleri masal gecesi idi. Aaron benimle beraber savaşa geldiğinden beri çocuklar masal gecesi yapamamıştı. Çocukların ısrarı üzerine son bir ayda üç kez masal gecesini yapmıştık ve dördüncüsü için hepimiz heyecanlıydık.

Ateşin etrafında oluşan çemberde Aaron'ın yerinin hemen yanına bağdaş kurarak oturduğumda herkes çoktan yerini al-

mişti. Aaron masal gecesine onunla beraber gitmem konusunda ısrar etse de onunla yalnız kalmak istediğim için tek başıma gelmiştim. Eğer Drew yaşadığımız anı bölmeseydi Aaron'la olacakları tahmin edebiliyordum. Bu yüzden ondan kaçmak, şu an için en etkili ve kolay planımdı.

Tam karşımda oturan Seth'le göz göze geldiğimde bana gülümsedi. Maddy'le beraber yan yana oturuyorlardı ve Aaron'ın hazırladığı masalı görsel bir şölene çevirmek için bekliyorlardı.

Maddy onlara baktığımı fark ettiğinde gözlerini hızla kaçırdı. Seth'e bir şeyler söylerken mutsuz ve kızgın gözüküyordu. Aralarında ne geçtiğini merak ederken bir ıslık sesi dikkatimi üzerine çekti.

Başımı sola çevirdiğimde biraz ileride oturan Drew, tüm dişlerini göstererek gülümsüyordu. Tek kaşımı soru sorarcasına kaldırdığımda dudaklarını öne doğru uzattı. Aaron'la öpüşmemizle dalga geçtiğini fark ettiğimde ağzım şaşkınlıkla açıldı. Drew kahkaha atarken ben onu tehdit etmek için elimi havaya kaldırdım.

Tam o sırada herkes sessizleşti ve Aaron'ın geldiğini anladım. Ateşe doğru döndüğümde düğmeleri yarısına kadar açık olan siyah bir gömleğin içindeki Aaron'ı gördüm. Bana doğru yürürken gömleğin açıkta bıraktığı vücudunu çekinmeden izledim.

Temas etmek için hiçbir fırsatı kaçırmayan bir sinsi olduğunu çok iyi bildiğim Aaron, bağdaş kurarak otururken dizinin dizime değmesine özen gösterdi. Bugün beni ağına düşürmeyi başardığından beri gözlerinin içi parlıyordu. Bu yüzden ânın tadını çıkarmasına izin verdim.

Aaron, Seth ve Maddy'le göz göze geldikten sonra çemberin ortasındaki ateş harlandı. Çocuklar gökyüzüne doğru yükselen ateşi izlerken heyecanla el çırpıyorlar. Aaron her zamanki gibi tekerlemesini söyleyerek masal gecesine başladı.

“Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde...” Aaron’ın tok sesi içimde bir heyecan dalgası oluşturdu. “Orman uyurken,” dediği sırada ateş söndü ve karanlığa gömüldük, “Hayvanlar beklerken...” dediği an ateş tekrar yandı.

Maddy ellerini kaldırıp bir rüzgâr oluşturduğunda Aaron’ın ateşten yaptığı çiçekler çemberin içinde dans etmeye başladı. “Bahar gelirken, çiçekler açarken...” Etrafımızda uçuşan yapraklar huzurlu hissettirdi.

Bu kısım hepimizin sözleri ezberlediği yer olduğu için Aaron’la beraber hep bir ağızdan, “Bir varmış, bir yokmuş. Masalın yalanı mı olurmuş?” dedik.

Aaron’ın bu sefer hangi hikâyeyi anlatacağını merak ederek dikkatle dinlemeye başladım. Çemberin ortasındaki ateşte üç farklı kişi belirirken Aaron, “Bir kız, bir kral, bir de avcı varmış,” dedi.

Çocukların hepsi iç geçirip üzüntüyle başlarını eğdiklerinde bu masalı önceden dinlediklerini anladım. Masalın sonunun kötü bittiğini tahmin ettiğim sırada Aaron’ın aynı masalı neden seçtiğini düşündüm.

“Bir gün kız ormana kaçmış...” Kız ortadan kaybolduğunda geriye kral ve avcı kaldı. “Kral onu kafese kapatmış...” Ortada bir kafes belirdiğinde huzursuz oldum.

Richard Sirius’un beni defalarca kez kapattığı kafesler ve onun hayatına son verdiğim yer aklıma geldiğinde bu masalın başlangıcından hiç hoşlanmadığımı fark ettim.

Gökyüzünün Cenneti

Aaron sözlerine, “Avcı kızı kurtarıken...” diye devam ettiğinde düşüncelerimden sıyrıldım. “Kral, avcının karşısına çıkmış...”

Ateşten bir taç ve bir kılıç karşı karşıya geldiğinde çocukların da Aaron’la beraber mırıldandığını fark ettim. Ezbere bildiklerine göre bu masalı daha önce defalarca kez dinlemiş olmalıydı. Aaron, “Bakalım bu masal nasıl olmuş?” diyerek tekerlemeyi bitirdi.

“Bir zamanlar, yeşilliklerle kaplı büyülü bir ormanın derinliklerinde yaşayan cesur bir avcı varmış.” Ateşten ağaçlarla bir orman oluşurken tam ortasında elinde baltasıyla bir avcı durdu. “Günlerini huzurlu ormanda geçirir, doğanın güzelliklerini keşfeder...” derken ormanın üstünde minik kırmızı yıldızlar yandı. “Ve hayvanlarla dostça yaşarmış.”

Ormanı betimleyen ağaçların etrafında bir tavşan, bir tilki ve bir atın ateşten şekli oluşurken fısıltıyla, “Ormanın huzuru avcı için her şeyden daha önemliymiş,” dedi.

Aaron masalı anlatırken cümlelerin bazı kısımlarında sesini yükseltiyor bazı kısımlarda bir fısıltıyla konuşuyordu. Bu vurgulayıcı anlatımı sayesinde hikâyesi olduğundan çok daha iyi gözüküyor, çocukların içini kıpır kıpır ediyordu.

Bakışlarımı ortada yanan ateşten Aaron’a doğru çevirdim ve onu hayranlıkla izledim. Her hafta için farklı bir tekerleme ve masal yazması, arkadaşlarıyla beraber bir görsel şölen hazırlaması aslında onun ne kadar özel biri olduğunu gösteriyordu.

Aaron sözlerine, “Bir gün avcı, ormanın derinliklerinde bir ışık parıltısı görmüş,” diyerek devam etti. “Işığın kaynağına doğru ilerlediğinde ormanın en gizemli ve büyülü yeri olan Rüya Vadisi’ne ulaşmış.”

Etrafta ışıklar yandığında başımı çemberin ortasına çevirdim. Alevden bir ormanın üstünde beyaz ışık parıltıları gördüğümde şaşkınlıkla Maddy ve Seth'e baktım. Üçünün gücünü beraber kullanıp büyüleyici beyaz ışıkları yapabilmeleri zor olmalıydı.

"Bu vadi renkli çiçeklerle dolu..." Ateşin etrafında birbirinden farklı ve güzel çiçekler açtı. "Kuş cıvıltılarıyla dolup taştan sihirli bir dünyaya benziyormuş." Çocukların hepsi kuş sesleri çıkarmaya başladığında yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. Onların da bu gösteriye dahil olması sanki masalın içindeymişiz gibi hissettiriyordu.

"Rüya Vadisi'nde dolaşan avcı..." Elinde baltasıyla avcı tekrar geldiğinde, "Uzaktan hüzünlü bir şarkı sesi işitmiş," dedi. Maddy bir şarkı mırıldandığında çocuklar da ona eşlik etti. Aaron'ın sesinin arkasından gelen şarkı sesleri masalı daha dramatik bir hale getiriyordu.

"Avcı şarkının geldiği yere doğru ilerlediğinde kafesin içinde tutsak bir prenses görmüş." Aaron ateşin üstünde bir kafes oluşturup içine alevden bir kız yerleştirdiğinde midem kasıldı. "Prensese uzun yıllar boyunca bu kafese hapsedilmiş, ormana dair tek hatırası ise şarkılar olmuş."

Maddy ve çocuklar şarkı söylemeyi bıraktığında Aaron kafesin önünde bekleyen bir adam koyduktan sonra, "Avcı, prensesi kurtarmaya karar vermiş ama kafese her yaklaştığında karşısına sırayla orman dostları çıkmış," dedi.

Aaron, "Avcı ilk gün bir tilkiyle karşılaşmış," derken ateşten bir tilki yaptı. "Tilki, avcıya prensesin tutsak olduğunu ve onun dışarıya çıkamayacağını söylemiş."

Ateş tamamen sönüp tekrar yandığında, "İkinci gün karşısına bir tavşan çıkmış," derken söylediği hayvanların

şekillerini sırayla yaptı. “Üçüncü gün karşısına bir at, dördüncü gün bir yılan çıkmış.”

“Tüm orman dostları aynı cevabı verirken avcı günler geçtikçe yoruluyor, karşısına çıkan hayvanlarla sorunlarını çözemiyormuş.” Adam dizlerinin üstüne çöktüğünde ateşten bu kadar detaylı şekiller yapabilmesine hayret ettim. “Yine bir gün kafesin önüne geldiğinde karşısında bir ayı görmüş.”

Bir ayı kafesin önünde dururken, “Avcı ona prensesi kafese kapatan kişiyle konuşmak istediğini söylediğinde orman dostu ertesi gün gelmesini istemiş,” dediğinde avcıyla ayının figürü kayboldu.

“Avcı bir gece daha beklemiş...” Ateş tamamen söndü. “Gün doğduğunda prensesin yanına gitmiş,” dediğinde ateşten bir güneş gecenin karanlığında parladı.

“Kafesinin kapısının önünde ormanın kralını görmüş.” Bir aslan figürü ve aslanın başında bir taç ortaya çıktığında çocuklar heyecanla el çırpıldılar. Neler olup bittiğini anlamak için bakışlarımı etrafımda gezdirsem de tepkilerinin sebebini bilmiyordum.

Maddy’nin yüzündeki ifade gittikçe kötüleşirken Aaron, “Avcı, krala prensesi kafesten çıkarmasını söylediğinde kral prensesin onun tutsağı olduğunu, prensesi kurtarmak istiyorsa onunla dövüşmesi ve kazanması gerektiğini anlatmış,” dedi.

“Avcı, aslanın teklifini kabul etmiş...” Aslan ve adam figürü karşı karşıya geçtiğinde, “Tüm orman dostlarının seyirci olduğu bir yerde prenses için dövüşe başlamışlar,” dedi.

Avcı adam, ormanın kralı olan aslanın tacını yere atıp kalbine bir bıçak sapladığında Aaron’ın anlattıklarını duymaya başladım. Masalın daha en başında beni rahatsız etme sebebini fark ederken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Gördüklerime inanmadığım sırada duyduğum melodi girdiğim girdaptan çıkmama yardımcı oldu. Ateşin üstündeki figürlerde prenses kafesten çıkıp avcıya sarıldı.

Herkes alkışlamaya başladığında kendimi toparlayıp ben de onlara eşlik ettim. Ellerim birbirine çarparken gözlerim ateşin arka tarafındaki Maddy'i buldu. Genç kızın bakışları Aaron'ın üzerindeyken gözlerinden yaşlar akıyordu.

Aaron'ın bana baktığını hissettiğimde başımı sağa doğru çevirdim. Göz göze geldiğimizde ağzından çıkan kelimeleri artık rahatlıkla duyabiliyordum.

“Sonunda, prenses ve avcı ormanın en güzel köşesinde bir ev inşa edip birlikte yaşamaya başlamışlar.” Eli havadayken ateşin üstünde güzel bir ev yaptığından emindim. “Prensес ormanın büyüüne kapılıp kafesteki hüznü unutturken avcı ise yalnızlığına veda etmiş.”

Aaron'ın gözlerinin içinde bana olan aşkını en saf haliyle gördüğümde gözlerim doldu. Haftalar sonra yanaklarımdan yaşlar süzülürken Aaron tebessüm etti.

“Ve böylece, ormanda yaşayan bir avcı ve ormanda tutsak olan bir prenses, dostlukları ve sevgileriyle ormanın büyüünü sonsuza dek paylaşmışlar. Masal bu noktada son buldu, ancak onların maceraları hâlâ ormanın rüzgârlarında ve kuşların şarkılarında yaşıyor.”

Aaron ellerini aşağıya indirip dizlerinin üstüne koyduğu an çocuklar yerlerinden kalktılar. Mutluluk çılgınlıklarını duyduğumda bakışlarımı Aaron'dan ayırıp onlara çevirdim. Çocuklardan bazıları Aaron'ın yanına koşup kollarını ona dolayarak sarıldığında Aaron dengesini kaybetti ve geriye düştü. Yere yattığında çocuklar da ona eşlik ettiler ve hep beraber kahkahalar attılar.

Onların bu kadar eğlenmesi beni şaşırtırken yavaşça ayağa kalktım ve kollarımı göğsümde birleştirip tüm olan biteni anlamaya çalıştım. İlk defa bir masal gecesinde çocukların bir masalın tekerlemesini duyduktan sonra çok üzüldüğünü ve masalın sonuna böyle bir tepki verdiğini görüyordum.

Aaron çocukları gıdıklarken ve onlarla oynarken yanıma Drew geldi, “Çok heyecanlandılar,” derken gülümsedi.

Ben, “Neden?” diye sorduğumda Drew ellerini cebine koydu.

“Aaron daha önce bu masalı defalarca kez anlattı ama avcı hiçbirinde prensesi kurtaramadı.”

Drew söylediği cümlelerin bana çok fazla şey anlatması gerektiğini düşünür gibi bakarken ben tek kaşımı kaldırdım. Drew başını şaşkınlıkla sağa sola sallayıp bana doğru yaklaştı. Kulağıma, “Prenses sensin, Victoria,” dedi.

Drew arkasını dönüp gittiğinde masalın en başından beri neden boğazımda bir yumruya, midemde bir düğüme dönüştüğünü daha iyi anladım. Aaron avcı, William aslan ve ben kafesteki prenestim.

İçten içe bunu biliyor ama reddediyordum.

Aaron bu masalı çocuklara her anlattığında avcı prensesi kurtaramamış, masalı hep yarım kalmıştı. Her şey bittiğinde masalın sonunu getirmeyi başarmıştı.

Aaron’ın etrafındaki kalabalık arttığı için arkamı dönüp ateşin yanına doğru yürüdüm. Hava soğuk değildi ama ben üşüyordum. Bu yüzden kollarımı kendime dolayıp karşıdaki eğlenceyi izledim. Bir yanım burukken bir yanım burada olduğu için mutluydu.

Solumdaki hareketlilik dikkatimi çektiğinde başımı o tarafa çevirdim. Seth ve Maddy’nin tartıştığını gördüm.

Maddy, Seth'e kızgınlıkla bir şeyler söyleyip yanından ayrıldı. Genç kız karanlığın içinde kaybolurken Seth arkasından şaşkınlıkla baktı.

Benim kendisini izlediğimi fark ettiğinde Seth yanıma geldi. Bir süre ikimiz de Aaron ve çocukları izledikten sonra Seth, "Onun derdi ne, bilmiyorum," dedi.

Aaron'a âşık...

Maddy dışındaki herkes masal sona erdiği için mutluydu. Prenses kurtulmuş ve avcıyla beraber büyülü bir ormanda güzel bir hayat yaşamışlardı. Maddy ağlıyordu çünkü Aaron'ın artık onu istediği şekilde görmeyeceğini biliyordu.

"Yıldızlı geceler!"

Seth'i ateşin yanında bırakıp Maddy'e yetişmek için arkasından koştum. Ayışığının ve yıldızların aydınlattığı gecede yolumu bulmaya çalışmak hızımı yavaşlatsa da kısa bir süre sonra onun sarı saçlarını gördüm.

"Maddy!"

Beni umursamayarak yürümeye devam ettiğinde kolundan tutup onu durdurdum. Maddy başını öne eğip saçlarıyla yüzünü gizlemek istese de ağladığını görebiliyordum.

Kızın kolunu bırakıp, "Konuşmak ister misin?" diye sorduğumda Maddy cevap vermeden kendi evine doğru koştu. Arkasından seslenmek ya da ona bir şekilde yardımcı olmak istesem de hareket etmedim.

William ve Adelina'nın evleneceğini duyduğumda yalnız kalmak ve sadece ağlamak istemiştım. Yaşananları değiştiremeyeceğimi ve kabullenmem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden acımı kendi içimde yaşamak istiyordum.

Maddy'nin de aynı şekilde hissedeceğini düşünerek onun peşinden gitmedim ve karanlığın içinde tek başıma kaldım.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken Aaron'ın evine doğru ilerledim.

Kapıdan içeri girdiğimde dışarıya göre daha sıcak olan ev, biraz daha iyi hissetmeme sebep oldu. Yatak odasının içindeki banyoya gidip üstümdeki kıyafetleri değiştirdim ve nemli saçlarımı elimden geldiğince düzelterek vakit öldürdüm.

Odaya geçmek için banyonun kapısını açtığımda Aaron'ı yatağın kenarında otururken buldum. Eve geldiğini duymamıştım ve ne kadar zamandır orada beklediğini merak ediyordum.

Aaron kollarım'ı açıp ona doğru gelmemi beklediğinde yavaşça yürüdüm. Sadece dört adım sonra tam karşısında duruyordum. Bileğimden tuttuktan sonra bacaklarını iki yana açıp beni kendine biraz daha çekti.

Ellerimi Aaron'ın omuzlarına koyduğumda başımı biraz eğdim ve aramızda hiç mesafe kalmadı. Omuzlarına dökülen saçlarını parmaklarıma dolayıp balrengi gözlerini izlediğim sırada Aaron ellerini belime yerleştirdi.

Yüzündeki her bir detayı ezberlemek ister gibi onu inceleyen ikimiz de uzun bir süre konuşmadık. Gözlerim uzun kirpiklerinde, kalın altdudağında ve elmacıkkemiklerinde gezdi. Başparmağım boynundan çenesine doğru giderken Aaron gözlerini kapattı ve Drew gelmeden önce ona vereceğim ödülü almak için bekledi.

Onu öpmek yerine dudaklarına doğru, "Aslanı tam kalbinden vurmak biraz acımasızca olmadı mı?" diye sordum.

Aaron gözlerini aralarken gülümseyerek, "Avcı, prensesi kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdı," dedi.

“Hımmm...” Söylediğini düşünüyormuş gibi yaparken dudaklarımı büzdüm. “Sana da genç kız, prensesten daha çok bir av gibi gelmedi mi?”

Aaron oynadığım oyunu fark ederek kahkaha attı. “Her avcının değerli bir avı olur,” derken gülümsemesi silindi ve gözlerinde şehvetle beni süzdü.

Ben bir cevap vermediğimde Aaron dudaklarını dudaklarıma sürttü. Ona bir şans verdiğimden beri ikimiz de birbirimizi kışkırtıp duruyor ama bir hamlede bulunmuyorduk. Aaron çaresizce onu öpmemi beklerken, “Çok tehlikeli bir oyun oynuyoruz,” diye fısıldadım.

Aaron burnumun ucunu öptükten sonra, “Sonunda ölüm bile olsa geri dönmem,” dedi. Dudakları tekrar dudağımı bulduğunda haftalardır oynadığımız oyuna son verdim.

Onu öpmeye başladığımda Aaron acele etmedi ve dudaklarıyla dudaklarımı okşadı. Kalbim göğsümden çıkmak için hızla atarken Aaron’ın elleri sırtımda geziniyordu. Ben öpüşmemizi derinleştirmeye karar verdiğimde Aaron kibar olmaktan vazgeçti. Pes ederek dudaklarımı sertçe öptüğünde olduğum yere erimek üzereydim.

Sanki ona yeterince yakın değilmişim gibi beni kucağına çekti. Bacaklarım iki yanına yaslanırken dilimi diline değdirdim ve Aaron’ın dudakları arasından bir inleme döküldü. Heyecandan bayılmak üzere olduğumu hissettiğim sırada Aaron aniden geri çekildi.

Gözlerimi araladığımda neden durduğunu merak ederek kaşlarımı çattım. Aaron şüpheyle, “Seni ikna eden şey masal mıydı?” diye sordu.

Şişen dudaklarımın izin verdiği ölçüde gülümserken, “Bunu sormak için mi durdun?” dedim.

Aaron, “Eğer istersen bütün gece ve bundan sonraki her gün buna devam edebilirim ama bilmem gerekiyor,” dedi.

Altdudağımı ısıtırken bakışlarımı onun gözlerinden ayırıp vücuduna doğru çevirdim. Ellerimi saçlarının arasından çekip üstten üç düğmesi açık gömleğinin izin verdiği kadarıyla tenine dokundum.

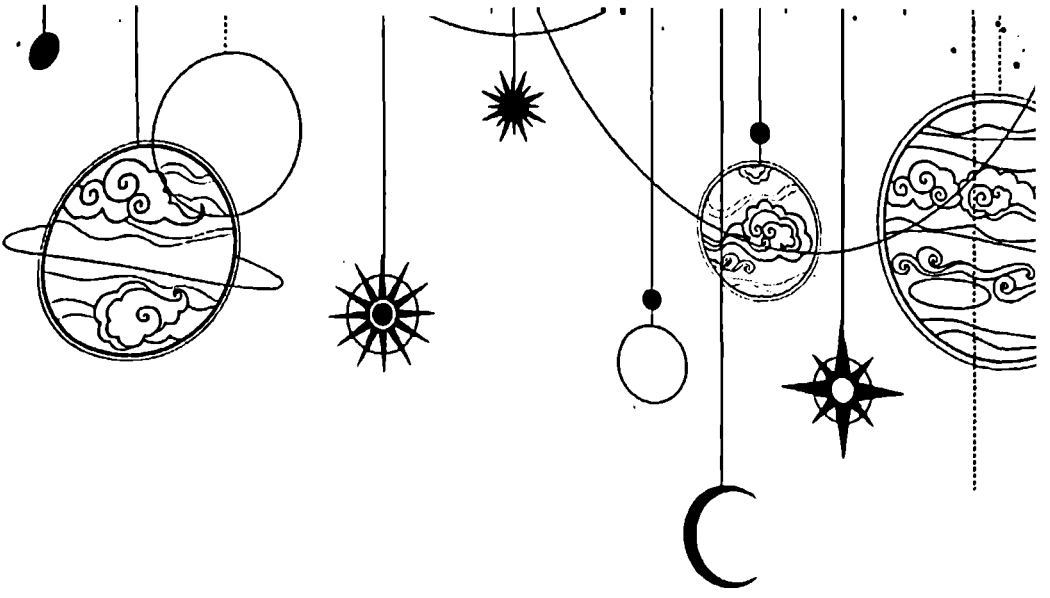
“Siyah gömleğin.” Aaron’ın ağzı hayretle açılırken, “Bu siyah gömlek her şeyi değiştirdi,” dedim.

Aaron cümlem bittiği an elini bacaklarımdan enseme doğru götürdü ve beni kendine çekti. Dudaklarımız birleştiğinde ellerini yanaklarıma koyup beni öyle ateşli bir şekilde öptü ki parçalara ayrılıyormuşum gibi hissettim.

Aklımdan sadece onunla ilgili anılar geçerken hiçbir pişmanlığımın olmadığını ve ona şans verdiğim için en doğrusunu yaptığımı anladım. Çünkü ben çocukluğumdan beri onun yanımdaydım.

O her zaman benimleydi.

Ve ben en başından beri buraya aittim.

BÖLÜM 14

1 ay sonra

Oscar

Uzun yolculuğumuz boyunca geminin her köşesine kusan annem, karaya adım attığı anda bile kusmaya devam etmişti. Bir gemiyle ilk defa yolculuk yaptığımda benim de midem bulanmıştı ama annemin vücudunun böyle bir tepki verebileceği aklıma gelmemişti.

Menkar Adaları'na ulaştığımızda Aaron, annemin temizlenmesi ve biraz dinlenmesi için onu misafirhaneye götürmüştü. Rose ise arkadaşlarına kavuştuğu gibi onlarla oyun oynamaya başlamıştı.

Victoria, öğleden sonra huzurlu bir piknik yapmamızı istediği için sepetler dolusu yemek hazırlamıştı. Ellerimde sepetler yanımda Victoria'yla beraber Gül Sahili'ne doğru yürürken görüşemediğimiz iki ay boyunca neler yaptığımızı birbirimize anlatıyorduk.

Gökyüzünün Cenneti

“Hamal Birliği’nin başına geçtiğimden beri nefes alacak vakit bulmakta zorlanıyordum.” Güllerin içinden sahile doğru yürürken, “Buraya geldiğim için çok huzurlu hissediyorum,” dedim.

Victoria, “Birlik nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?” diye sorduğunda heyecanımı onunla paylaştım.

“Gün geçtikçe, insanlar Birlik’te yaptıklarımızı öğrendikçe ülkenin dört bir yanından daha fazla çocuk geliyor. Artık kuleye sığamadığımız için daha fazla yerleşik alan yapmaya başladık. İki ayrı kule tamamlanırken çocukların aileleri için de evler inşa ettik.”

İki ay önce annemle kavuştuktan sonra William’ın yanına, Vega Krallığı’na gittiğimde ona Birlik’in başına geçmek istediğimi söylemiştim. William teklifimi kabul ettiğinde annem ve kardeşimi yanıma alarak Hamal’a dönmüştüm. Alice hayatını kaybettiğinde, Birlik’in içinden çıkılamayacak bir duruma düşeceğini sandığım sırada Birlik günlük yaşantısına devam etmiş ve ayakta kalmıştı.

Birlik’teki her kişi yıllarca yaşadığım, her daim yardıma koşan ve zamanla ailem olan insanlardı. Şimdi onlarla beraber annem ve kardeşim de yanımdaydı. Kalbimin bir bölümü çok erken kaybettiğim kadının yasını tutarken diğer bölümü çocukların hayatını kurtardığımız ve onlara yeni bir yaşam alanı verdiğimiz için huzurluydu.

Hamal Birliği’nde ve Vega Krallığı’nda yaşananlardan bahsetmeye devam ederken sahile ulaştık. Victoria, pembe ve beyaz kareleri olan bir örtüyü yere serdikten sonra elimdeki sepetleri bir kenara koydum.

Ben, “Dustin sana selam söyledi,” derken Victoria sepetten meyve çıkarıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, “Onu çok özledim,” dedi.

“Boyu o kadar hızlı uzuyor ki gördüğünde tanımakta zorluk çekersin.”

Victoria bardakları ortaya doğru dizerken, “Artık Rose’la oyun oynuyor mu?” diye sordu.

Örtünün kenarına bağdaş kurarak otururken, “Oyun oynamaktan daha çok ona öğretmenlik yapmaktan hoşlanıyor,” dedim.

Victoria tek kaşını kaldırırken, “Nasıl yani?” diye sordu. Elindeki tabakları bana uzattığında meyvelerin etrafına boş tabaklar dizmeye başladım.

“Ata binmeyi, hayvanlarla ilgilenmeyi ya da tarlada çalışmayı öğretiyor.”

Victoria bana bir bıçak uzattığında meyveleri doğrama işine koyuldum. “Derslerden nasıl vakit bulabiliyor?” diye sorduğunda gözlerimi devirdim.

Bir muzı ince ince dilimlerken, “Rose okuma yazma öğrenmekten nefret ediyor. Derslerden kaçmak için her türlü bahaneyi kullanıyor,” diye açıkladım.

Victoria bir torbaya koyduğu kekleri tek tek çıkarıp tabağa dizdi. “Onunla bu konu hakkında konuşmalı mıyım?”

“Olabilir.” Tabaktaki çileklere şüpheyle bakarken, “Bunları da kesmek zorunda mıyım?” dedim.

Victoria, “Hayır,” dedikten sonra önüme dört tane kırmızı elma koydu. “Ama bunları dilimleyebilirsin.”

Victoria sepetteki her şeyi örtünün üstüne koyduğunda yorgunluğumu hissetmeye başlamıştım. Meyveler, kekler ve

pastalar o kadar çoktu ki bir an hazırlığımız hiç bitmeyecek sanmıştım. Onu kızdırmamak için sesimi çıkarmadan söylediği her şeyi yapmış, o örtünün üstündeki tabakları bir sağa bir sola çekiştirip en güzel görüntüyü oluşturmaya çalışırken ben kollarımı geriye yaslayıp onu izlemiştim.

Her şey içine sindiğinde Victoria, ayaklarını denize doğru uzatarak oturdu. Açık saçlarını kumların üstüne doğru sarkıtırken, “Jeremy’den haberin var mı?” diye sordu.

Jeremy Foster...

Her şeyiyle nefret ettiğim adam.

Ben, “Ona tahammül edemiyorum,” dediğimde Victoria kahkaha attı.

“Neden?”

Uzun süredir bu konu hakkında birine içimi dökmek istediğim için sırtımı dikleştirip öne doğru eğildim. “Saraya geldiği ilk günü görmeliydin.” Ellerimi dehşetle havaya kaldırdım. “Herkes, her şeye...” derken hâlâ hayretler içindeydim. “Dişi olan her varlığa kur yaptı.”

Victoria daha çok gülmeye başladığında sözlerime, “Hayatımda onun kadar çapkın başka bir herif görmedim,” diyerek devam ettim. “Sinirlerimi bozuyor.”

“Tanıştığımız ilk gün bana karşı da öyleydi.”

Ağzıma bir çilek atarken, “Başına o çuvalı geçirdikleri an hepsini yakıp öldürmeliydin,” dedim.

Victoria yerinde doğrulup elindeki kumları kenara silkeledi. Bir muz parçasına uzanırken, “İsyanın durmasında çok etkili oldu,” dedi. Adamdan nefret etsem de Victoria haklıydı. Ülke sonunda hayalini kurduğumuz huzura kavuşmuştu.

“Young taşıyla ne yaptığını biliyor musun?”

“Hayır.” Omuz silktim. “O da bir süre sonra taşın hiçbir işe yaramadığını öğrenmiştir.”

Kahkaha sesleri duyduğumda bakışlarım Victoria’nın arkasında kalan bahçeye döndü. Rose kumların üstünde bata çıka bize doğru koşarken hemen peşinden annem ve Aaron geliyordu.

Rose, Victoria’nın açtığı kollarının arasına atlarken, “Saçlarıma bak,” dedi. Rose, saçlarını yapmayı sevdiği balıksırtı şeklinde örmüştü ama bu sefer diğerlerinden farklı olarak beline kadar gelen örgülerin arasında rengârenk boncuklar vardı. Örgülerin ucunu pembe kurdelelerle bağlamıştı. Saçlarıyla üstüne giydiği pembe elbise uyum içindeydi.

Victoria, Rose’un neşesine eşlik ederek, “İnanılmaz,” diye çığlık attı. “Bunu nasıl yaptınız?” diye sorduğunda Rose adadaki arkadaşlarıyla geçirdiği zamanı anlatmaya başladı.

Annem benim yanıma otururken Aaron tam karşıma, Victoria’nın yanına bağdaş kurdu. Bana başıyla selam verdikten sonra Rose’un anlattıklarını dinlerken bir yandan kardeşimin saçlarını övdü.

Annem örtünün üstünde duran yemeklere şaşkınlık içinde bakarken ben, “Daha iyi misin?” diye sordum.

Annemle kaybettiğimiz yılları geri getiremesek de kalan günlerimizi dolu dolu geçirmeye çalışıyorduk. Bu süreçte annemin iyileştiğini, onu gördüğüm ilk andan daha iyi bir hale geldiğini açıkça görmek mümkündü. Hepimiz yaralar alırken o da evlat acısıyla gün geçtikçe mahvolmuştu.

“Aaron bana bir ilaç verdi.” Annem Aaron’a minnettarlıkla bakarken, “Çok daha iyi hissediyorum,” dedi. Gözlerinin altındaki morluğun geçtiğini gördüğümde söylediğine inandım.

Victoria, “Bir şeyler atıştırın,” dediğinde annem, “Ellerine sağlık,” dedi.

Victoria’nın hareketlerinden ve annemden kaçırdığı bakışlarından ondan utandığını anlayabiliyordum. Kocasının onu aldattığını öğrenmesi yetmiyormuş gibi aldattığı kadından olan çocuğu karşısında görmesi Victoria’ya kendini mahçup hissettiriyordu. Ona defalarca kez annemin bu şekilde düşünmediğini anlatmaya çalışsam da Victoria annemin yanında ufalmaya devam ediyordu.

Annem ise aksine Rose’u o kafesten çıkarıp kurtardığı, ona bir süre baktığı ve beni de kendisine getirdiği için Victoria’ya minnettardı. Eğer Victoria ona izin verse annem kollarını Rose’a açtığı gibi ona da açar, sıkıca sarılırdı.

Rose önümde duran çileklere âdeta saldırdığında, “Yavaş,” diye fısıldadım. Ağzı minik keklerden biriyle doluyken, “Çok acıktım,” dedi.

Aaron ve annem kendi aralarında bir sohbeta daldıklarında Victoria, Rose’a bir oyun öğretiyordu. Parmaklarını birbirlerine dolamışlardı ve Victoria daha önce hiç duymadığım bir tekerlemeyi Rose’a ezberletmeye çalışıyordu.

Arkamda bir orman, önümde bir deniz vardı. Güneş ufuga doğru yaklaşırken denizin üstü altın sarısı tonlara bürünmüştü. Annem, kardeşlerim ve arkadaşlarım yanımda, harika yemeklerin olduğu bir örtünün etrafında toplanmıştık.

Hayata karşı hiçbir zaman nankör bir adam olmamıştım. Sevdiklerimi yanıma almak ve huzurlu bir hayat yaşamak dışında tanrılardan bir şey istememiştim. Tanrılar sesimi duymuş, dualarıma sonunda cevap vermişti ama kalbimin kırgınlığı geçmiyor, gözlerim ara ara dolmaya devam ediyordu.

Victoria ayağa kalkıp koşmaya başladığında Rose peşinden gidip onu yakalamaya çalıştı. İkisinin de üstüne giydiği elbiseler rüzgârla beraber uçuşurken kalbimden ve zihnimden asla çıkmayan kızıl saçlı kızı düşünmeden edemedim.

Diana'nın da yanımda olmasını, Victoria ve Rose'la beraber koşmasını her şeyden çok istiyordum ama bazı dileklerimizden hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini de biliyordum.

Omzuma değen bir el hissettiğimde düşüncelerimden sıyrıldım. Başımı kaldırdığımda Aaron'ın bana destek olmaya çalıştığını gördüm. Birbirimize tebessüm ettiğimizde Aaron, sahilin sonunda birbirini gıdıklayan Rose ve Victoria'nın yanına doğru yürüdü.

Yanağımdan süzülen yaşları sildiğim sırada annem, "Birbirlerine çok âşıklar," dedi. Ona Diana'yı anlatmıştım ve yaşadığımız her şeyi detaylı olarak biliyordu. Bu yüzden ara ara daldığımı gördüğünde dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

Bakışlarımı Victoria ve Aaron'm olduğu yere doğru çevirdiğimde Aaron, Victoria'yı omzuna atmış, Rose'u da kucığına almıştı. Aaron kendi etrafında dönmeye başladığında kızların çığlıkları sahilde yankılandı.

William ve Adelina'nın evlendiği ve Adelina'nın taç giydiği gün aklıma geldiğinde sessizliğe gömüldüm. Annem yüzümdeki değişimi fark etmiş olacak ki, "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu.

Bazı konular anlatılmadıkça ya da konuşulmadıkça insanın sırtına yük oluyor ve gün geçtikçe içten içe kalbinizi parçalıyordu. Diana hakkında konuşmayı reddettikten bir süre sonra içimi kemiren her şeyi anneme anlatmak çok iyi gelmişti.

Bugüne kadar William ve Victoria hakkında hiç kimseyle konuşmamış, onların yaptığı gibi yaşananları görmezden gelmeye çalışmışım ama bu konunun kalbimi ezdiğinin de farkındaydım.

Aaron, Rose ve Victoria saklambaç oynamaya başlayıp güllerin içinde kaybolduklarında bunu fırsat bilerek anneme her şeyi anlattım. William ve Victoria'nın bir zamanlar birbirlerine âşık olduklarından ama artık ülkenin iki farklı ucunda farklı hayatlar yaşadıklarından bahsettim.

Annem ikisinin arasında olup bitenleri daha önce söylemediğim için ilk an şaşırsa da sonra ona anlattığım için bana minnettar bir şekilde baktı. Bir süre ikimiz de dalga sesleri eşliğinde konuşmadan oturduk.

“Aşk herkese aynı gözükmez.” Annem içeceğinden bir yudum alıp, “Bazen bir bakışı, bir ilgiyi ya da bir dostluğu bile aşk sanabilirsin,” dedi.

William'ın Victoria'ya nasıl baktığını bilirken Adelina'yla evlenmesine, beraber tahta oturmalarına ve başlarında birer taç olmasına hâlâ inanamıyordum. Adelina her zaman William'ı sevmişti ama William'ın buna izin vereceğini hiç düşünmemiştim.

“Bir kere sevdiğinde bir daha başkasını sevemezsin gibi gelir ama kalp mantıkla işlemez.” Annem bakışlarını denizden bana doğru çevirdi. “Aşk kimi zaman ihtiyaçlarını karşılar.”

“Nasıl?”

“Senin neye ihtiyacın varsa onu sana verene âşık olursun.” Elinde tuttuğu boş bardağı örtünün üstüne bırakırken, “Babanla birbirimize çok âşıktık,” dedi. “Grace ve Alice ile neler yaşadığını, o kadınlarda bende olmayan neyi aradığını ya da

bulduğunu bilmiyorum ama bir zamanlar beni de sevdiğini biliyorum.”

Kaşlarımı çatarken, “Kulağa çok yanlış geliyor, anne,” dedim.

“İşte!” Elini elimin üstüne koydu. “Tam da bu yüzden aşk kelimesinin tanımı herkes için aynı değildir. Senin yanlış bulduğun şey babanın doğrusu olabilir.”

Rose çığlıklar atarak güllerin içinden kumsala doğru koştuğunda Aaron hemen arkasında, kardeşimi kovalıyordu. Rose’u belinden tutup havaya kaldırdığında, “Seni yakaladım!” diye bağırdı. İkisi tekrar güllerin arasında kaybolduğunda annem konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

“Belki de Victoria, William’da aradığı şefkati buldu ve bunu aşk sandı. Yıllarını bir kafeste sevgi görmeden geçirdiği için sevgi gördüğü ilk yere sığındı.” Annem yüzüne düşen saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Belki de en başından beri Aaron’a âşıktı.” Omuz silkti. “Belki de William’a hissettikleri gerçekten âşktı ve şu an acılarını dindirmek için Aaron’a sığındı. Hangisinin doğru olduğunu bilebilir miyiz?”

Ben başımı sağa sola sallarken annem, “Eminim! Victoria da hâlâ bunu bilmiyordur,” dedi. “Aşkı tanımlamak için önce onu yaşamak gerekir ve ikisinin de önünde uzun bir yol var.”

Güneş, ufka yaklaşırken ve hava gittikçe kararırken annem tabakları toplamaya başladı. Söyledikleri aklıma takıldığında, “Sence aşk nedir?” diye sordum.

Annem sepete koyduğu tabakları bırakıp iç çekti. Biraz düşündükten sonra, “Yıllar geçse, mevsimler değişse, gün geceye defalarca kez karışsa ve dünya başımıza yıkılsa bile yanında özgür ve mutlu hissettiğin kişiye âşıksındır,” dedi.

Diana ile yaşadıklarımız gözlerimin önünden geçerken annemin tanımına göre Diana'ya âşık olduğumu bir kez daha anladım. Aslında ben dünya üzerindeki tüm aşk tanımlarına göre ona âşıktım.

Benim Diana için hissettiklerimin aynısını Aaron'ın gözlerinde görebiliyordum. Victoria, kime âşıktı bilmiyordum ama Aaron ona böyle âşık olduğu sürece her daim mutlu olacağına, onun yanında özgür hissedeceğine emindim. Eğer Victoria William'ın yanında, bir sarayın içinde yaşamayı seçseydi hiçbir zaman mutlu ve özgür olamayacaktı.

Seçimlerimiz hayatımıza yön verirken belki de aşkın biraz da seçim olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Victoria hiçbir zaman Aaron ve William arasında bir seçim yapmak istememişti ama özgürlüğü seçtiği an ikisinden birini geride bırakmak zorunda olduğunu en başında biliyordu.

Bazı insanlar hem aşka, hem mutluluğa hem de özgürlüğe aynı anda sahip olacak kadar şanslı değillerdi.

Kulağımın dibinde bir çığlık sesi duyduğumda korkuyla yerimde zıpladım. Ayağa kalktığımda Rose kahkaha atarken ben zarar gören kulağıma doğru bastırdım.

“Seni mahvedeceğim!”

Dudaklarımın arasından dökülen sözleri duyduğu an güllerin arasına doğru ilerleyen Rose'un peşinden koştum. Aramızda sadece iki adım kaldığında Rose korkuyla çığlık attı. Onu belinden tutup havaya kaldırdığımda kollarımdan kurtulmak için beni tekmelemeye başladı.

Ben, “Her yerini ısıracağım!” dediğimde Rose, “Hayır!” diye haykırdı.

Minik koluna dişlerimi geçirdiğim sırada biri belimi ve karnımı gıdıkladı. Huylandığım için iki büklüm olduğumda

Rose elimden kaçtı. Arkamı döndüğümde Victoria'nın sinsi yüzüyle karşılaştım.

“İkiniz de bittiniz!”

Victoria'yı yakalayıp yere yatırdığımda benden kurtulmak için çırpındı ama dizlerimin üstüne çöküp karnını gıdıkladığım an pes etti. Rose sırtıma atlayıp Victoria'yı ellerimden kurtarmaya çalıştığında Victoria kahkaha atıyordu.

Rose'u sırtımdan indirip Victoria'nın yanına yatırdığımda Aaron imdadıma yetişti. Ben Rose'u, Aaron Victoria'yı gıdıklarken kahkaha seslerimiz tüm adada yankılandı.

Akşam yemeği için Aaron'ın salonundaki masanın etrafına dizilmiştik. Yemeğe Seth ve Maddy dahil olmuş, Rose arkadaşlarıyla beraber yemek istediği için diğer çocukların yanına gitmişti. Masanın ucunda Aaron, sağında ben, solunda Victoria oturuyordu. Benim yanımda annem, annemin karşısındaysa Seth ve Maddy vardı.

Bugün sahilde yediğimiz onlarca tatlıdan sonra aç değildim ama sohbet beklediğimden daha eğlenceli olduğu için masada oturmaya devam ediyordum. Menkar Adaları'nı ilk keşfettiklerinde Seth, Maddy ve Aaron'ın yaşadığı hikâyeleri dinlerken kimi zaman kahkaha atıyor kimi zaman düşüncelere dalıyorduk.

Seth, Aaron'la yaşadıkları ilk kavgayı anlattıktan sonra, “Aaron bana yumruk attığında inanamamıştım,” dedi.

Maddy, “Sadece bakışlarından seni döveceğini anlamıştım,” dediğinde Seth gözlerini devirdi.

Seth, sahte bir üzüntüyle, “İnsan arkadaşına bunu reva görür mü?” diye sorduğunda hepimiz kahkaha attık.

Mimiklerini ve ses tonunu hızlı bir şekilde değiştirip role girmesi inanılmaz bir yetenektir.

Victoria, “Peki, size...” derken bana tehditkâr bir şekilde baktı. Yaşadığımız hangi andan bahsedeceğini bilmediğim için tek kaşımı soru sorarcasına kaldırdım.

“Oscar’la nasıl tanıştığımızı anlatmış mıydık?”

Elimdeki yaydan çıkan okun Victoria’nın omzuna saplandığı günü hatırladığımda, “Sakın!” dedim.

Aaron söze girerek, “Açıkçası bu konuyu konuşmak benim de hoşuma gitmiyor ama Emily’nin, oğlunun gerçek yüzünü gördüğünde vereceği tepkiyi çok merak ediyorum,” dediğinde elimdeki çatalı ve bıçağı masaya bıraktım.

Annem, “Nasıl yani?” derken Seth, “Biz de bu hikâyeyi bilmiyoruz,” dedi.

Dirseklerimi masanın üstüne koyup yüzümü ellerimin arasına gizlediğim sırada Victoria, “Utanma!” dedi. Ses tonundaki alaycı tavrı sadece ben ve Aaron’ın duyduğuna emindim.

“Ne de olsa o zamanlar beni omzumdan okla vurmak senin için gurur vericiydi.”

Annemin dudaklarından şaşkınlık nidası dökülürken Aaron kollarımdan tutup, “Yüzünü aç,” dedi. Tenim alev alev yanarken yanaklarım kızarmıştı.

Annem, “Kız kardeşini okla mı vurdun?” diye sorduğunda Victoria’ya ölümcül bir bakış attım.

“Kız kardeşim olduğunu bilmiyordum!”

Seth ellerini havaya kaldırıp, “Bu kadarı benim için bile çok fazla, dostum,” dediğinde Maddy, “İnanamıyorum!” diyerek tepki verdi.

Victoria dramatik bir ses tonuyla, “Hayır! Hayır!” derken gömleğinin kenarını sıyırdı. “Oscar dışarıdan bir beyefendi gibi gözüküyor olabilir ama gerçekleri söylüyorum.” Sol omzundaki yara izini gösterdiğinde annem çılgık atarken elleriyle ağzını kapattı.

“O senin kardeşin!”

“Bilmiyordum!”

Kendimi savunmak için başka ne söyleyebileceğimi düşünürken Victoria daha da cesaretlenip, “Çalışma alanında üzerime yürüyüp gücünü kullandığı gün de var, tabii,” dedi.

İşaretparmağımı ona doğru sallayarak, “Eğer susmazsan...” dediğim sırada Victoria cümlemi, “Gökyüzünü yine başıma mı indirirsin?” diyerek devam ettirdi.

Victoria’yla beraber herkes kahkaha atmaya başladığında annem de bize katıldı. Kardeşim olduğunu yeni öğrendiğim Victoria’ya bakarken beraber katettiğimiz yolları düşündüm. Onu okla vurduğum günden şu yemek masasına geldiğimiz güne kadar öyle acılar çekmiştik ki hepimiz mutluluğu sonuna kadar hak ediyorduk.

Hayat bana basit bir akşam yemeğinde bile mutlu olabilmek için sevdiğin insanların yanında olmasının yeterli olduğunu öğretmişti. Hepimiz hüznün sonunun mutluluğa aktığını ve her yokuşun bir inişi olduğunu tecrübe etmiştik.

Yemeğimiz kahkahalar eşliğinde bittiğinde Victoria, kaldığım eve giderken bana eşlik etmek istedi. Ellerim cebimde yavaş yavaş yürürken düşüncelere dalan Victoria’nın kolunu dürtüp, “Aklından ne geçiyor?” diye sordum.

“Sadece,” dedikten sonra iç çekti. “Bir gün tekrardan bir araya gelebilir miyiz, diye düşünüyordum.”

Menkar Adaları'na geldiğimden beri söylemek istediğim ama çekindiğim için beklediğim konuyu ondan duyduğum an fırsatı kaçırmadım. “Ben de seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum,” dediğimde Victoria yürümeyi bıraktı.

“Nasıl yani?”

Kolumu onun koluna dolayıp eve doğru ilerlemeye devam ederken, “Yılın ilk ayının on yedinci gününde hep beraber bir akşam yemeği yemek istiyoruz,” dedim.

Victoria, “Doğum günümüzde,” dediğinde başımı sallayarak onu onayladım.

“Herkes orada olacak mı?” diye sorduğunda çoktan evimin önüne gelmiştik. Kapıyı açarken, “Eğer Aaron ve sen gelmeyi kabul ederseniz herkes orada olacak,” dedim.

William bu yemeği ilk planladığında bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama bizler birbirimizin düşmanı değildik. En zor zamanlarda birbirimizin yanında olmuş ve sonuna kadar savaştık. Şimdi yaptığımız bazı seçimler yüzünden dostluğumuzu kaybetmek istemiyordum. Savaş sırasında kaybettiklerimizin yerini hiçbir şekilde dolduramıyor oluşumuz hepimize bir ders niteliğindeydi.

Victoria'nın bu konuyu kestirip atmasını istemediğim için, “Doğum günümüze daha aylar var. O güne kadar bunu düşünebilirsin,” dediğimde Victoria ondan hiç beklemediğim bir cevap verdi.

“Elbette.”

“Emin misin?”

Victoria bana sırtını dönüp evine doğru giderken, “Hepimiz orada olacağız,” dediğinde karanlığın içinde kaybolunca ya kadar arkasından baktım.

BÖLÜM 15

Aylar sonra

Değişim içimizde başlar, zaman ilerledikçe dışarıya yansır. Özümüzde aynı kişi olsak da seçimlerimizin sonuçları, kalbimizin dışında bir kabuk oluşturur ve o kabuklar gün geçtikçe katmanlar haline gelir.

Her bir olay değişimin bir parçasıyken bu katman özümüzü rahatça gizleyebildiğimiz bir duvardır. Kalbimizi ilk darbede yıkmaya alışmış olan duygular, katmanların oluşturduğu sert duvara çarptığında hiçbir şey hissetmeyiz.

Bazıları kalpsiz der, bazıları hissiz, bazıları ise duygusuz...

Aslında hepsinin özü tek bir şeye dayanır: *büyümek*...

Duyguların sizi gittikçe hissizleştirmesi ve içiniz parçalara ayrılırken dışınızın sapsağlam kalması büyüme-ktir. Kalbini- nizi kıran adamın yaşadığı şehre doğru uzun bir yolculuğa çıkmak ve artık canınızın eskisi gibi yanmadığını fark etmek büyüme-ktir.

*Değişmek, büyüme*dir.

Bir atın üstünde defalarca kez gezdiğim topraklarda bu sefer Vega Krallığı'na, William Vega'nın sarayına doğru giderken hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını, her şeyin değiştiğini açıkça görüyordum.

İnsan, içine kapanıp duygularının esiri olurken sadece kendisinin değiştiğini, etrafında olup biten her şeyin aynı kaldığını sanıyordu. Başımı soktuğum kumun içinden çıkardığımda benimle beraber yaşayan her canlının da değiştiğini yolculuğumuz boyunca öğrenmiştim.

Savaşın üstünden aylar geçmiş, yaralar sarılmış ve acılar unutulmuştu. Öncesinde bir harabeye benzeyen kasabaların dört bir yanında rengârenk ağaçlar ve çiçekler açmış, içime çektiğim havanın kokusu bile değişmişti.

Eskiden bu mevsimde kar yağar ve yollar kapalı olurdu ama bu yıl yeryüzüne bir kar tanesi bile düşmemişti. Kar yağmadıkça hava daha da çok soğuyor, insanın etni kesiyordu.

William Vega, halkına verdiği sözü tutarak konsey üyeleriyle beraber ülkenin yaşam kalitesini yükseltmişti. Davet edildiğimiz akşam yemeğine ulaşmak için günler öncesinden yola çıkmış ve yolculuk sırasında ülkenin olumlu değişimine hayran kalmıştık.

Bugün yılın ilk ayının on yedinci günüydü.

Bugün özgür olduğumuz ilk doğum günüydü.

Bir imparatorun çocukları avlamadığı, iyileştirmek adı altında esir tutmadığı ilk yılımızdı. Halkın bizden korkmadığı, önümüzde saygıyla eğildiği ilk yaşıymızdı.

Yeni doğan güneş, ağırlaşan gözlerimi yaktığı sırada Aaron'ın atı yanıma yaklaştı. Maddy ve Seth hemen arkamızda

bize eşlik ediyor ve uzun süredir görmedikleri bölgenin değişimi hakkında konuşuyorlardı.

Aaron, “Neredeyse geldik,” dediğinde Vega bölgesindeydik. Ağaçların arasından gökyüzüne doğru uzanan sarayın kulelerini görebiliyordum. Kulelerin en tepelerine Vega Krallığı’na ait bayrakları astıklarını gördüğümde bunun yeni bir detay olduğunu fark ettim.

Saraya sadece birkaç kilometre kaldığında yolun sonunda bize doğru koşan bir atlı dikkatimi çekti. Aaron gerginlikle atını durdururken biz de ona uyum sağladık. Elimi alnıma koyarak kıstığım gözlerime siper ettim.

Atlı ile aramızdaki mesafe kapandığında gelen kişinin Jeremy olduğunu gördüm. Gözlerimi devirirken tuttuğum nefesimi bıraktım. Jeremy aniden yuları kendine doğru çektiğinde dolu dizgin at bize çarpmadan önce durmayı başardı. Dişlerini bize göstererek kişneyen safkan at, Jeremy’nin anlamsız şovunun bir parçası haline geldi.

Toprak yoldan yukarı doğru toz kalktığında Jeremy çapkın bir ifadeyle, “Victoria,” dedi. Atının üstünde öne doğru eğilerek bana selam verirken, “Vega Krallığı’na hoş geldiniz!” diye ekledi.

Aaron, Jeremy ile arama duvar örmek isteyerek atını benim atımın önüne doğru sürdüğünde Jeremy’nin bakışları benden Aaron’a doğru döndü. Aaron, Jeremy’yi dikkatli bir şekilde baştan aşağı incelerken Jeremy sırtını daha da dikleştirip göğsünü yukarı kaldırdı.

Birbirlerine boy gösterisi yaptıklarını fark ettiğimde midem bulandı. İkisini de geride bırakmak istediğim için atımı Jeremy’nin sağından geçirirken onun gözleri arkamda duran

Maddy'ye kaydı. Genç kızı baştan aşağıya süzerken avını keyifle izleyen bir aslan gibiydi. Aaron homurdanarak önüme geçti ve grubumuzun liderliğini yaparak saraya doğru ilerledi.

Jeremy sağımdaki boşluğa doğru geldiğinde, “Beni hiç mi özlemedin?” diye sordu.

“O kadar zaman geçti ki...” derken uzaklara baktım. “Adını unutmama çok az kalmıştı.”

Jeremy kahkaha attıktan sonra, “Seni çok özlemişim,” diye mırıldandığında son derece ciddiye. Başımı ona doğru çevirip dalga geçmeyi düşündüğüm sırada Aaron söze atladı.

“Hata yapacağın tek bir an, Jeremy.” Aaron sağ elini havaya kaldırıp bir parmağını gösterdiğinde Jeremy, keyifle kırdadı. “İlk hatanda bundan pişman olmanı sağlayacağım.”

Aaron’ın Jeremy’i öldürmek için kendince haklı sebepleri vardı ama onun sebepleri bizler için anlamsızdı. Bu yüzden Jeremy’nin her hareketini izleyip hata bulmak için çabalayacaktı. Aaron’ı tanıdığım kadarıyla bir hata bulamazsa bile kendi yaratırdı çünkü onunla dövüşmeyi kafasına çoktan koymuştu.

Jeremy, “Sana daha önce kıskançlığın dışarıdan çok çirkin gözüktüğünü söyleyen olmadı mı?” derken bana göz kırptı. Dudakları yukarı kıvrıldığında ortaya çıkan gamzesi dikkatimi çekti.

“Kıskançlık, benim en yakışıklı huyum.”

Jeremy, Aaron’ın söylediğine gözlerini devirirken atını bana doğru yaklaştıırıp fısıldayarak, “Kendini yakışıklı mı sanıyor?” diye sordu. Ben cevap vermediğimde sahte bir üzüntüyle, “Yazık!” dedi.

İkisi yol boyunca atışıp dururken sarayın bahçesine geldiğimizde gözlerime inanamadım. İlk gördüğüm zamandan

bugüne kadar öyle çok şey değişmişti ki dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Sarayın inşaatı tamamen bitmişti ve sol ön kenarda bir kale, sağ ön kenarda bir kule vardı. Sarayın ortasına bir tane, arkasına da dört tane kule yerleştirilmişti. Her kulenin ucunda birer bayrak sallanıyordu ve ortadaki kule göklere kadar uzanıyordu.

Adelina dokunduğu her yere, geçtiği her yola kendisinden izler bırakıyordu. Rengârenk çiçekler ve yapraklarla oluşturduğu sarmaşıklar, onun imzasıydı. Yolculuk boyunca bazı kasabaların diğerlerinden daha farklı olduğu dikkatimi çekmişti. Şimdi sarayın duvarlarına bakarken Adelina'nın o kasabalardan geçtiğine emin oldum.

Bahçedeki havuzu ve havuzun ortasındaki heykeli inceleyerek yanından geçerken sarayın önüne ulaştım. Kapının iki yanında duran muhafızlar reverans yaptıklarında kaşlarımı çattım. Tacımı aylar önce teslim ettiğim için bu hareketlerini anlamsız buldum.

Muhafızlar sarayın kapısını açtığında içeriden çıkan Oscar bize doğru gelirken ben yavaşça atımdan indim. Oscar kollarını açtığında ona doğru koştum ve boynuna atladım.

Jeremy, "Size saraya kadar eşlik etmek için ayağınıza kadar gelmeme rağmen ben neden böyle bir karşılama almadım?" diye sorarken Aaron çenesini kapatmasını söyledi.

Oscar beni havaya kaldırıp kendi etrafında dönerken, "Seni çok özledim," diye fısıldadım. Herkes kendi işine gömüldüğünden beri adaya yaptıkları birkaç ziyaret dışında birbirimizi hiç görmemiştik.

Oscar beni yere bırakırken, "Ben de seni çok özledim, güzelim," dedi.

Abimin yanağına kocaman bir öpücük kondurduğumda Jeremy, “Ah! Bu kadarı da haksızlık artık!” diye haykırdı. Ona doğru sinsi bir şekilde bakmak için başımı çevirdiğimde Aaron’ın dirseğini Jeremy’nin karnına geçirdiğini gördüm.

Jeremy iki büklüm olurken, “Çok yakışıklı ve ateşli biri olmanın bedelini bu şekilde ödemek canımı yakmıyor, Aaron,” dedi.

Oscar bir adım geri çekilip beni baştan aşağı süzerken, “Hiç değişmemişsin,” dedi. Tek kaşımı kaldırıp, “Emin misin?” diye sorduğumda beni bir tur döndürdü.

“Saçlarını kısaltmışsın!”

Ağzım şaşkınlıkla açılırken, “Nasıl fark ettin?” diye sordum. Sadece dört parmak kadar kestğim saçlarım hâlâ belime kadar uzanıyordu.

“Sadece saçlardan ve kıyafetlerden konuşan tek kız kardeşim sen değilsin!” Oscar bir abi olmanın verdiği gururla bakarken Rose’u özlediğim için şımarık bir ifadeyle altdudacağımı sarkıttım.

Abim, “Gün doğar doğmaz geldiğiniz için herkes uyuyor,” derken beni kendine çekip sarıldı. Başımı onun göğsüne yasladığım sırada Jeremy atını muhafızlardan birine verip yanıma doğru yaklaştı.

Dramatik bir havada, “Ben bunları hak etmedim!” dedikten sonra saraya girdiğinde, Oscar’la beraber kahkaha attık. Aaron, muhafızlara atı konusunda dikkat edilmesini istediği detayları anlatırken birkaç muhafız da çantalarımızı taşıyorlardı.

Oscar kolunu koluma dolayıp beni saraydan içeri soktuğunda olduğum yerde donakaldım. Sadece birkaç adım atmıştık ama duvarda gördüğüm işlemlere inanamamıştım.

Oscar'ın kolundan çıkıp duvardaki desenleri dikkatle incelemeye başladım.

Mozaik sanatıyla işlenmiş duvarlarda her türde hayvanlar ve bitkiler, yan yana bir ahenk içinde dizilmişti. Parmaklarımı taşların üzerinde gezdirirken başımı yukarı doğru kaldırdım ve sadece duvarlarda değil tavanda bile aynı işlemlerin olduğunu gördüm.

“Bunu nasıl yaptınız?”

Gözlerimle her yeri tararken nereye bakacağımı, hangi şekle dikkat edeceğimi bilemedim. Bizden biraz sonra içeri giren Aaron da benim gibi şaşkınlıkla etrafa bakıyordu. Uzun koridor boyunca devam eden işlemleri tek tek incelemeye kalksam her bir detayı fark etmek günlerimi alırdı.

Seth bir ıslık çalarken Maddy, “Bu nedir?” diye sordu.

Oscar, arkadaşlarıma mozaik sanatından ve onu nasıl yaptıklarından bahsederken koridorun tam ortasında başımı yukarı kaldırıp tavanı izleyerek ilerliyordum. Kapının önünde başlayan yılan figürünün koridorun sonuna kadar devam ettiğini anladım. Yılanın etrafına işlenen birbirinden farklı hayvanlara bakarak koridorun sonuna geldim.

Öfkeli yılan ağzını kocaman açmıştı ve üstte iki sivri dişi vardı. Dişlerinin ucundan zehire benzer damlalar akıyordu. İnce ve uzun dili, önünde duran aslanın yelesine değerken aslanın gözleri çok sakın bakıyordu.

Yılan, ormanın kralını çoktan avladığını düşünürken aslan bir avdan çok avcı olduğunun farkındaydı.

Aaron, “Bu inanılmaz!” dediğinde düşüncelerimden sıyrıldım. Başımı öne eğdiğimde Aaron'ın hayranlıkla tavanı izlediğini gördüm.

Oscar her gün önünden geçtiği ve onun için artık sıradan olan mozaikleri umursamayarak, “Daha sonra hepsine tek tek bakmanız için vaktiniz olacak,” dedi.

Abim koridorun sağındaki merdivenlere doğru yöneldiğinde ona hak vererek peşine takıldım. Bedenim gittikçe huysuzlaşıyordu çünkü uykusuz, yorgun ve açtım. Kendime geldikten sonra sarayın her yerini gezecek ve her bir köşesindeki sanatı ezberleyecektim.

Odaların olduğu koridora geldiğimizde Oscar, Seth ve Maddy’ye odasını gösterip bir ihtiyaçları olup olmadığını sordu. İkisi de sadece uyumak istediklerini söyleyip ortadan kayboldular.

Aynı koridorun sonuna geldiğimizde Oscar diğer odalara göre daha büyük olan iki kapıyı göstererek, “Bunlar sizin odalarınız,” dedi. Benim için kapıyı açtığında kendimi devasa bir odada buldum.

Arkamdan gelen Aaron bir ıslık çaldığında Oscar gülümsedi. Büyük camların gün ışığını rahatlıkla içeri aldığı odanın tam ortasında yuvarlak bir yatak vardı. Duvarların tamamına raflar dizilmiş, rafların bir kısmına kıyafetler bir kısmınaysa kitaplar yerleştirilmişti.

Sarayın aksine burada daha az sarmaşıklar ve çiçekler vardı. Bunun sebebinin misafiri rahatsız etmemek için olduğunu anladığımda gülümsedim. İnce bir düşünceydi ama bazıları için çok büyük farklar yaratabilirdi.

Odanın sol köşesinde bir kapı gördüğümde hemen açıp içeri girdim. Tam arkamda duran Aaron’a, “Burası senin salonundan daha büyük,” dedim.

Aaron, “Bir kral olduğunda bitmek bilmeyen sorumlulukların ve dertlerinin olduğunu düşünürdüm. Eğer

böyle bir banyoya sahip olacaksam o tacı istiyorum,” dediğinde gülümsedim.

Oscar, “Burası sadece misafir odası,” derken sesinde sinsi bir ton vardı. “Arkadaşımın tacı, basit bir banyo yüzünden tehlikede olduğuna göre kralın odasını asla görmemenizi sağlayacağım.”

Odaya doğru geçerken, “Basit bir banyo mu?” diye sordum. “Orada yatağın yarısı kadar büyüklükte beyaz bir küvet gördüğüme eminim.”

Oscar, “Yatağınızın küçük olduğunu düşünüyorduk,” dediğinde Aaron sitemle, “Artık bu sarayda yaşamamızı istediğiniz için düzenlediğiniz bir şovun içinde miyiz?” diyerek karşılık verdi.

“Çoktan ikna olmuş gibi gözüküyorsunuz.”

Oscar ve Aaron kendi aralarında şakalaşarak odamdan çıktıklarında hemen uyumak istememe rağmen banyoya geçtim. Kıyafetlerimi duvarın kenarına bırakıp içi sıcak suyla dolu olan büyük küvetin içine girdim. Tenim suyla buluştuğu an kendimi keyifle inlerken buldum.

Küvetin kenarındaki turuncu, pembe ve mor sabunları sırayla kokladım. Hepsi isimlerini bilmediğim birbirinden harika çiçekler gibi kokuyordu. Birini seçmeyi düşündüğüm sırada bir sarayda olduğumu fark ederek hepsini kullanmaya karar verdim. Küvetin köpürmesi için turuncu sabunu suya atarken saçlarımı pembe, vücudumu mor sabunla yıkadım.

Su soğuduğunda neredeyse uyuyakalmak üzereydim ama hayatımın en güzel duşundan da çıkmak istemiyordum. Bu sabunların hepsinin nasıl yapıldığını öğreneceğime ve bir

Gökyüzünün Cenneti

düzine kadar Menkar Adaları'na götüreceğime dair kendime söz verdim.

Tenim yumuşacık olurken parmaklarım buruşmaya başladığında küvetten çıktım. Büyük havluyu bedenimin etrafına sararken küçük havluyu saçlarıma doladım. Odaya geçtiğimde çantama doğru ilerlerken raflardaki kıyafetler dikkatimi çekti.

Beyaz renkte ipek bir gecelik gördüğümde hiç tereddüt etmeden aldım. Bedenimi kuruladıktan sonra tenimi ipekle buluşturdum ve ıslak saçlarımla beraber yatağın üstüne atladım. Temiz çarşafların kokusu ruhumu sararken gözlerimi kapattığım an uyudum.

Gün boyunca hayatımda gördüğüm en rahat yatakta, ipek bir gecelikle, yumuşacık çarşafların üstünde uyuduktan sonra kendimi çok dinç hissediyordum. Bir ara ben uyurken odama bir tepsi dolusu kahvaltı gelmişti ama lezzetli kokuları duymama rağmen yataktan kalkmamıştım.

Her zaman giydiğim salaş kıyafetler yerine saraydaki diğer kadınlar gibi dantelli bir elbise giymeyi düşünmüş hatta birkaç tanesini denemiştim ama aynadaki görüntüden sonra vazgeçmiştim. Kabarık etekleri olan dantel işlemeli elbiseler hiçbir zaman bana uygun olmayacaktı.

Vücut hatlarımı ortaya çıkaran ince bir kumaştan yapılmış siyah bir tulum giymiştim. Tulumun yakaları çeneme doğru uzanırken düğmelerini göğsümün hemen üstüne kadar açık bırakmış, boynuma Aaron'ın hediye ettiği kolyeyi takmıştım. Ayaklarımda dizime kadar gelen siyah binici çizmeleri vardı.

Aaron'ın aylar önce öğrettiği gibi, gücümü kullanarak onun bana hediye ettiği ince ve uzun demiri ısıtmış ve

saçlarımı düzleştirmiştim. Uçlarını sivri bir ok gibi yaptığım saçlarımı en tepeden sıkıca bağlamıştım. Gözümün içine ve göz kapaklarımın üstüne siyah ince çizgiler çektiğimde mak-yajım başlamadan bitmişti.

Odadan çıktığımda koridorda beni bekleyen Aaron, ince belimi ve kalın bacaklarımı ortaya çıkaran tulumu gördüğünde ılık çaldı. Bakışları boynumdaki kolyeden göğsüme doğru inerken gülümsedi. Beni baştan aşağıya süzerken William'ın bana veda etmeden önce bileğime taktığı ve o günden beri hiç çıkarmadığım kırmızı ipi gördüğünde gözlerini devirdi.

Aaron sitem ederek, "Ben seninle ne yapacağım, sevgilim?" dedikten sonra kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Bedenlerimiz birbirine değerken çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı ve dudaklarımı öptü.

Kaşlarımı çatarak, "Siyah gömleği giyeceğini söylememeliydin," derken yüzüne dökülen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Eğer seni çok ateşli gösteren ve beni yakan bu tulumdan kurtulacağına dair bir söz verirsen siyah gömleği hemen çöpe atarım."

Ben gülmeye başladığımda Aaron, "Çok ciddiym!" diye isyan etti. Başımı sallayarak, "Biliyorum," derken geri çekildim.

Akşam yemeğine gitmek için koridorda ilerlerken Aaron arkamdan, "Hadi ama Victoria!" dedi. Onu çıldırtmak için atkuyruğu yaptığım saçlarımı sallayarak yürümeye devam ettim.

Aaron bana yetiştiğinde kolunu belime dolayıp beni yanına çekti. Yemek salonuna doğru beraber ilerlerken koridorda

sağa döndüğümüz an öpüşen bir çift gördük ve adımlarımız yavaşladı.

Jeremy, Zoey'nin vücudunu duvara yaslamış, bir eli kızın kalçasında diğer eli boynundayken onu vahşice öpüyordu. Zoey'nin elleri Jeremy'nin saçlarında gezinirken Jeremy, Zoey'yi kalçalarından tutup yukarı kaldırdı.

Dudakları arasında birbirine değen dilleri gördüğüm sırada Aaron öksürerek dikkatlerini çekmeye çalıştı. Zoey, Aaron'ın sesini duyduğu an dudaklarını Jeremy'den ayırıp adamın kucağından indi.

“Vaoov!”

Zoey elbisesine çeki düzen verirken Jeremy dağılan saçlarını düzeltti. İkisinin yanından geçerken, “Gördüklerimi desteklemediğimi düşünmeyin ama kendinize bir oda bulsanız iyi olur,” diye fısıldadım.

Aaron, “Onu istediği gibi karşılamadığın için yaşadığı kalp kırıklığını gidermeye çalışıyor,” diyerek Jeremy'ye takıldığında genç adamın yanakları kızardı.

Jeremy arkamızdan çaresiz bir ses tonuyla, “Gördüklerinizi zihininizden silin!” diye bağırdığında kahkaha attım.

Sarayda onlarca kıza kur yaptığını ve birden fazla flörtü olduğunu duymuştum. Jeremy çapkınlığıyla her zaman gurur duyarken Zoey ile arasında geçenler konusunda böyle konuşması dikkat çeken bir detaydı.

Yemek salonunun önüne geldiğimizde kapıda bekleyen iki muhafız önümüzde eğildi. Kapının diğer tarafından gelen yüksek sesli konuşmalar ve kahkahalar içimi kıpır kıpır etti. Muhafızlar kapıyı açtığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi heyecanla atıyordu.

Salonda bugüne kadar gördüğüm en uzun yemek masası ve masanın etrafında âdeta bir insan ordusu vardı. Aaron’la beni el ele gördüklerinde konuşma sesleri kesildi. Bir zamanlar çok yakının olan insanları, uzun bir sürenin ardından tekrar görünce yaşanan utangaçlık hissi her yerimi sardı. Yanaklarım kızarıırken ellerim terlemeye başladı.

Ben burada olduğuna inanmadığım arkadaşlarımın üzerinde gözlerimi gezdirirken Rose, “Victoria!” diye çığlık atarak bana doğru koştu. Salona girmeden önce duyduğum neşeli sesler tekrar yükseldiğinde endişelerimi bir kenara bıraktım.

Kollarımı iki yana açıp boynuma atlayan Rose’a sıkıca sarıldım. Kendi etrafımda dönerken Rose’un elbisesindeki pembe ve mor tüller havada uçtu. Onu yere indirdiğimde gülümseyerek, “Boyun uzamış!” dedim.

Rose elbisesinin iki yanından tutup bir tur döndü. Tepede topuz yaptığı kıvrıkcık saçları onu olduğundan daha tatlı göstermişti. Rose, “Evet,” dedikten sonra dudaklarını öne doğru büzdü.

Yanaklarını ısırarak istediğim sırada arkamızdaki kapı açıldı. Jeremy ve Zoey içeri girdiğinde Zoey kollarını bana dolayıp içtenlikle, “Hoş geldiniz!” dedi. Zoey başıyla Aaron’a selam verirken Simon’a sarılan Aaron bize doğru gülümsedi.

Jeremy, “Biz ne zaman sarılacağız?” diye sorduğunda, ona ukala bir cevap vermek üzereyken Rose araya girip, “Asla!” diye bağırdı.

Tüm olup biteni anlamaya çalıştığım sırada Jeremy, Rose’u kucağına aldı. Rose, Jeremy’nin boynuna sıkıca sarılırken Jeremy, “Her genç kız gibi o da bana âşık,” dediğinde olduğum yerde donakaldım.

Jeremy ve Rose benden uzaklaşırken Emily, “Hoş geldiniz!” diyerek dikkatimi kendi üstüne çekti. Ona sıkıca sarıldığımda kulağıma doğru, “Çok güzelsin,” diye fısıldadı.

“Sen neredesin?”

Gale’in salondaki uğultuyu bastıran yüksek sesini duyduğumda ellerimle yüzümü kapattım. Gale, bileklerimden tutup ellerimi çekerken kollarını bana doladı. “Kendini bu kadar çok özlettiğin için utanmalısın, Victoria!”

Claire ve Simon yanıma yaklaştığında Simon, “Yeterince sarıldın, Gale,” derken gözlerini devirdi. Gale, “Hayır!” dediğinde sevgilerini kalbimin derinliklerinde hissettiğim için ağlamak üzereydim.

“Kızı ağlatacaksın.” Claire, Gale’in kollarını benden ayırıp onun yerine kendisi geçti. Sırtımı sıvazlarken, “Eğer senin böyle geleceğini bilseydim bu lanet elbiseyi asla giymezdim,” dedi.

Ben söylediğine kahkaha attığım sırada Simon bir bana bir Aaron’a bakarken, “Aylar boyunca bizi neden ziyaret etmediğini artık daha iyi anlıyorum,” dedi. “Yakışıklı bir adamla bir adaya saklanmak senin için fazla keyifli olmalı.”

Claire bana sarılmayı bıraktığında Simon’ın koluna yumruk attı. “Aklından geçenler orada kalmaya devam etsin,” dediğinde Simon, “Aklımdan geçenleri tahmin bile edemezsin, güzelim,” diyerek gülümsedi.

İkisinin arasındaki dinamiklerin değiştiğini hissettiğimde, “Siz sevgili misiniz?” diye sordum. Claire, kızıl saçlarını arkaya doğru atarken, “Maalesef,” dediğinde Simon aynı anda, “Tabii ki!” demişti.

Birbirlerini öldürecekmiş gibi bakan arkadaşlarımı izlerken endişeyle altdudağımı ısırdım. Bir an sonra ikisi de kaha kaha attığında, “Sizden nefret ediyorum!” diye bağırdım.

İkisi yüz ifadem hakkında dalga geçmeye başladıklarında başımı Aaron’ın olduğu tarafa çevirdim ama onun az önce durduğu yerde şimdi başkaları vardı. Salona bizden önce gelen Maddy ve Seth, Oscar’la hararetli bir sohbetin içindeyken onların yanından geçtim.

Arka tarafta duran Aaron’ın yanına yürürken onun Arin ve Carol’la sohbet ettiğini gördüğümde adımlarım yavaşladı. Arin’le bakışlarımız buluştuğunda gözlerim doldu. Onunla beraber yaşadığımız zor günler aklımda birer birer canlanırken Arin de aynı şeyleri düşünüyor olacak ki acıyla gülümsedi.

Bileğime takılan göktaşları, koluma batan iğneler, aldığım ilaçlar ve bir ölü gibi uyuduğum günler boyunca yanımda olan tek kişi Arin’di. Ben farkında bile değilken sağ elini ve yüzünün yarısını yaktığım adam, bana hiçbir zaman sırtını dönmemişti.

Beraber geçirdiğimiz acı dolu günleri hatırlattığı için ondan kaçmanın büyük bir bencillik olduğuna karar verip aramızdaki mesafeyi koşarak kapattım. Kollarımı boynuna doladığımda Arin bana sıkıca sarıldı.

Gözümde akan yaşları durduramadığım sırada, “Özür dilerim,” diye fısıldadım. Biraz geri çekildiğimde göz göze geldik ve onun da ağladığını gördüm.

“Seni çok özledim, Victoria.”

“Ben de seni çok özledim.”

Yüzünde taşıdığı yanık izlerinden akan yaşları silerken, “Ağlama,” dedim. Arin gülümseyerek, “Sen de ağlıyorsun,” dediğinde ona katılırcasına başımı salladım.

“Kendime söz vermiştim.”

Eğer ağlarsam berbat gözükeceğini bildiğim için gözüme siyah kalemler çekmiştim ama yine de ağlamamak için verdiğim sözü tutamamıştım. Bu odada, gözlerinin içine baktığımda çocukluğumun korku dolu anlarını güzelleştiren sadece iki kişi vardı.

Aaron ve Arin.

Eğer ikisi olmasa dünyanın en kötü çocukluğuna sahip olurum. Onlar, bir cehennemin içinde bana ışık olan umut dolu iki adamdı ve ben ikisini de çok seviyordum.

Arin’in ellerini sıkıca tutarken, “Aaron’ı ve onun gibi yüzlerce çocuğu kurtardığın için teşekkür ederim,” dedim. Menkar Adaları’na atılan çocukların aslında ölmediğini, Arin’in uyuşturarak yaşamaları için bir şans verdiğini Aaron anlatmıştı.

Arin, “Önemli değil, prenses,” dediğinde *prenses* kelimesini onun sesinden duymanın kulağa hiç de kötü gelmediğini fark ettim. Sanki eskiden olduğumuz kişileri hatırlatan bir tınısı vardı.

Carol, elini kolumda gezdirirken, “Hoş geldin, Victoria!” dedi. “Sen de öyle,” diyerek başımla selam verdikten sonra Oscar yanıma yaklaştı.

“Sana selam vermek isteyen biri var.”

Arin ve Carol’ı geride bıraktığımda arkadaşlarımla çoğunun masaya oturduğunu ve sohbete kaldıkları yerden devam ettiklerini gördüm. William ve Adelina henüz burada olmadığı için kendimi şanslı hissederken Oscar masanın diğer ucuna kadar bana eşlik etti.

Masanın başında William ve Adelina’nın oturacağını tahmin ettiğim sırtı yüksek sandalyelerin sağında, kadim

büyücü Quinn oturuyordu. O gözlerinin içi parlayarak bana bakarken, “Quinn,” diye fısıldadım.

Oscar bizi yalnız bırakırken sandalyesinden kalkmakta zorluk çektiği için hareket etmeyen Quinn’in yanı başına gittim. Ne yapacağım konusunda kararsız kaldığımda Quinn kollarını iki yana açtı. Ona doğru eğilerek sarıldığımda, “Artık ayağa kalkamayacak kadar yaşlıyım,” diye fısıldadı.

Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle, “Ama hepimizden daha güçlüsün,” dedikten sonra göz kırptım. Quinn, büyüünü halkın sağlığı için kullanıp dokunduğu herkesi iyileştiren çok güçlü bir kadim büyüçüydü.

Yanıma gelen Aaron kolunu belime doladığında bedenimi ona doğru yasladım. “Yeni doğan çocuklardan bir haber var mı?” diye sorduğunda büyücü, “Şu ana kadar hiçbiri bir felakete sebep olmadı,” diye yanıt verdi.

Bugün yılın ilk ayının on yedinci günüydü. Bugün hepimizin doğum günüydü. Bu akşam yemeğinde buluşma sebebimiz hem tekrar bir arada olmak hem de Young taşını birleştirdikten sonra doğan bebeklerin bizden farklı olup olmadığını anlamaktı.

Young taşının bir işe yaramadığını düşünerek, “Gökyüzünde tek bir yıldız bile yok,” dedim. Yolculuk boyunca sadece bir parıltı görebilmek için gözlerimi gökyüzünden hiç ayırmamıştım.

“Hamile olan kadınların çoğu günler önceden Hamal Birliği’ne geldi. Eğer doğumlarını orada gerçekleştirirlerse hem anneye hem bebeğe yardım etmek daha kolay olur.” Quinn’in söyledikleri kulağa mantıklı gelirken sözlerine, “Gün neredeyse bitmek üzere ama henüz bir haber almadık. Birkaç saate gelişmeleri öğreniriz,” diye devam etti.

Gökyüzünün Cenneti

Bize inandığı ve hepimize destek verdiği için ona teşekkür ettikten sonra Aaron'la beraber bize ayırdıklarını söyledikleri yere geçtik. Masanın kapıya yakın olan ucundaki iki sandalyeye oturduk. Masanın tam karşındaysa Adelina ve William'ın sandalyeleri duruyordu.

Masanın uzun kenarında, hemen yanımda Emily, Rose ve Jeremy vardı. Aaron'ın tarafındaysa Seth, Maddy ve Carol oturuyordu. Sevdığım tüm insanlar bir masanın etrafında otururken takip edemediğim bir hızda sohbet ediyorlardı.

Sadece bir sene önce bugün kanlar içinde uyanmış, beni uyuşturan ilaçlar almış ve Richard'ın halkına yapacağı gösteri için kısa bir süreliğine kafesimden çıkmıştım. O gün Hamal Birliği baskına gelmese ve Oscar omzuma o oku atmasa belki de şu an burada olmayabilirdim.

Masanın diğer ucunda, Quinn'in hemen yanında oturan Oscar'la göz göze geldiğimde ikimizin de aklından aynı şeyin geçtiğini anladım. Masanın etrafı kalabalık, üstü birbirinden güzel yemeklerle doluydu ama bir kişinin eksikliği canımızı yakmaya devam ediyordu.

Her şeye sahip olduğumuz bu anda kahkahalarını duymayı, güzel anlarımı paylaşmayı en çok istediğim kişi yanımda değildi. Diana Lee, kazandığımız savaşın kaybettiğimiz bir parçasıydı. Onun yokluğunu hiçbir insan kalabalığıyla duramazdık.

Yanağımdan yaşlar süzüldüğünde Oscar bakışlarını önüne çevirdi. Aaron elimi sıkıca tutup bana destek olurken Emily bir mendil uzattı. İkisine de teşekkür ettikten sonra yanağımdan akan yaşları sildim ve gözlerimin altına akan siyah boyayı temizledim.

Odanın arka tarafından bir kapının açıldığına dair sesler gelmeye başladığında arkadaşlarımla sohbetleri ve kahkahaları kesildi. Bizim geldiğimiz kapının açılmadığını fark ettiğimde tebessüm ettim. Kral ve kraliçenin sıradan insanlarla aynı kapıdan geçeceğini anca ben düşünürdüm.

Arkadaşlarımla döndüğü tarafa bakmak için çaba sarf etmeme gerek yoktu çünkü tam karşıdan geliyorlardı. William ve Adelina, önünde ve arkalarında iki muhafızla beraber içeri girdiklerinde William önünde duran muhafızların çekilmesini emretti.

Muhafızlar odanın kenarına doğru geçtiklerinde William'ın bakışları onlarca kişi arasından ilk beni buldu. Yeşil parlak gözleri gözlerime değdiği an içim sızladı. Bakışlarındaki hasret, kalbimde onunla yaşadığım anıların bulunduğu yaranın kabuğunu kaldırdı.

Arkadaşlarım ayağa kalkarak reverans yapmak istediklerinde William, "Gerek yok," dedi. Herkes yerine otururken William da sandalyesine yerleşti.

Adelina, William'ın yanına oturmak yerine bize doğru yürümeye başladığında dikkatimi ona çevirdim. Kızıl, uzun saçları arkasında sallanırken başında beyaz ve mor çiçeklerden oluşan zarif bir taç vardı.

Tacıyla uyumlu dantelli ve boncuk işlemeli mor elbisesiyle yürürken yanakları kızarmış, çilleri daha da ortaya çıkmıştı. Onu baştan aşağıya süzerken biraz kilo aldığını fark ettim. Adelina arkadaşlarımızın omuzlarına dokunup gülümseyerek hepsine selam verirken sonunda bana ulaştı.

Sessizlik büyük salonu ele geçirdiğinde genç kraliçe, "Victoria," dedi. Ayağa kalktığımda kollarını iki yanında açmış,

beni bekliyordu. Ona sıkıca sarıldığımda vücudunda normal olmayan bir şey hissettim. Geri çekilirken bakışlarımı şüpheyle karnına çevirdim. Adelina'nın kilo almadığını anladığımda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

“Sen...”

“Hamileyim.”

Ben istemsiz bir şekilde elimi karnına götürdüğümde Adelina şişliği daha iyi görebilmem için bol elbisesinin üstünden karnını okşadı. O an şaşkınlığımı bir kenara bırakıp onu nasıl tebrik ettiğimi bilmiyordum ama kendi ağzımdan çıkan o sözleri hiçbir zaman unutamayacaktım.

“Tebrik ederim.”

Adelina, Aaron'la selamlaştıktan sonra kendi yerine dönerken ben sandalyeye oturdum. Aaron masanın altında duran elimi sıkıca tutarken gülümsemek için büyük bir çaba sarf ettim.

Adelina yerine geçerken William elinde tuttuğu bardağı havaya kaldırıp, “Hoş geldiniz!” dediğinde girdiğim girdaptan çıkıp tabağımın kenarında duran bardağı elime aldım. Kolumu herkesle beraber masanın üstüne doğru uzattım ve bardakların birbirine çarparken çıkardığı melodiyi dinledim.

Arkadaşlarımın, “Hoş bulduk!” sesleri eşliğinde etrafıma bakarken kendime gelmeye çalışıyordum. Bir anda odaya doluşan hizmetliler tarafından yemek servisi başladığında sırtımı sandalyeye yaslayıp bekledim.

Adelina, hamileydi!

Karnının görüntüsü aklımdan çıkmazken Aaron kulağıma doğru eğilerek, “İyi misin?” diye fısıldadı. Başımı ona çevirdiğimde yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Dudakları

arasından dökülen nefesi nefesime karıştığında kokusunu içime çektim.

Ben, “Artık daha iyiyim,” dediğimde Aaron yaptığım şeyi anlayarak gülümsedi.

William ve arkadaşlarım sohbet etmeye başladığında ben dikkatimi yemeğe verdim. Dün gecedен beri hiçbir şey yemiştim ve karnım çok acıkmıştı. Tabağıma koydukları mısırlı salatanın tadına bakarken Aaron tabağıma bir tavuk bıraktı. En sevdiğim yemek olan tavuğu, kendi tabağında derisinden ayırdıktan sonra bana verdiği için ona minnettarlıkla baktım.

Masa çok büyük olduğu için aynı anda birden fazla konu dönüyordu. Masanın diğer ucundaki William, Adelina ve Oscar’ın yanı sıra masanın ortasındaki diğer arkadaşlarımın da konuştuklarını duyamıyordum.

Jeremy beni nasıl kaçırdığını keyifle anlatırken dikkatimi ona verdim. “Benimle nasıl dövüştüğünü görmeliydiniz.” Carol’a doğru gülümseyerek, “Victoria, çok vahşiydi,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Onlara burnunu nasıl kırdığımı da anlattın mı?”

Zoey dehşete düşerken Maddy ve Seth kahkaha attı. Aaron bu konudan hoşlanmadığı için sessiz kalırken Emily, “Gerçekten mi?” diye sordu.

Jeremy omuz silkerek, “Abartıyor,” dedi.

“Tam burnunun ortasına kafa atıp dizimi çenesine geçirdiğimde ağlamak üzereydi.”

Rose’un gözleri korkuyla açılırken, “Kafan acımadı mı?” diye sordu.

Jeremy parmaklarıyla alnında büyük bir çember şekli yaparken, “Bir hafta sonra bile kocaman bir şişlikle geziyordu,” dedi.

Rose ıgık atıp ellerini ağına götürürken ona doğru eğilip, “Buna değeri,” dedim ve göz kırptım.

Carol, Jeremy’ye, “Onunla dövüşmeden de konuşabilirsin,” dediğinde ben, “Ona vurmam için beni tahrik etti,” diyerek kendimi savundum.

Jeremy elindeki çatal ve bıçağı tabağın yanına bırakırken ağındaki lokmayı hızlıca yuttu. “Doğruyu söylemem gerekirse,” dediğinde Zoey, “Sen berbat bir yalancısın,” dedi ve kahkaha attım.

Jeremy, “İşte söyleyeceğim şey bu!” derken karşısında oturan kişilere ciddiyetle baktı. “Her isteğimi yerine getiren insanlardan sonra onun bana baş kaldırması hoşuma gitmişti.” Zihinlere hükmedebildiği için istediği her şeyi kolayca alan Jeremy, Zoey’yi ve beni göstererek, “İkisi de bu konuda çok iyi,” dedi.

Bazen kahkahalar bazen duygusal anlar eşliğinde sohbete devam ederken karnım şiştiği için yemek yemeyi bıraktım. Sırtımı sandalyeme yasladığımda elimi karnıma koyarak masaj yapmaya başladım. O an aklıma Adelina geldi ve başımı yukarı kaldırdım.

Adelina, sağında oturan Claire ve Simon’la beraber sohbet ediyordu. Oscar, öfkeyle Simon’ın tabağına doğru mendil fırlattığında Simon’ın Oscar’la ilgili bir anıyı anlattığını tahmin ettim.

Su içmenin midemi rahatlatacağını düşünerek bardağıma uzandığımda bakışlarım William’la buluştu. Kral olmanın ona yakıştığını ve gün geçtikçe yüz hatlarının yerine oturup daha da yakışıklı gözüktüğünü fark etmemek imkânsızdı.

Sudan bir yudum alırken William’ın bakışları bileğime kaydı. Gözlerimi oraya çevirdiğimde onun bileğime

bağladığı kırmızı ipin kıyafetimin altından dışarı doğru çıktığını gördüm. William bana şaşkınlıkla bakarken ben ipi gizlemeye çalışmadım. Aramızda ne geçerse geçsin, artık eskisi gibi olamayacağımızı bilsem bile hatıralarıma sahip çıkan, hediyelere değer veren biriydim.

Aaron, Vega Krallığı'na gelmeden önce William'ı tekrar gördüğümde ona karşı eskide kalan hislerimin yeniden uyanacağını düşünerek çok fazla gerilmişti. Bu konuda Aaron'ın içini rahatlamak istesem de William'ı kendi gözlerimle görmeden net bir şey söyleyemezdim.

Şimdi masanın diğer ucundaki William'ın gözlerinin içine bakarken ne hissettiğimi çok iyi biliyordum. Artık onu eskisi gibi sevmediğimden ve benim için bir arkadaştan fazlası olmadığından emindim.

Başımı solumda oturan adama doğru çevirdiğimde Aaron'm gözleri benim üzerimdeydi. Tüm yemek boyunca beni izlemişti ve William'la birbirimize baktığımızı gördüğü için gözlerinde kalbimi sızlatan bir hüznün vardı.

Sol elimi Aaron'm siyah gömleğinin yakasından içeri doğru sokup parmaklarımı boynuna doladım. Ben ona doğru yaklaşırken onun da başını kendime doğru çektim. Boynundaki kokuyu içime çektikten sonra âdemelmasının yanına bir öpücük kondurdum.

Aaron tenimi okşayarak kolunu ince belime doladığında yanağımı yanağına sürttüm. Salondaki gürültünün içinde beni duymasını umut ederek kulağına doğru, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Aaron, "Seni seviyorum," dediğinde onu orada öpmek istedim.

Gökyüzünün Cenneti

Boynunu ve ensesini okşamaya devam ederken geriye doğru çekildim. Alınlarımız birbirine değdiğinde, “Şu an seni öpmek istiyorum ama etrafımız çok kalabalık,” dedim.

Aaron kararlı bir ses tonuyla, “Eğer sen istersen burada tek bir kişi bile bırakmam,” dediğinde kıkırdadım.

Tam, “Nasıl?” diye sorduğumda arkamızdaki kapı açıldı. Aaron’la beraber bakışlarımızı kapıya doğru çevirdiğimizde içeri giren dört hizmetlinin devasa bir pasta taşıdığını gördük.

Hizmetliler pastayı masanın ortasına yerleştirmeye çalışırken kral ve kraliçe hareketlenince arkadaşlarım da konuşmaya ara verip ayağa kalktılar. Aaron ve ben sarmaş dolaş halimizden sıyrılıp onlara eşlik ettik.

William, “Yolun en başından beri beraber yürüdüğümüz...” derken bakışları arkadaşlarımın üstündeydi. “Hep birlikte savaştığımız ve bu krallık kurulurken yanımda olduğunuz için sizlere minnettarım.”

“Belki aranızda ilk defa doğum günü kutlayanlar vardır,” dediğinde gözlerimi hüznle yere eğdim. Aaron kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çektiğinde başımı göğsüne yasladım. “Belki de hayatında hiç doğum günü pastası yemeyenler...”

William sözlerine, “Bundan sonraki tüm doğum günlerinizin sağlıklı, huzurlu ve mutlu geçmesini dilerim,” diyerek devam etti. “Geçtiğimiz yıl acılarla dolu olsa da hepimizin hayallerini gerçekleştirdiği ve ait hissettiği yeri bulduğu bir yıldır.”

William, Adelina’nın yanağına bir öpücük kondurduğunda Adelina’nın gözlerinin içi parladı. O an William’ın söylediklerinde haklı olduğunu anladım. Hepimiz gerçekten hayallerimizi gerçekleştirmiş, istediğimiz noktaya gelmiştik.

William, ailesinin hakkı olan Vega Krallığı'nı yeniden kurmak ve bir kral olmak istiyordu. Adelina, onu ilk gördüğü günden beri William'a âşıktı. Alice ilk andan itibaren Grace'ten intikam almak ve onu öldürmek istiyordu.

Oscar, Rose'u bulup her daim kanatlarının altında tutmaya yemin etmişti. Her zaman ailesiyle beraber mutlu olmanın hayalini kurmuştu ve şu an annesiyle kardeşleri onun yanındaydı.

Aaron, Menkar Adaları'na gönderildiği o gecedan beri benimle tekrar bir araya gelebilmek için ölümden bir yaşam kurmuştu. Beni hiçbir zaman yalnız bırakmayacağını, her zaman yanımda olacağını söylerken haklıydı.

Bense bir sarayın içinde zorla tutulduğum kafesten çıkmak ve özgür olmak istiyordum. Doğum günümde bana hediyeler olarak bahçeyi göstermek istediği için öldüğünü sandığım o küçük çocuğun, geri gelmesini istiyordum.

Tanrılar sadece bir duamı kabul etmişti ama bana istediğim iki şeyi birden vermişti: Aaron'ı ve özgürlüğü.

Herkes William'ı alkışlamaya başladığında son cümlesini kaçırsam da onları taklit ettim. William masanın üstünde duran bardağını aldığı anda biz de bardaklarımızı onunla beraber havaya kaldırdık.

Bardaklar birbirine çarparken William, "Diana için," dedi. Gözlerim dolduğunda bardaktaki sudan bir yudum aldım.

William'ın konuşması bittiğinde Aaron kulağıma doğru, "Doğum günün kutlu olsun," diye fısıldadı. Başımı yukarı kaldırıp gözlerinin içine bakarken, "Doğum günün kutlu olsun," dedim.

Herkes heyecanla birbirinin doğum gününü kutlarken arkamızdaki kapı tekrar açıldı. Bazı arkadaşlarımın gelen kişiyi

gördüklerindeki yüz ifadesi hoşuma gitmediği için arkama baktım. İki asker telaşlı bir şekilde William'ın yanına doğru yürüdüler ve krala reverans yaptılar. İçlerinden biri William'a yaklaşıp sessizce bir şeyler söyledi.

Askerler salondan dışarı çıktığında masada sessizlik hakimdi. Hepimiz ayakta kalmış William'ın söyleyeceği şeyi beklerken William, Quinn'e başıyla işaret verdi. Bizlere doğru dönerken, "Özel güçlü çocuklar doğmaya devam ediyor," dedi.

Young taşı bizim güçlerimizi ortadan kaldırmadığında, yılın ilk ayının on yedinci gününde artık özel güçlü bebeklerin doğmayacağını ümit etmiştik. Arkadaşlarım ama özellikle Jeremy hayal kırıklığıyla iç çekerken konuşmaya başladım.

"Young taşı, her zaman birbirinden ayrılan iki parçanın hikâyesiydi. Bir gün taşın parçaları bir araya gelecek ve lanet ortadan kalkacaktı. Belki de kehanette geçen sözler insanlar içindir."

Bazı arkadaşlarımın akli karıştığında sözlerime, "Sonuçta Young taşı gibi ikiye ayrılan bir halk, sizler sayesinde tekrar bir araya geldi," diye devam ettim.

Jeremy'nin sözlerim yüzünden bana hayranlıkla baktığını gördüğümde gülümsedim. William, "Sizler sayesinde," dediğinde herkes bardaklarını havaya kaldırdı.

Oscar, "Hepimiz sayesinde," dediğinde bardaklar tekrar birbirine çarptı.

Herkesin içinde konuşmaya utandığım için yanaklarım kızarmıştı. Suyun tamamını içip boş bardağı masanın üstüne koyarken, "Sizi bilmiyorum ama ben hayatımda ilk defa kendi doğum günü pastamı yiyeceğim," dedim.

Masanın ortasına doğru ilerlerken Arin, “Saçmalama, Victoria,” dediğinde tek kaşımı kaldırdım.

“Doğum günü pastası yediğim tek bir doğum günümü hatırlıyor musun?” diye sordum. Arin bir süre düşündükten sonra, “Hayır,” dediğinde ellerimi belime koyup bilmiş bir ifadeyle onu izledim.

Masanın etrafında oturan arkadaşlarım beni izlerken pastanın üstüne on altı tane mumu sırayla dizdim ve, “Bazılarınızın doğum günü değil ama sizlere de mum koydum,” dedim.

Parmaklarımın arasından ateşler çıkardığımda beni şaşkınlıkla ve korkuyla izleyen birkaç kişi olduğunu fark ettim. Onları umursamadan mumları teker teker yaktım. Ben, “Yanıma gelin,” dediğimde herkes ayaklandı.

Soluma Aaron, sağıma Oscar yerleşirken Rose önümdeki boşluğa geçti. Herkes etrafımı sardığında, “Üçten geriye sayacağım ve herkes üfleyecek,” dedim.

Beni onayladıklarında, “Üç, iki bir...” dedikten sonra tüm arkadaşlarım aynı anda pastaya üfledi. Mumlar tamamen söndüğünde birbirimizi alkışlamaya başladık.

Rose yerinde zıplarken Aaron kulağıma doğru, “Kutlayacağımız ilk doğum gününde en güzelini yapacağımıza dair söz verdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?” dedi.

Alice’in doğum gününü kutlamadan önce pastayı gördüğümde gözlerimin doluşunu ve Aaron, Diana ve Oscar’ın bana verdiği sözü hatırladım. Başımı Aaron’a doğru çevirdiğimde burunlarımız birbirine değdi. Arkadaşlarımız kendi aralarında eğlenirken Aaron’la ben bize ait olan dünyada kaybolduk.

Gökyüzünün Cenneti

Kollarımı Aaron'ın boynuna doladığımda, "Sözünü tut-tun," diye fısıldadım. Aaron ellerini belime yerleştirirken, "Her zaman, sevgilim," dedi.

Bugün gökyüzünde parlayan tek bir yıldız bile olmayabilirdi ama ben daima yolumu aydınlatan bir yıldıza sahiptim. Aaron Owen, yönümü bulmama yardımcı olan ve yörünge-sinden çıkmak istemediğim bir *Kutupyıldızıydı*.

SON

TEŞEKKÜRLER

Victoria ve William aklıma ilk düştüğünde, onları distopik bir kurgunun içine yerleştirmiştım. Karakterleri bir arkadaşına heyecanla anlatırken başımı gökyüzüne kaldırdığımda karanlığın içinde hiçbir yıldız göremediğim için bu evrene *Yıldızların Laneti* demeye karar vermişim.

O günün üzerinden sadece dört yıl geçti ve sizler üç yıldır bu serinin kitaplarını heyecanla bekliyorsunuz. Bir yanım final bölümünü okuduğunuz için mutluyken diğer yanım evrene veda ettiğimiz için buruk.

Son üç yıldır üst üste başıma gelen her olumsuz olaydan kaçmaya çalıştığımda *Yıldızların Laneti* evrenine sığındım. Karakterlerime baktığımda onlarda kendimden parçalar görüyor ve onlarla beraber büyüdüğümü hissediyorum.

Bu süreçte bana eşlik eden ve teşekkür etmek istediğim çok fazla insan var ama öncelikle gökyüzündeki yıldızlar gibi

yolumu aydınlatan anneme, yeryüzündeki cennetim olduğu için teşekkür ederim. Her zaman destekçim olan kardeşime teşekkür ederim! Sizi her şeyden çok seviyorum! İyi ki varsınız!

Ne yaşarsak yaşayalım herkesten önce birbirimize koştığımız ve sıkıca sarıldığımız, daima yan yana yürüdüğümüz teyzem Zeynep Özkan'a ve kuzenlerim Emirhan, Bedirhan ve Ferhan Özkan'a çok teşekkür ederim! İyi ki varsınız!

Yıldızların Laneti serisinin ilk kelimesini yazdığım andan itibaren yanımda olan editörüm Ömer Anlatan'a ve *Gökyüzünün Cenneti* kitabında aramıza katılarak desteğini esirgemeyen editörüm Şeyda Nur Arslan'a çok teşekkür ederim. Bu evreni olduğundan daha iyi bir hale getirdiğiniz için size minnettarım. İyi ki varsınız!

Hayal ettiğim kitap kapağını en iyi anlayan ve uygulayan grafikerim Meral Karduz'a çok teşekkür ederim. Zihnimden geçen her detay senin sayende gerçek olurken beraber geçirdiğimiz üç yıl çok özeldi. İyi ki varsın!

Yıldızların Laneti evreninin haritalarını ve karakter çizimlerini hazırlayan çizerim Tolga Yozcu'ya, hayallerimi kâğıda döktüğü için çok teşekkür ederim. En çok da Aaron Owen için! İyi ki varsın!

Gökyüzünün Cenneti'ni okurlarıma en iyi şekilde sunmak için benimle beraber çabalayan ve tüm isteklerimi sabırla dinleyen Yasin Öksüz'e, kitabımın son okumasını yaparak en iyi hale getiren Seda Durdu'ya ve bu kitabın size ulaşması için emek harcayan tüm İndigo Kitap ailesine teşekkür ederim. İyi ki varsınız!

Yıldızların Laneti serisini okuyarak bana şans tanıyan, kitaplarıma destek olan, daha fazla insana ulaşması için

Sena Nur Işıık

paylaşımrlar yapan tüm okurlarıma çok teşekkür
yolculukta yanımda olduğunuz için çok şaır
sınız, yıldızlarım!

Hepinize yeryüzündeki yıldızınızı bulı
iyi şanslar dilerim!

